

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE CROWNE CONSPIRACY BOOK ONE

*In a game of lies and control,
the only escape is to outplay the kings.*

PSYOP KINGS

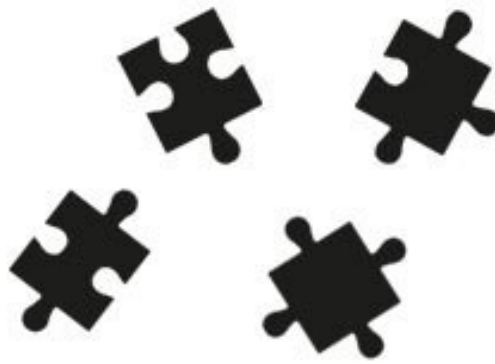
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K WEBSTER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

THE CROWNE CONSPIRACY BOOK ONE

PSYOP KINGS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
K WEBSTER

OceanofPDF.com

Psyop Kings (The Crowne Conspiracy, #1) Telif
Hakkı © 2024 K Webster

Editör: Emily A. Lawrence Formatlama:
Şampanya Kitap Tasarımı Kapak
Tasarımı: All By Design

TÜM HAKLARI SAKLIDIR. Bu kitap, Uluslararası ve Federal Telif Hakkı Yasaları ve Anlaşmaları kapsamında korunan materyaller içermektedir. Bu materyalin izinsiz olarak yeniden basılması veya kullanılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, Yazar/Yayıncının açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya bir bilgi ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfa İthaf
Psyop Tanım
Önsöz Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Bölüm
Üçüncü Bölüm
Bölüm Bölüm
DördüncüBeşinci
AltıncıOnaltıncıY
edinci Sekizinci
Dokuzuncu
Onuncu Onbirinci
Oniki Onüçüncü
Bölüm Bölüm
Bölüm
BölümOndördünc
üOnbeşinci
Bölüm On Yedi Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Yirmi Bir BölümOn
Sekiz On Dokuz Yirmi

[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Yirmi](#)
[Yirmi Bölüm Yedi](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm OtBölüm](#)
[Beşinci Altıncı Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi](#)
[Dokuzuncu Sekizinci](#)
[uzuncu Yazar Hakkında](#)
[*OceanofPDF.com*](#)

DEDICATION

Korkunç olanın içinde şifa bulan karanlık romantizm severlere.

OceanofPDF.com

Tetikleyici Uyarı:

Bu kitap, ana karakterin ve diğ er karakterlerin cinsel saldırıya uğraması, insan kaçakçılığı, çocuklara karşı işlenen suçlar, geçmişe dönüşlerle cinsel istismardan bahsedilmesi, bir çocuğun ölümünden bahsedilmesi, şiddet, cinayet, zorla uyuşturucu kullanımı, kaçırma, zorla esaret ve diğ er tetikleyici temalar dahil olmak üzere bazıları için tetikleyici olabilecek birçok tema, sahne ve durum içermektedir.

Okuyucular, lütfen okumadan önce uyarınız.

OceanofPDF.com

USA Today Bestselling yazarı K Webster'dan yeni bir karanlık esir romantizmi geliyor...

Biri sınıf arkadaşımı kaçırdı ve kimsenin umurunda değil. Ne üniversite, polis, herkes onu unutmak istiyor. Ama ben unutmayacağım.

Megan'ı bulmak takıntım haline gelir ve beni doğrudan zengin ve acımasız Crowne ailesinin dünyasına götürür. Dokunulmazlar, güçlüler ve karanlık bir şeyler saklıyorlar.

Ve ben de onların tuzağına düştüm.

Şimdi onların tutsağıyım, attıkları her adımın akıl sağlığımı paramparça zihin bükücü bir kontrol oyununa yakalandım. Ve içlerinde en soğuk, en acımasız olan Caius Crowne, istediğini elde etmek için beni kullanmaya kararlı.

Ondan nefret ediyorum. Onu arzuluyorum. Ama kırılmayacağım.

Şimdilik onların piyonu ama hepsinden daha iyi oynayacağım. Yapacağım son şey olsa bile.

Psyop Kings, The Crowne Conspiracy üçlemesinin birinci kitabıdır. Bu kitap, tetikleyici içerik barındıran karanlık, psikolojik bir aşk romanıdır. Bu kitap bir uçurumla bitiyor.

Psyop Kings'te Sizi Neler Bekliyor?

- ***Düşmandan Sevgiliye***
- ***Esir Romantizm***
- ***Morally Gray MMC***
- ***Akıl Oyunları***
- ***Touch Her and Die Vibes***
- ***Karanlık Aile Sırları***
- ***Saplantılı Anti-Kahraman***

- *Yasak Cazibe*

The Crowne Conspiracy üçlemesindeki kitaplar:

Psyop Krallar (Kitap 1)

Akıl Labirenti (2.

Kitap) . Yalanlar

Kupası (3Kitap)

OceanofPDF.com

PSYOP DEFINITION

Psyop (isim.) Psyop şöyle telaffuz edilir: 'sī-äp

Psyop psikolojik operasyonların kısaltmasıdır.

n. Psikolojik savaş konusunda uzmanlaşmış bir birim tarafından gerçekleştirilen askeri operasyon.

n. Bireylerin, grupların ve yabancı hükümetlerin algılarını ve tutumlarını etkilemek için tasarlanmış askeri eylemler.

(Urban Dictionary Tanımı)

Psikopatlar, savaşları kazanmak veya önlemek için radyo ve TV yayınları, hoparlörler, gazeteler, dergiler, broşürler ve hatta çizgi romanlar da dahil olmak üzere çok çeşitli iletişim araçlarını kullanır." -Harold Kennedy

PSYOP, düşmanın duygusal ve zihinsel durumunu hedef alan bir askeri operasyon biçimidir.-Mitzi Perdue

Yarbay Michael Holmes, "Psikolojik operasyonlarda benim işim insanların kafalarıyla oynamak, düşmanın bizim istediğimiz şekilde davranmasını sağlamak" diyor.-Michael Hastings

(Merriam-Webster Sözlüğü)

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Romy

Şimdiki Zaman

Ben güvenilirmez bir anlatıcıyım.

Hayat hikayem bir kitap olsaydı, böyle yazarlardı. Terapistim Maura da sık sık böyle der. Babam da öyle. Bazen ben de neredeyse buna inanıyorum.

Neredeyse.

Nefes

alamıyorum.

Nefes

alamıyorum.

Aman Tanrım, nefes alamıyorum.

Sıcak, yoğun hava üzerime yün bir battaniye gibi çöküyor ve nefes alabileceğim son oksijen parçasını da boğuyor. Ciğerlerim ağrıyor ve başım zonkluyor.

Ben öleceğim.

Sadece bir rüya,

Romy.

Sadece bir rüya.

Kafatasımın içindeki çarpıntı düşüncelerimi bulandırıyor. Boğuluyor muyum yoksa boşlukta mı yüzüyorum, emin değilim - her ikisi de zihnimin parçalanmış girintilerinin derinliklerinde uydurulmuş korkunç bir durum.

gerçek değil. Hiçbir

zaman gerçek

olmadı.

Artık değil.

Maura'nın bana öğrettiği topraklama tekniklerini düşünmeye çalışıyorum. Derin nefes almak söz konusu bile olamaz. Bu sadece ne kadar oksijenim olduğunu ve yeterli hava olmadan bayılmamın ne kadar süreceğini düşünmeme neden olur.

Neden ne yapmam gerektiğini söylediğini hatırlayamıyorum?

Altı yaşına geri döndüm ve serçe parmağımı geceliğimin yan dikişi boyunca küçük bir çizgi halinde ovuşturdum. Binlerce kez yıkanmış kumaşın üzerindeki küçük toplar rahatlatıcı ve dikkat dağıtıcıydı. Karanlık ve orada gizlenen tüm canavarlar o zamanlar beni korkutuyordu ama bu küçük hareket beni hayal bile edemeyeceğim şekilde rahatlatıyordu.

Harekete odaklandığımda - aşağı, yukarı, aşağı, yukarı, aşağı - ve tüm inişleri ve çıkışları saydığımnda, korkunç kabuslar sonunda sona erecekti. Ve ben farkına bile varmadan güneş doğuyordu.

Gün ışığında her zaman güvende ve özgürdüm.

Bir damla ter şakağımdan aşağı süzölerek beni düzensiz düşüncelerimden uyandırıyor.

Ben çocuk değilim.

Ben artık yetişkin bir kadınıım.

Peki neden hâlâ karanlıktan bu kadar korkuyorum?

Yanıma doğru kaydırırken elim titriyor. Kumaş yumuşak ve yıpranmış değil. Kalın ve dayanıklı. Mavi kot mu? Ne zamandan beri yatarken kot pantolon giyiyorum?

Omurgamdan aşağı bir heyecan süzölüyor.

Bu sadece bir rüya.

Başımdaki zonklama şiddetleniyor ve görüşümü engelliyor.

Işığı aç, Romy. . Sadece başka bir aptal kabus.

Lambama uzanıyorum ve elimi sertçe komodine çarpıyorum. Ama bu bir komodin değildi. Duvardı. Tara'nın yatağında mı uyuya kalmışım?

İçimde bir ürperti dalgalanıyor.

Ev arkadaşım çarşaflarını neredeyse hiç yıkamıyor ve yatağında kaç erkek olduğu düşünöldüğünde, bu beni her gün iğrendiriyor. Onun yatağında olma düşüncesi bile beni sarsıp ayağı kaldırıyor.

Güm!

Alnımı çarptığım yerden başımı döndüren bir acı dalgası geçiyor.

Ne oluyor be?

Farkındalık nihayet delici pençelerini içime geçirdiğinde, berraklık hızla durumumu gözden geçiriyor.

Sıcak, bayat hava.

Yumuşak bir yatakta değil, sert ve acımasız bir şeyde.

Etrafımda duvarlar.

Öldüm mü ben? Az önce kendi tabutumun içinde mi uyandım?

İçimde bir panik dalgası patlıyor. İçimden çığılık atmak geliyor, ama geçmiş deneyimlerim yüzünden bunu acınası bir iniltiyle bastırıyorum. Yakıcı yaşlar gözlerimi yakıyor ve kirpiklerimi ıslatıyor. Üzerimdeki ahşap duvarı tüm gücümle itiyorum ama bir milimetre bile kıpırdamıyor.

Kapana kısıldım.

Bir şekilde, bir şekilde, kapana kısıldım.

Buraya nasıl geldiğimi ya da beni buraya kimin koyduğunu bilmiyorum ama bu bir gerçek. Rüya değil, zihinsel bir yan macera değil, halüsinasyon değil. Bu gerçek.

Düşün, Romy!

Bugün günlerden ne? Günün hangi saatindeyiz? En son hatırladığım şey ne?

Hatırlayabildiğim herhangi bir şeye odaklanmak için düzensiz atan kalbimi umutsuzca sakinleştirmeye çalışıyorum. Bir parça tütün. Küflü, yoğun havayı içime çekerken burun deliklerim açılıyor. Koku, terden sıırıslam olmuş tişörtümün üzerindeki kapüşonuma yapışıyor. Kokuya bir kez odaklandığımda, fark edebildiğim tek şey o oluyor.

Bu koku üzerime nasıl bulaştı?

Bardakların birbirine çarparken çıkardığı hafif ses ve eski bir Guns N' Roses şarkısı bilincimin içinde dolaşıyor.

Bir bar.

Bir bara gitmiştim.

Daha 18 yaşındayım. Sahte *kimliği* nasıl buldum? Kardeşimin geçen yaz almama yardım ettiği sahte bir kimlikle girdim.

Bastian'ın düşünceleri yanan tenimi sakinleştiriyor.

Kardeşini düşün, Romy. Bu . Nefes al, kızım.

Beynim Bastian'ı geçip sisli kafamın içinde yüzen anılara geri dönüyor.

Bara neden yalnız gittim? Kiminle

buluşacaktım?

Nerede

kalmıştım?

Bir ipucu.

Sınıf arkadaşım Megan'ın kaybolmasıyla ilgili bir ipucuyla görüşüyordum.

Umutsuzca son hatıralarımı bir araya getirmeye çalışırken nefes alışverişim hızlanıyor. Yoğunlaşan nefes alışımıyla birlikte hava kaynağı üzerinde yeni bir panik dalgası geliyor. Çılgınca yumruklarımı ahşap kafesimin ulaşabildiğim her yüzeyine vuruyorum.

Yardım edin!

Kelimeyi mırıldanır gibi oluyorum ama ses kulaklarıma zar zor ulaşıyor. Tek duyabildiğim kafamdaki kan akışı ve ellerimin tahtaya vururken çıkardığı donuk gümbürtüler.

Biri beni buraya koydu. İçinde bulunduğum bu kutudan çıkmayı başaramayacağım. Odaklanmalıyım, bildiklerime dikkat etmeliyim.

Megan hakkında bir not vardı. Bar. Sonra ne oldu?
Hoş bir adam. Biraz flört. Bir içki. Görevimden uzaklaşmamı sağladı.
Lider o muydu?

sanmıyorum.

Bir nottan hiç bahsetmedi.

Buluşacağım kişiyi beklerken, sohbete daldım.

Yeşil gözlü. Sarkık kahverengi saçlar. Çarpık sırtış.

Theo.

Yeni tanıştığım bir adamdan etkilenmişim. İçkime ilaç atıp sonra da beni kaçırdı mı?

Bitirmeye çalıştığım bulmacanın net bir resmini oluşturmak için düşüncelerimi bir araya getiremiyorum. Genelde bulmacalar benim süper gücümdür. Ancak şimdi, her şey parçalanmış ve kafa karıştırıcı.

Her ne olursa, iyi değildi. Kabataslak hatıralarla bu tabut benzeri alana hapsolmama neden oldu. Eğer buradan çıkma şansım varsa, neyle çalıştığımı dikkat etmeliyim.

Peki ben neyle çalışıyorum?

Hiçbir şeyle.

Kesinlikle hiçbir şey.

Aşırı terlememe ve giysilerimin sırlıslam olmasına rağmen hala giysilerim olduğu için şükrediyorum. Kaçıran kişi bana tecavüz etmedi.

Henüz.

Bir duygu yumağı boğazımı tıkıyor ama bu korkunç düşünceyi görmezden gelerek onu yutuyorum.

Dinle, Romy.

Terapistimi hatırladım. Çözülmekte olan düşüncelerimin beynimi ikiye bölmesine izin vermektense dinlememi, kendimi ana odaklamamı istiyordu. Ama bu egzersiz sadece bir başa çıkma mekanizmasıydı. Şu anda, kendi hayatımı kurtarmak için faydalı bir araç.

Riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

Thud.

Sanırım bir şey duydum. Nefeslerim düzensiz ve çok gürültülü çıkıyor. Dudaklarımı birbirine bastırarak bir sızlanmayı daha bastırıyorum ve bir şey - herhangi bir şey- duymak için kulaklarımı zorluyorum.

Hiçbir

şey.

Bekle.

Thud. Thud. Güm. Güm.

Gümbürtülerin temposundan ayak sesleri olduğunu anlıyorum. Sert, uzun adımlar. Kişi uzun ve iri. Omurgamdan aşağı bir korku dalgası daha iniyor. Odaklan. Sesler yaklaşıyor.

Daha yakın. Daha yakın. Daha yakın.

Her adımı sayıyorum, zihnimde kişinin ne kadar uzaktan geldiğini hesaplıyorum. Genelde detaylar önemli değildir. Önemli değildir. Terapist böyle söylüyor. Bu sefer yanılıyor.

Tuzağımın dışarıya açılan bir kapıya olan uzaklığı gibi ayrıntılar özgürlüğümün anahtarı olabilir.

Saymaya ve ölçmeye devam ediyorum. On bir, on iki, on üç, on dört. Düşüncelerim bir an için yarıyor ve saymayı unutuyorum. Ama uzun sürmüyor. Sistemime zorla verilen ilaçların etkisini artıran adrenalinden mi yoksa sadece zamanın geçmesinden mi bilmiyorum, çünkü ne kadar süredir burada olduğumu bilmiyorum - ama üzerimdeki güçlü etkisini kaybediyor.

Güzel.

Seslerin nereye gittiğini merak ederek başımı yana eğiyorum. Onları hayal mi ettim? Hayır, onları duydum. Onları saydım. On dört adım. Yoksa on beş miydi? Karanlık sadece kafamı karıştırıyor ve gerçekliği sorgulamama neden oluyor.

Thud. Thud. Güm.

Squeak.

Ağlamak ve serbest bırakılmak için yalvarmak istiyorum ama diğer tarafta kimin olduğunu bilmiyorum. Yine de oradalar. Onları hissedebiliyorum. Yakınımdaki ağır bir varlık, terden sıırılsıklam olmuş kollarımdaki her bir tüyü diken diken ediyor. Mesanem ağrıyor ve tuvaleti kullanmam için beni serbest bırakıp bırakmayacaklarını merak ederek düşüncelerim hızla ilerliyor. Kalçalarımı sıkıyor, üzerime işeme düşüncesiyle ürperiyorum.

Odaklan, Romy.

Seni kaçırın kişi yakında!

Bir karışıklık duyuyorum ve sonra sarı ışık alanıma doğru kayıyor. İçeri nasıl girdiğinden tam olarak emin değilim ama sonra ahşap paneller arasında çatlaklar görüyorum.

Sanırım... Sanırım yerin altındayım.

Anahtar şingirtılarının sesi nefesimi tutup beklememe neden oluyor. Ellerimi yumruk yaptım ve bu hapishaneden kurtulduğum anda saldırmak için kendimi hazırladım. Beni yakalayanı gafil avlayacak ve bu cehennem çukurundan on yedi adım kadar uzağa koşacağım.

Zamanlama her şeydir.

Tuşların birbirine vurması dışında başka bir şey duymuyorum. Karşımdaki kişinin nefes alış veriş yok, konuşması yok, hiçbir şey yok. Acaba çılgılık atmamı ya da ağlamamı mı bekliyor? Bunu çok istiyorum ama aptal değilim. Bu onların odak noktası haline gelecektir - beni susturmak - ve bunun ne gerektireceğinden emin değilim. Bilmek de istemiyorum.

Daha fazla karıştırma sesi duyuyorum ve anahtarların sesi kayboluyor. Sonra bir klik sesi geliyor, kilidin açılma sesi.

Kımıldama.

Zamanını bekle.

Yerde bir tıkırtı duyuluyor. Sanırım kişi az önce kafesimin kilidini indirdi.

Metal metale çarpmadan önce acı verici uzunlukta yirmi yedi saniye bekliyorum. Sonra kapı üstümde sallanarak açılıyor. Karanlıkta kaldıktan sonra, ışık kör edici ve gölgeli formu seçmeye çalışmak için gözlerimi kısıyorum. Kendimi delikten dışarı atmadan, sert görünümlü bir tabancanın namlusuna bakıyorum.

Hiç bu kadar yakından silah görmemiştim ve şimdi bir tanesi gözümün birkaç santim ötesinde. Tüm kaçma umutlarım, mesanemdeki tutuşla birlikte sel olup akıyor. Kot pantolonumu sıcaklık ıslatıyor ve keskin idrar kokusu burun deliklerime çarpıyor.

"Ah, küçük kardeşim," derinden gelen tok bir ses, "bu sefer ne yaptın?"

Ben bir şey söyleyemeden kapı çarparak kapanıyor. Kilidin kapanma sesiyle midem bulanıyor. Sonra bir şey hapishanemin kapağını bir kez daha örttüğünde tüm ışık sönüyor.

Kapana

kısıldım.

Tekrar.

Bu sefer sesimi buldum.

Bağırıyorum, bağırıyorum,

bağırıyorum. Ama kimse gelmiyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER ONE

Romy

Birkaç gün önce.

Nasıl oluyor da babamdan iki bin yedi yüz seksen dört mil uzakta olmama rağmen hala aynı çatı altında yaşıyormuşum ve onun katı kurallarına uymak zorundaymışım gibi hissediyorum?

Son mesajına bakıyorum.

Dad: For Eva's birthday, she just wants the whole family together. I'll expect you to visit during your winter break and stay through Christmas and New Year's Day.

Soru değil.

Daha fazla beklenti.

Ona bir işim olduğunu ve tatillerde izin alamayacağımı söylemek istiyorum ama bunun onu çileden çıkaracağını biliyorum. Benimle yetişkinler gibi konuşmak yerine, en küçük çocuğunun rahatsızlığını genç karısı Eva'ya ya da ağabeyim Bastian'a yükleyerek beni hizaya getirmeye çalışacak. Bu da işe yaramazsa, geçimini sağlamak için canını dişine takan asistanı Sara'yı, asi kızını alması için Kaliforniya'ya gönderir.

Gözlerimi deviriyorum.

Her zaman iyi biri oldum. Her zaman onun kurallarına uydum ve itaat ettim. Ama onun parmağının altından kaçmak için elime geçen ilk fırsatta, gitmiştim.

USC benim için cennet sayılır. Babamla görüşmek dışında ne istersem yapabiliyorum. Barınma durumumla ilgili savaşı bile kazanmıştım. Çocukluğumdan beri yurttta kalmayı ve bir oda arkadaşım olmasını hayal ederdim. Bu fikir bana tamamen yabancıydı, tam da bu yüzden bunu yapmak istiyordum. Tabii ki babam bunu kabul etmedi. Ancak yakınlarda uygun daire ya da ev bulunamayınca kabul etmek zorunda kaldı.

"Dostum," diyor arkamdaki sıradan bir adam, beni şimdi ve buraya çekerek. "Epstein kendini öldürmedi." Dizüstü bilgisayarının ekranına vuruyor. "Bende de tüm kanıtlar var."

Yanına oturmaya zorlanan kıızıl saçlı kız derin bir iç çekiyor. "Davamıza yetecek kadar mı?"

Babama cevap vermek için kendimi zorlarken hükümet sınıfındaki herkesi görmezden gelmeye geri dönüyorum.

Me: I'll be there.

Cevap vermiyor, bu da konuyla ilgili konuşmayı bitirdiği anlamına geliyor. Her ne kadar içten içe onu biraz daha kıskırtmak istesem de yapmıyorum. "Saçma" üniversite seçimim yüzünden zaten sallantıdayız. İhtiyacım olan son şey LA'nın benim değerli hassasiyetlerimi lekelediğini düşünmesi. Sarai beni toparlayıp bir sonraki kırmızı göz uçuşuyla JFKye dönerken birinci sınıfta oturacaktı. Pazartesi gününe kadar, 1700'lerin başından beri Langston soyunun izinden giderek babamın Ivy League East Coast Alma Mater'ına kaydolmuş olacaktım.

Hayır, teşekkürler.

"Özür dilerim," diyor Profesör Bolton, grileşen kahverengi bukleleri dağınık topuzundan kaçarken. "Trafik. Hepimiz Hollywood elitlerinin gizli tünellerini kullanamıyoruz." Sırıttıyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Bunu seçen var mı?"

"Hayır," diye homurdanıyor kızıl saçlı kız, "ama proje konumuzu değiştirmeyi çok isterim."

Yanındaki çocuk, "Epstein kendini öldürmedi. Söyle ona, dostum."

Sınıftaki şapşal birinci sınıf öğrencilerine alışkın olan Profesör Bolton omuz silkiyor. "Bu sizin araştırmanız, benim değil. Ve üzgünüm Bayan Adams, artık çok geç."

İyi bir ortağım olduğu için bir kez daha minnettarım. Megan Benson ile eşleşmem tamamen şans eseri oldu. Yaklaşık iki hafta öncesine kadar sınıfta hiç konuşmamıştık. O zaman acı verici derecede utangaç olmasına rağmen çok çalışkan olduğunu öğrendim. Ayrıca, yurdunun yakınındaki USC kafesinde balkabaklı turta frappe'lerine karşı sağlıksız bir sevgiyi paylaştığımızı da keşfettik.

Megan'dan bahsetmişken... Geç gelmek ona göre değil. Aslında, genellikle benden en az on dakika önce burada olur, defterlerini, kalemmini ve dizüstü bilgisayarını masasına düzgünce yerleştirir. USC'ye kaydolmadan önce Megan'la tanışmış olsaydım, ondan oda arkadaşım olmasını isterdim. Tara dağınıktır. Megan sinir bozucu derecede düzenli, tıpkı benim gibi.

Profesör Bolton birkaç öğrencinin projeleriyle ilgili sorularını yanıtlarken ben de hızlıca Megan'a bir mesaj gönderiyorum.

Me: You better be getting us PPFs.

Bir süre bekledim ve cevap gelmeyince tekrar mesaj attım.

Me: Seriously. Bolton is about to start lecturing. I'll take notes but I was hoping you'd have time to hang after class to do a little research. This morning I came across an X account that's full of conspiracy theories. It's a goldmine.

Yanıt alamadığımda, endişenin içimi düğümlemesine izin vermemeye çalışıyorum. Profesör Bolton akıllı tahtaya yaklaşan sınavların tarihlerini karalamaya başlıyor. Telefonumu bırakıp hızlıca yazmaya başlıyorum. Profesör Bolton'ın yazıları berbat. Bu dersle ilgili sevmediğim tek şey bu.

Telefonuma bakıyorum ama Megan cevap vermemiş. Bana mesaj atmaması çok garip. İlk araştırma randevumuzda bana garip bir şekilde Los Angeles'ta hiç arkadaşı olmadığını itiraf etmişti. Alabama'daki küçük kasabasından gelen çocukların hiçbirinin buraya gidecek parası yoktu ve hiçbiri onun aldığı tam bursu alabilecek kadar akademik değildi.

Gözlerimi duvardaki saate çevirdiğimde, saatin sekizi on geçtiğini görünce geriliyorum. Nerede bu kız? Elbette, onu kısa bir süredir tanıyorum ama hayatının her ayrıntısıyla ilgili onu sorguya çektim. Onun programı da benimki gibi düzenli ve rastgele uyuyacak biri değil.

Bir var.

Profesör Bolton'ın dersine odaklanamıyorum çünkü zihnim Megan'ın nerede olabileceğine dair olası senaryoları düşünmeye başlıyor. Belki de gerçekten bize balkabağı turtalı frappe almaya gitmiştir. Sevimli çocuk çalıştığında herkesin siparişlerini karıştırıyor. Yine de hepimiz onu affediyoruz, çünkü sizi kızartacak bir gülümsemesi var.

Belki de onunla flört ediyordur.

Bu düşünceye sıırtmadan edemiyorum. O benim gibi değil. Eğer bir erkekten hoşlanırsam, kendimi ortaya koyar ve hatta ona çıkma teklif ederim. Ne de olsa ben bir Langston'ım ve her zaman peşinden gittiğimiz şeyi elde ederiz. Megan ise bir erkeğe çıkma teklif etmeden önce öldü. Teklif etse bile muhtemelen hayır derdi.

Onun flört becerileri üzerinde cidden çalışmamız gerekecek. Belki onu birkaç hafta içinde yurdumanın vereceği Cadılar Bayramı partisine davet etmesi için ikna edebilirim. Yüzünün kıpkırmızı olduğunu ve her kelimedede tökezlediğini hayal edebiliyorum, ancak sonunda onu kurtarmaya geleceğim.

Endişem geri gelirken eğlencem azalıyor. Sırada olsaydı ve geç kalsaydı, en azından bana mesaj atıp haber verirdi. Megan kimseyi bir tip değil, özellikle de yeni ve tek arkadaşını. Ona tekrar mesaj atıyorum.

Me: Where are you???

Yine cevap yok.

Çok garip.

Ya buraya gelirken kaza geçirdiyse?

Gerçi onun benim gibi arabası yok. Biraz sakar olduğu için düşüp bileğini burkması gerçek bir olasılık ama yine de bana mesaj atar.

Bir şeyler .

Me: I'm worried about you.

Hiçbir şey.

Toparlanıp dersten erken çıkmak istiyorum ama taslağımızı teslim etmemiz gerektiğini biliyorum. Neyse ki odamda yazıcı olduğu için çıktısını alıp sınıfa getiren bendim. Buradaki tek aşırı çalışkan o değil.

Ben ona tekrar mesaj atmayı düşünmeden Profesör Bolton gelecek hafta sınavda çıkacak ders notlarını hızlı hızlı sıralamaya başlıyor. Not almaya geri dönüyorum ve söylediği her ayrıntıyı takıntılı bir şekilde dizüstü bilgisayarına kaydediyorum. Yaklaşık kırk dakika sonra soruları yanıtlamak için ara verdiğinde telefonumu elime alıp Megan'ın bana mesaj atıp atmadığını kontrol ediyorum.

Hiçbir şey.

Ders yakında bitecek. Öğle yemeğinden sonraya kadar bir sonraki dersime gitmem gerekmediğinden, onun kaldığı Marks Hall yurtlarına uğramak için zamanım var. Onu sadece kafedeki tatlı kızla sohbet ediyorsa affedeceğim ve bu bile büyük bir ihtimal.

Profesörümün dar gözlerle onaylamayan bakışlarına rağmen eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Elimde sadece Megan'la üzerinde titizlikle çalıştığımız taslakla sabırsızlıkla beklerken, düşüncelerimin sağlıksız daireler çizmesine engel olamıyorum.

Bugün ilaçlarını aldın mı?

Midem sıkışıyor. Her zaman alıyorum. Her gün aynı saatte, hiç aksatmadan. Ama sonra gerçekten unutmuş olabilir miyim diye düşünmeye başlıyorum. Yazıcının yanına bırakmış ve bir daha geri almamış olabilirim.

Yine de aldım. *Her zaman alırım. Her gün. Tam olarak aynı zamanda. Başarısız olmadan.* Bir an için gözlerimi kapatıp Maura'nın bana öğrettiği gibi yavaş ve ölçülü bir nefes alıyorum. Tanrıya şükür ki terapistim kendimi yıpranmış hissettiğimde video sohbetleri yapıyor.

"İlaçlarınıza karşı direnç geliştiriyor olabilirsiniz. Dozajı arttırmak düşünmemiz gereken bir şey."

Dozajı artırmayacağım. Aslında, bir sonraki konuşmamızda ona ilacı bırakmamın ne kadar süreceğini soracaktım. Bu bir antidepresan, *depresyonda olmasam* da anksiyete için işe yarıyor, ki görünüşe göre *ben her zaman anksiyeteliyim*. Ama yıllar içinde bana yararlı olabilecek tüm bu başa çıkma mekanizmalarını öğretti. Artık babamın çekilmez kişiliğinden uzaklaştığıma ve resmi olarak bir yetişkin olduğuma göre, egzersizleri gerçekten yaparsam muhtemelen işe yarayacaktır. İlaçların artık bir anlamı yok, değil mi?

Bu konuyu açarsam Maura ile nasıl bir konuşma yapacağımı düşünüyorum. İçim burkularak, kesinlikle ilaçlarımı artıracağına karar verdim.

İç çekerek saate bakıyorum ve dersin nihayet biteceği saati bekliyorum. Koltuğumda kıpırdanıyorum ve yazdığımızdan beri on ikinci kez taslağı gözden geçiriyorum, şimdiye kadar saklanan herhangi bir hata arıyorum. Neyse ki hiçbir şey bulamadım. Sadece gizli elit psikolojik operasyonlar ya da psyops hakkındaki komplo teorisi konumuzla ilgili temel bir yol haritası

-ve hükümetin zihin kontrolü. Şu anda araştırma aşamasındayız ve önümüzdeki hafta sonuna kadar tezimizi daraltacağız.

Öğrencilerin sınıftan çıkmaya başlamasıyla sandalyeler gıcırdamaya başlayınca başıboş düşüncelerim çılgın atarak durdu. Çantamı omzuma atıyorum, köprücük kemiği uzunluğundaki sarı saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, sonra da taslağı kapıyorum. Profesör Bolton'a herkesten önce ulaşma çabam sırasında neredeyse onları ezecekken biri bana sinirli bir bakış attı.

"Bayan Langston," diyor ben yaklaşırken. "Projenizin devamında ne yapmak istediğinizi konuşmamız gerekecek."

Kağıdı ona uzatıyorum ve şaşkınlıkla başımı yana eğiyorum. "Taslak bunun için değil mi?"

"Artık ortağın gittiğine göre-"

"Gitti mi?" Kafam karışmış bir şekilde . "Ne demek istiyorsun? Megan nerede?"

Kıkırdıyor. "Endişelenmeyin. Öğrenciler bu dersi her zaman bırakır. Komplo teorileri Batı Yakası'nda pek de popüler bir çalışma konusu değil."

Diğer öğrenciler yanından geçerken ona taslaklarını uzatırken sözlerini anlamlandırmaya çalışıyorum. Megan düşmedi. Sadece onunla konuştum.

Öyle mi yaptım?

Dün öğleden sonra Birkrant'taki yurduma geldi ama akşam yemeğinden önce ayrıldı. Bu onunla son konuşmamdı. Hiçbir zaman bu dersi bırakacağından bahsetmedi.

Hiç mantıklı değil.

Profesör Bolton'a "Düşmedi," dedim. "Belli ki bir hata var."

Kaşlarını çatıyor ve sonra masasının üzerindeki dağınık kâğıt yığnını topluyor. "Belki. İki kez kontrol edeceğim."

Ana hatları çantasına yerleştirip dizüstü bilgisayarını alırken sabırsızlıkla bekliyorum. Masasına oturuyor ve açıyor. Birkaç dokunuştan sonra bana göstermek için çevirdi.

"İşte bu da düşenlerin listesi. Megan Benson, Tim Roland ve Jason Colt bu hafta ayrıldılar." Bana kapalı bir gülümseme verdi. "Yani seçiminiz ya projeyi tek başınıza bitirmek ya da sizi eşini kaybeden diğer öğrencilerden biriyle eşleştirebilirim. Üçünüzün ortağı eksik olacağından, biriniz tek başına çalışmak zorunda kalacak."

Doğruyu söylüyor. Megan

bu bıraktı. Ne oluyor be?

"Evet," diye mırıldandım, zihnim odaklanmamıştı. "Benimkini kendim yapacağım."

Kafam tamamen karışmış bir halde sınıftan çıkarken Profesör Bolton'a el .

Megan neden dersi bıraktı ve bana söylemedi?

Odadan çıkarken, Megan'ı aramak için dağılan insanları tarıyorum.

Onu hiçbir yerde bulamadım. Ona bir mesaj daha gönderdim.

Me: You dropped! Seriously?!

Cevap yok.

Beni açıkça görmezden geliyor. Yeni arkadaşı olarak bir açıklamayı hak ediyorum. Bir açıklama alana kadar bu işin peşini bırakmayacağım.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWO

Romy

Kahve dükkanının önünden geçerken karnıma bir korku çöküyor. Sevimli adam gerçekten de çalışıyor, bu yüzden kıkırdayan kızların oluşturduğu sıra her zamankinden daha uzun, ama Megan onlardan biri değil.

Marks Salonu'na girdiğimde gözlerimi yaşartan yoğun bir Fabulosa kokusuyla karşılaşıyorum ve Megan'a söyleyeceklerimi düşünüyorum. Eğer iyi ve güvendeyse, ona bağıracam. Eğer iyi değilse, o zaman onun adına birine bağıracam.

İçimden bir ses ikincisi olduğunu söylüyor.

Megan'da onu ne pahasına olursa olsun korumak istememe neden olan bir şey var. Belki de benim 1.80'lik boyumdan bir karış daha kısa olduğu içindir. Belki de hiçbir zaman göz teması kuramaması ya da sesini fısıltıdan daha yükseğe çıkaramamasıdır. Ona karşı bir yakınlık hissediyorum, sanki geçmişte yaşadığımız ama henüz açığa çıkmamış kabuslarımız varmış gibi. İkimiz de kaçtık ama ben daha kalın deriliyim, o ise dikkatli olmayan biri tarafından kırılma riski olan narin bir çay fincanı gibi kırılgan.

Koridorda ilerlemek için köşeyi döndüğümde neredeyse iki kıza çarpıyordum. İkisi de sinirli bir şekilde homurdanıyor ama ben sözlerine aldırmiyorum.

Ben bir görevdeyim.

Megan'ı bul ve onu şikayet et.

Onun yurt odasına ulaştığımda, ucuz tahtaya yumruğumla vuruyorum. USC'de kaldığımız yerdeki fark gece ve gündüz gibi, farklı finansal yetiştirme tarzlarımızın gerçek bir kanıtı. Buradaki her şey tuhaf kokuyor ve eskimiş, ama yine de onun evini benim yaşadığım havasız, prestijli binadan daha çok seviyorum.

Kimse cevap vermiyor, ben de tekrar kapıya vurmaya başlıyorum. Sonunda, kapı açılmadan önce sürgünün ayrıldığını duyuyorum.

"Düşürdün! Bunu bana söylemeden nasıl yaparsın?" Parmağımla yüzünü işaret ederek talep ediyorum.

Ama bu onun yüzü değil.

Uykulu, çilli yüzlü, yüzünde yedi piercing olan bir kız bana duygusuzca bakıyor. "Neden bahsediyorsun, Barbie?"

Bu isme kızmıyorum çünkü Megan'ın oda arkadaşı Drea bana ilk kez böyle seslenmiyor. Barbie benim gibi kiraz kırmızısı bir Audi kullanmış olabilir ya da olmayabilir, ama onun deli olmadığını biliyorum.

"Sen deli değilsin."

Maura ne zaman kendime böyle seslensem onaylamayan kaşlarını çatıyor.

"Megan nerede?" Kapıyı itiyorum, ama arkamda duran kız benden en az 60 kilo fazla, bu yüzden hiçbir yere gitmiyor.

"Gitti," diyor Drea bana kaşlarını çatarak. "Beni uyandırdın. Artık gidebilirsin."

Bu sefer, tüm çabamı onun yanından geçip odaya girmek için harcıyorum. Drea bana küfrediyor ama geçmeme izin veriyor. Küçük alanı tarayıp arkadaşımı arıyorum.

Her zaman özenle yapılmış yatağı soyulmuştur. Evdeki kedisinin resimleri artık boyası dökülmüş duvarları süslemiyor. Bir zamanlar kocaman bir yığın olan YA distopya ve vampir romanları artık ortalıkta görünmüyor.

"Ne oluyor be?" Nefesimin altında mırıldandım. "Nerede o?"

Drea yatağına geri sürünmeden önce oflayıp pufluyor. "Gitti. Dediğim gibi." "Nereye? Neden? Nasıl?"

"Ben onun bakıcısı değilim," diye homurdanıyor Drea. "Tek bildiğim dün gece geç saatte geldiğimde tamamen taşınmış olduğu." Bir omzunu silkiyor. "Not falan da bırakmış değil."

Megan'ın yatağına oturuyorum ve odasının boş tarafını inceliyorum. "Bunların hepsi çok garip."

"Birinci sınıfta üç farklı oda arkadaşım vardı," diyor Drea. "O kadar da garip değil. Bazı insanlar bunu kaldıramıyor."

Ama kesebilir.

Megan zeki ve çalışkan. Ama işler yolunda gitmiyor.

"Onunla konuşmam gerek," diyorum Drea'ya, "ama cevap vermiyor. Gerçekten endişeleniyorum."

Drea bir dirseğinin üzerine oturur. "Bana bakma. Numarası bende yok."

Bütün dönem aynı odayı paylaştılar ve hiç numaralarını değiştirmediler mi? Bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor. Drea güçlü ve kendine güvenen bir kıza benziyor. Megan'ın onun gibi birine ihtiyacı olabilirdi.

Sahip olduğu tek şey benim.

Bu düşünce beni üzüyor. Belki daha sonra beni arar ve her şeyi anlatır. Yeni arkadaş olabiliriz ama şimdiden göğsümde bir boşluk hissediyorum. Bu konuda hiçbir şey doğru gelmiyor.

Sırt çantamı kaydırıp bir defter çıkarıyorum. Çabucak numaramı karalıyorum ve başına Barbie değil Romy kâğıdı yırtıyorum.

"Ondan haber alırsan ya da geri dönerse beni ara," diye talimat verirken kâğıdı sehpanın üzerine bıraktım. "Onunla gerçekten konuşmam gerek."

"Söz veririm gider misin, Barbie?"

İçimden bu kızı terslemek geliyor ama . "Evet."

Defterimi çantama koyduktan sonra omzuma geri atıyorum ve ipucu bulmak için son bir kez odayı tarıyorum.

Hiçbir şey.

Kendimi dışarı atmak için kapıya yöneliyorum ama kapının yanındaki küçük çöp kutusundaki çöpün üstünde duran mavi ve sarı buruşuk bir broşür görünce duruyorum. Drea çöpünü karıştırdığım için bana kızmıyor ama ben de daha fazla oyalanmıyorum. Çıkarken broşürü aldım.

Tekrar Fabulosa koridoruna girdiğimde, aceleyle bina lobisine doğru ilerliyorum. Bir koltuk bulur bulmaz oturuyorum ve buruşturulmuş broşürü açıyorum.

Crowne Birlik Projesi.

"Hiç duymadım," diye mırıldanıyorum okumaya başlarken.

Crowne Unity Projesi dünyaya bir armağandır. Misyonumuz, modern toplumda geride bırakılmış bireyleri yükseltmek ve dönüştürmek, onlara tam potansiyellerine ulaşmaları ve dünyaya anlamlı bir şekilde katkıda bulunmaları için gerekli kaynakları ve desteği sağlamaktır.

Birinin beni izlediği gibi tuhaf bir hisse kapılıyorum ama başımı lobiye taradığımda burada sadece benim olduğumu fark ediyorum. Bütün bu olanlar beni ürkütüyor. Hızlıca mesajlarımı kontrol ediyorum ama Megan beni okunmamış olarak bırakmış.

Rehabilitasyon, güçlendirme ve topluluk oluşturma yoluyla Crowne Birlik Projesi veya CUP, başkalarına yalnızca ellerinden gelenin en iyisini yapmayı değil, aynı zamanda hayal edebilecekleri her şeyin üzerine çıkmayı da öğretecektir.

Ardından, sundukları tüm madde madde sıralanmış şeyleri listelemeye devam ediyor.

1. *EĞİTİM*
2. *mentorluk*
3. *istihdam olanakları*
4. *psikolojik danışmanlık*
5. *liderlik eğitimi*
6. *sosyal yeniden entegrasyon*
7. *toplumu desteklemek*
8. *destek ve dostluk sağlamak*

ABD'nin dört bir yanında bulunan tesisleri ve başvuru sahipleri için iletişim bilgileri hakkında daha fazla bilgi verir.

Bu onun karıştığı bir şey mi?

Bu tavşanın peşinden gitmeden önce saygın biriyle konuşmam gerektiğine karar verdim. Drea saygın olmaktan çok uzak. Broşürü çantama tıktırıp ayağa kalkıyorum. USC'nin yönetim binasına doğru yürümek uzun bir yol ama temiz havaya ihtiyacım var.

Kapıdan içeri girer girmez, yakındaki dükkândan yayılan kabak tarçınlı kahve kokusunu içime çekiyorum. Kafamdaki karışıklığı gidermek için bir şeyler içmek istiyorum ama şu anda kendimi çok endişeli hissediyorum. Kahve işleri daha da kötüleştirebilir.

On beş dakika yürüdüm ve Megan hakkında hiçbir cevap bulamadım. Instagram'ını taradım ama en son paylaştığı şey biz konuşmadan haftalar önceydi. O zamandan beri bir şey yok. Ona oradan bir mesaj atıyorum ama cevap beklemiyorum çünkü bana bir cevap vermeye hevesli görünmüyor.

Dönemin yarısını çoktan geçtiğimiz için yönetim binası çok yoğun değil. Güz dönemi başladıktan sonraki ilk birkaç hafta insanlarla doluydu, ama şimdi neredeyse cırcır böcekleri var. Megan'ın bana ya da oda arkadaşına hiç bahsetmeden böyle rastgele okulu bırakması yine çok anlamsız.

Resepsiyonda yüzü kimya kitabına gömülmüş bir öğrenci yardımcısı .

"Merhaba," diyorum dikkatini çekerek. "Danışmanlardan biriyle konuşmam gerekiyor. Acil bir durum."

Kız oturduğu yerden yavaşça kalkmadan önce sinirli bir iç çekişi bastırıyor. Sonra da hiç acele etmeden koridorda ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Birkaç acı dolu dakika sonra geri döner.

"Bayan Caplan bir dakika içinde sizinle olacak."

Masasındaki sandalyeye oturuyor ve ders çalışmaya geri dönüyor. Danışmanın gelmesini beklerken yerde volta atıyorum. Birkaç dakika sonra kuş gagası burnu olan zayıf bir kadın bana sıcak bir gülümseme veriyor.

"Geri dönün," diyor Bayan Caplan, onu takip etmemi işaret ederek.

Peşinden koşuyorum, bilgi almak için yanıp tutuşuyorum. Daha ofisine varmadan, konuşma isteğiyle dolup taşmaya başladım bile.

"Arkadaşım kayıp," diye acele ettim. "Şey, kayıp değil. Bu sabah derse gelmedi. Sonra Profesör Bolton okulu bıraktığını söyledi. Yurttaki odasına gittiğinde oda arkadaşı eşyalarını toplayıp gittiğini söyledi. Başına kötü bir şey gelmiş olmasından gerçekten endişeleniyorum."

Kadın bana göz kırpmıyor, gülümsemesi hâlâ yüzünde. "Korkarım diğer öğrenciler hakkında bilgi veremeyiz."

Öfke ve yenilginin karışımıyla gözle görülür bir şekilde titriyorum. Ona saldırmak yerine, duygularımı yutuyorum ve eşit bir bakışla onu karşılıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum usulca. "Bana bir şey söyle. Mesajlarıma cevap vermiyor. Sanırım biri onu kaçırdı."

Bayan Kaplan'ın gözleri kırışırken yüz hatları endişeli bir ifadeye dönüşür. "Oh, tatlım. Otursana. Size biraz güvence vermek için araştıracağım ama ayrıntılara girmeyeceğim. En azından bunu yapabilirim."

Rahatlamış bir şekilde, sırt çantamın omuzlarıma yüklediği ağrıyı görmezden gelerek oturuyorum. Bir sonraki dersimin başlamasının yakın olduğunu biliyorum ama görünüşe göre bugünü kaçıracağım. Neyse ki çoğu derste oldukça ilerideyim.

Bayan Kaplan da otururken "Pekâlâ," diyor ve klavyesine doğru dönüyor. "Arkadaşının adı ne?"

"Megan Benson. Marks Hall'da kalan bir birinci sınıf öğrencisi."

Bayan Kaplan tuşlara dokunuyor ve sonra gözlerini kısarak ekrana doğru eğiliyor. Kuş gagası neredeyse ekrana değiyor. "Hmm."

Midem bulanıyor. "Ne oldu? Ne oldu?"

"Hiçbir şey yazmıyor. Sadece dün öğleden sonra internet üzerinden tüm derslerinden çekildiğini söylüyor."

"Nedenini yazıyor mu?"

"Öyle olsaydı size söyleyemezdim. Ama hayır, bir nedeni yok. Üzgünüm ama elimdeki tüm bilgi bu kadar."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. "Ama bunu neden yapsın ki? Hiç mantıklı değil. Biri onu alıp geri çekmiş olabilir mi?"

Kıkırdıyor. "Bu biraz zorlama gibi. Dur tahmin edeyim, Profesör Bolton'un meşhur komplo teorisi projesine gömülmüşsün."

"Evet, ama bunun onunla bir ilgisi yok. Kimseye haber vermeden ortadan kayboldu." Hayal kırıklığım artıyor. "Ailesinin iletişim numarası var mı sizde?"

Başını sallayarak bir düğmeye basıyor ve ekran küçülüyor. "Korkarım sana bu bilgiyi veremem, tatlım. Üzgünüm."

"Ya yaralıysa?"

Bayan Kaplan kaşlarını çatı. "Eminim iyidir." Yumuşak bir iç çekti ve sonra bana acıyan bir bakış attı. "Bazı öğrenciler üniversiteye geldiklerinde boylarından büyük işlere kalkışırlar. Bir sürü tuhaf şey yaptıklarını gördüm. Arkadaşlarını hayalete çevirmek sandığınızdan daha yaygındır. Muhtemelen bıraktığı için utanıyordur. İtiraf etmesi kolay bir şey değil."

Bu kadın gerçekten her şeyin olduğuna inanıyor. İyi değil.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye mırıldandım. "Ya yanılıyorsan ve o kaçırdıysa?"

Gülümsemesi duraksıyor ve gözlerindeki seğirmeden bana karşı sabrının tükenmekte olduğunu görebiliyorum. "Odana, sınıfına ya da şu anda nerede olman gerekiyorsa oraya dönmekten başka yapabileceğin bir şey yok. Eminim doğru zaman geldiğinde Bayan Benson sana ulaşacaktır. Eğer ulaşmazsa, bunu kabullenmek zorunda kalacaksın. Size bundan daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

Dişlerimi sıkarak ayağa kalkıyorum ve hayal kırıklığı içinde tıslamamaya çalışıyorum. "Sanırım o zaman bir polis raporu hazırlamam gerekecek," diye tehdit ediyorum. "Onun kayboluşunun halının altına süpürülmesine izin vermeyeceğim."

Bayan Caplan da ayağa kalkar. Uzanıp bir çekmeceyi açıyor. Elinde mavi bir broşür görüyorum. Midem bulanıyor.

"O KUPA mı?"

"Bu hizmet öğrenciler için tamamen ücretsizdir," diye araya giriyor Bayan Caplan. "USC'de öğrencilerimizin ruh sağlığını çok önemsiyoruz. Gidip oradaki insanlarla sohbet etmenizi şiddetle tavsiye ediyorum. Sadece bir bina ötede."

Elinden broşürü alıyorum ve yüzünü ellerine gömmüş bir kadının resmine bakıyorum.

Depresyonda mısın? Endişeli? Bunalmış mı? Yardımcı olabiliriz.

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Gözle görülür utancımı görmemesi için hızla ona sırtımı dönüyorum. Teşekkürlerimi mırıldanarak ofisinden çıkıyorum, geçerken broşürü kimyager kızın masasına attığımdan emin oluyorum.

Ben deli değilim. Ben deli değilim.

Megan Benson kayıp ve kimsenin umurunda değil.

Benim umurumda.

Seni bulacağım, Megan.

Dostlar böyle yapar.

Vazgeçmezler.

Vazgeçmeyeceğim.

OceanofPDF.com

CHAPTER THREE

Romy

Çıldırııcı üç gün oldu. Okunmamış mesajlar, cevaplanmamış aramalar ve hiç şüphesiz görmezden gelinecek sesli mesajlarla dolu üç gün.

Bu mu yani?

Megan bana hayalet mi gönderiyor? Hayır, hayır.

Bunu ne kadar üzerime almak istesem de yapamam. Bu benimle ilgili değil. Bunu kendimle ilgili hale getiriyorum çünkü takıntılı, endişeli düşüncelerim hep oraya gidiyor, ama derinlerde gerçeği biliyorum.

Bir şey oldu.

Megan hayatımdan kayboldu ve bu çok garip. Peki neden başka kimse böyle düşünmüyor?

Beni geceleri uyutmayan da bu kısım. Öğretmenleri, danışmanları ve hatta oda arkadaşı bile onun ortadan kaybolmasından rahatsız olmamış gibi görünüyor.

Onlar için bir hiç.

Bu düşünce insanın midesine yumruk gibi iniyor. Megan bir keresinde bana bundan bahsetmişti. Kimsenin onu fark etmediğinden. Gülüp geçmiştim ama bu onun tüm kalbiyle hissettiği bir gerçektir. Haklı olduğunu fark etmek bana acı veriyor. Benden başka kimse fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

"Bayan Langston. Dedektif Bryant şimdi sizinle görüşecek."

Şu anda zihnimin içinde gezindiği labirentin araya girmesiyle irkiliyorum. Kibar bir gülümsemeyle ayağa kalkıyorum ve kısa boylu kadını takip ederek bayat kahve ve naftalin kokan küçük bir ofise giriyorum. Ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başında, çıkık bir göbeği ve gözlerinin altında koyu halkaları olan Dedektif Bryant, ben içeri girdiğimde telefonundan başını kaldırıp bakma zahmetine girmiyor.

Yerime oturduğumda dağınık alanı hızlıca tarıyorum. Klasörler ve kâğıtlar masasının ve arka sehpanın üzerine gelişigüzel yığılmış. Dağınıklığın bir nedeni ya da mantığı yok. Ayrıca bilgisayar monitörünün arkasındaki alanı dolduran etkileyici bir McDonald's bardak koleksiyonu var. Bardaklardan birinin şişmiş, kabarmış ve altındaki önemli görünen belgelerin üzerine patlamasına saniyeler kalmış tarafına takılıp kalıyorum.

"Kayıp bir kişiyi bildirmek için mi buradasınız?" Dedektif Bryant monoton ve ilgisiz bir ses tonuyla konuşuyor.

"Evet," diyorum, doğrulurken ve bakışlarımı gerçekleşmeyi bekleyen felaketten uzaklaştırırken. "Adı Megan Benson. USC'de öğrenci ve benim hükümet sınıfımdaydı. Oda arkadaşı dedi ki-"

Riiiiip!

Dedektif bir bloknottan bir form kopararak sözlerimi bastırıyor. Diğer kâğıtların üzerine koyup önüme bırakıyor.

"Bunların hepsi için bir yer var," diyor etli bir parmağıyla formu işaret ediyor. "Sadece oraya koy."

Sinirimi yutuyorum ve bir kalem bulmak için iğrenç masayı tarıyorum. Çoktan telefonunda gezinmeye geri dönmüş, bu davayla ilgileniyormuş gibi yapma zahmetine bile girmemişti. Bir dosyanın altından bir kalemin çıktığını fark edince uzanıp onu alıyorum.

Formu doldurmam beş dakikamı aldı. Megan hakkında bildiğim her şeyi, ilgili her konuşmayı ve hatta nereye gitmiş olabileceğine dair birkaç teorimi en ince ayrıntısına kadar yazıyorum. Asıl endişem kaçırılmış olması.

Nihayet formun arkasındaki son ayrıntıyı yan taraftaki boşluklara yazmayı bitirdiğimde, Dedektif Bryant'ın kısık gözlerle bana baktığını görüyorum. Sinirli ifadesini görmezden gelerek tamamladığım formu ona uzatıyorum.

"Numaranız burada mı?" diye soruyor, formdaki küçük yazımı okumak için gözlerini kısarak. "Ah, işte burada. İrtibatta olacağız."

Verdiği yanıt karşısında gözlerim seğiriyor.

"Ne zaman?" "Rapor edecek bir şeyimiz

olduğunda." "Hepsi bu mu?"

"Ne bekliyordunuz hanımefendi?"

Kabalığından iğrenerek ona bakakaldım. "İşini yapman için. Hemen dava üzerinde çalışmaya başla!"

"Benim işim bunu bilgisayara girmek ve eğer bir şey bulursam, takip edip sana haber vereceğim. Bu dava üzerinde çalışan benim, evlat."

İnanılır gibi değil.

İçimden babamı arayıp onu da bu işe karıştırmak geliyor, ama bu düşünceyi hemen bir kenara itiyorum. Buraya taşınmamın tek nedeni onun etkisinden uzaklaşmaktı, onu yanımda getirmek değil. Evet, babam bu tembel polise bir şeyler yaptıracaktı ama bunun bir bedeli olacaktı. Babam, neden bu işe girdiğimi bilmek isteyecekti.

ve bu konuda ne kadar yıprandığımı görmesi uzun sürmezdi. O zaman kendi başıma üstesinden gelemediğimi düşünecek ve eve dönmemi isteyecektir.

Ugh.

Bunu yapmıyorum.

"Peki," diye homurdanarak ayağa kalkıyorum. "Lütfen acele edin. Muhtemelen tehlikede."

Korku uyandıran sözlerimden etkilenmiş gibi görünmüyor. "Size küçük bir sır vereceğim bayan. Kayıp yetişkinlerin çoğu bilerek kaybolur. Hayatla başa çıkamadıkları için ondan kaçarlar."

Kendi hayatımla paralellik gösteren sözleri karşısında yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum.

"En azından ailesiyle temasa geçmeye çalış," diye mırıldandım. "Ve eğer onun güvende olduğunu öğrenirseniz, lütfen bana haber verin ki endişelenmeyi bırakabileyim."

Gülümsemeye zorluyor. "Elbette."

Formu hemen bilgisayara girmeye başlayıp başlamayacağını görmek için birkaç saniye bekliyorum, ama bunun yerine telefonunda gezinmeye devam ediyor, kağıt karmakarışık masasına atılmış, muhtemelen unutulmuş.

Bu çok saçma.

Onu kendim bulmam gerekecek.

Pis dedektiften uzaklaşmak için aceleyle karakoldan çıkıyorum. Vanilyalı şekerli kurabiye kokan arabama oturduktan sonra rahatlıyorum ve bana cevap verip vermediğini ya da bir şey paylaşp paylaşmadığını görmek için Instagram'daki avıma devam ediyorum.

Hala bir şey yok.

Takip ettiği her bir hesaba özenle bakıyorum - dört bin iki yüz elli üç hesabın tamamına. Beni duraksatan tek hesap daha önce gördüğüm bir isim.

Crowne Birlik Projesi.

Sayfalarının estetiği canlı lacivert ve parlak altın renginde; bulduğum broşürlerinin bir uzantısı. Mükemmel şekilde yakalanmış insani yardım çabalarını, eğitim programlarının faydalarını, çevre projelerini ve ünlülerin onaylarını ya da işbirliklerini göstermek için aşırı derecede düzenlenmiş. Bana her şey sahte gibi geliyor.

tavşanların peşinden koşma, Romy.

Maura'nın düşüncelerimin benden kaçtığını ve gerçekte olmayan şeyler uydurduğumu düşündüğünde bana söyletmeye çalıştığı bir mantrayı görmezden geliyorum.

Yine de CUP'ta garip bir şeyler var. olduğunu anlayamıyorum.

Kaydırmalarım sonunda beni gülümsemeyen birine getirdiğinde duruyorum. Beyaz saçlı adam daha yaşlı, belki altmışlı yaşlarının sonlarında ve bir yönetim kurulu masasının ucunda oturuyor, ellerini kavuşturmuş, yüzünde sert bir ifade var. Açıklamada şöyle yazıyor: "Orion Crowne insanlığı omuzlarında taşıyor ve işini ciddiye alıyor. Dünya ona bağlı." İlan #CUPvision, #HopeForAll ve #CUPgivesback gibi akılda kalıcı hashtag'lerle dolu.

Bu adam, Orion Crowne, organizasyonun yüzü gibi görünüyor. Muhtemelen benim yaşlarımda bir stajyer tarafından yönetilen CUP'un sosyal medya varlığına bakılırsa, dünyayı daha iyi bir yer haline getirme konusunda ciddi.

Megan'ın CUP'a dahil olmak istediğinden bahsettiğini hatırlamıyorum. Ama bir broşürü vardı ve onları da takip ediyordu. Aniden ortadan kaybolmasıyla, bunu göz ardı edemem. Bu bana önemli bir ipucu gibi geliyor. Tüm fotoğrafları araştırmak için çok uzun zaman harcadım ama ilgi çekici bir şey bulamadım. Uygulamayı kapatıp USC'ye dönmek üzereyken yeni bir gönderi geliyor.

Fotoğrafta tanınmış bir pop şarkıcısı, yoksul bir yabancı ülkeden gelen küçük bir çocuğu kucaklarken görülüyor. Fotoğrafın altında "Cazey Tee'yi bu akşam Haiti'ye yaptığı son gezi hakkında konuşacağı yıllık bağış toplama etkinliğinde görmeyi dört gözle bekliyorum!" yazıyor.

Hızlı bir Google araması bana bu yılki bağış etkinliğinin San Francisco'da yapılacağını söyledi. İçimden bir ses gitmenin bir yolunu bulmamı söylüyor.

Cevaplara ihtiyacım var.

Onları oraya götüreceğimi biliyorum.

Etkinlik sadece davetlilere açık olduğu için, içeri girmek istiyorsam Langston kaynaklarıma güvenmem gerekecek. Bir saniye bile kaybetmeden Sarai'ye bir mesaj gönderdim.

Me: I don't want to bother Dad, but I need to get into an event tonight. It's for a school project.

Ona web sitesinin ekran görüntüsünü ve etkinlik detaylarını gönderdikten sonra yanıt bekliyorum. Babamın asistanının ihtiyacım olan şeyi yanıtlaması sadece on beş dakika sürüyor.

Sarai: I've booked a private jet for two hours from now and a room at the hotel of the event. You'll have a dress, shoes, and accessories waiting in your room. Event ticket will come via email shortly. Shall I go ahead and also book your travel for Christmas?

Sarai'yi kızdırmak istemediğim için devam edebileceğini onaylıyorum. Omurgamda dalgalanan bir ürpertiye görmezden gelerek, hiçbir yere gitmeyen tavşanları mı kovalıyorum diye düşünmeden edemiyorum.

öğrenmenin tek bir yolu var.

Söz verdiğim gibi, bu akşam erken saatlerde geldiğimde deniz mavisi renkli, payetli bir gece elbisesi, ona uygun ayakkabılar ve çanta odamda bekliyordu. Yeniden bu "dünyada" olmak çok garip. Sadece birkaç ay önce ailemle birlikte New York'ta bir galaya katılırken benzer bir şey giymiştim. Üniversite için Los Angeles'a geldiğimde yanıma tek bir süslü eşya almamıştım. Bir değişiklik olmasını ummuştum.

Bu haftaya kadar, USC umduğum her şeydi. Üniversiteyi ve manzara değişikliğini seviyorum. Megan fiyaskosu her şeyi alt üst etti.

Telefonumun alarmı etkinliğin yirmi dakika içinde başlayacağını hatırlatıyor. Ütüyü bir kez daha saçlarımda gezdiriyorum ve sonra başımı bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorum. Altın sarısı saç telleri güzelce salınıyor. Normalde Eva siyah kravatlı bir davet için saçlarımı toplamamı önerirdi ama Eva burada değil. Tek başımayım ve bu da beni kendim için bir şeyler yapma konusunda cesaretlendiriyor - saçımı açmak gibi basit bir şey bile olsa.

Kirpik uzantılarımın gök mavisi gözlerimi iyi çerçevelediğinden emin olarak makyajımı hızla bitiriyorum. Ardından dudaklarıma hızlıca bir parlatici sürdükten sonra iyi bir önlem için onları tokatlıyorum.

Deniz mavisi, yere kadar uzanan elbise vücuduma çok yakıştı. Uzun boyluyum ve biraz zayıfım, ancak elbise göğüslerimi vurguluyor ve onları canlı hale getiriyor.

Güzelmiş.

Bu partiye kesinlikle çok iyi uyum sağlayacağım.

Megan'ın beni giyindiğimi gördüğünü hayal ettiğimde midem bulanıyor. Geçmişimden bahsederken pek geveze sayılmazdım. Zorlamayacak kadar kibardı. Dağınık, stresli bir üniversiteli kızdan San Francisco'nun elit parti kızına bir parmak şıklatmasıyla dönüşebileceğimi bilseydi, kibarlığını kaybedip sorular sormaya başlayabilirdi.

Onu bulmak zor.

Rastgele ortadan kaybolması en hafif tabirle şüphe uyandırıcı. Ve projemizde ortak olmasaydık, belki de şu anda kimse onu aramıyor olacaktı. Aynı şey benim başıma gelseydi, beni bulmak için elinden geleni yapardı diye düşünmek istiyorum.

Telefonum tekrar çalışıyor ve zamanımın tükendiğini anlıyorum. Aceleyle çantamı ve cüzdanımı bıraktığım gösterişli süitime geri dönüyorum. İhtiyacım olan tüm eşyalarımı hızlıca çantamdan eşleşen el çantama aktarıyorum. Her ihtimale karşı buruşturulmuş broşürü ve Megan'ın Instagram'ından bastığım bir fotoğrafı da çantama ekliyorum.

Endişe iliklerime kadar yerleşirken ani bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru süzülüyor. Tüm hayatım boyunca parlak bir ödülün başka bir şey değildim. Nüfuzlu babası tarafından etrafta dolaştırılan, parlak beyaz sırtışlı, altın saçlı küçük bir kız.

Şimdi bir aslanın inine refakatsiz girmek üzereyim. Bu gece kendi yolumu seçeceğim.

Artık bir çocuk değil, dünyanın unutmaya çalıştığı bir kişi hakkındaki gerçeği ortaya çıkarmak için hiçbir şeyden kaçınmayacak çok yetenekli bir yetişkinim.

Endişelenme, Megan.

Unutmadım.

OceanofPDF.com

CHAPTER FOUR

Romy

San Francisco Körfezi'ne bir taş atımı mesafede yer alan butik otelin balo salonu göz kamaştırıcı olmanın ötesinde. Gösterişli süslemeler için hiçbir masraftan kaçınılmamış. Uzun, karmaşık, uhrevi çiçek aranjmanları keten kaplı her masayı süslüyor. Her biri diğerlerinden farklı olsa da bir şekilde hepsi CUP'un sergilediği lacivert ve altın temasına uyum sağlıyor.

Dans pistinin hemen ötesindeki tavandan tabana pencereler mehtaplı, ısıltılı koyu gözler önüne seriyor ve "ay ışığında dans" gibi sahte bir etki yaratıyor. Kendi şehrimde olsaydım, buranın büyüleyici havasına kapılır ve hiç şüphesiz beni gezdirecek yakışıklı bir erkek arardım.

Evde değilim ama.

Çok çok uzaktayım ve boyumu aşıyor.

O koyda yüzüyor da olabilirdim, iki bin dolarlık elbisemin ağır payetleri beni parlak bir çapa gibi kayalık dibe batırıyordu.

Nefes al.

Sen buraya aitsin.

Başka kim böyle bir etkinliğe bir hevesle katılabilir ki?

Bir Langston olduğumu hatırlayarak nefes veriyorum.

Langstonlar bulundukları her odaya hükmediyor.

El çantamı göğsümde tutarak, gevezelik eden misafir gruplarının arasından dikkatlice sıyrılıyorum. Birkaç adamın bakışlarını üzerimde gezdirdiğini fark ediyorum ama neyse ki hiçbiri çok uzun süre kalmıyor. İhtiyacım olan bilgiyi babamın ortaklarından biriyle karşılaşmadan almayı tercih ederim.

Elinde bir tepsi şampanya kadehiyle yürüyen bir garson gördüğümde ona doğru ilerliyorum. Gençliğime aldırmadan bana bir içki ikram ediyor. partilerde yasal içki içme yaşının altında olmanız kimsenin umurunda olmaz.

Soğutulmuş, ısıltılı içeceği yudumlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Yavaşça içkiyi yudumluyorum ve etrafı gelişigüzel tarıyorum.

Cevaplara ihtiyacım var.

Megan gibi bir kızın Crowne Birlik Projesi için neden bir broşürü olsun ki? Onları sosyal medyada takip ediyor ve belli ki bir şekilde bağlantıları var. Sadece nasıl olduğunu bulmam gerek.

Etrafımda kolay lokma arıyorum - kendi sesini duymayı seven parti müdavimlerinden biri. Genellikle etrafları tuzaklarına yakalanan masum konuklarla çevrilidir. Köpekbalığı gibi sırttan kahverengi saçlı bir adamın yörüngesinde fazla kibar birkaç genç adam vardır ve aşırı el hareketleriyle ayrıntılı bir hikâye anlatırken onlara hükmetmektedir. Hikayesini bırakıp göğüs dekolteme bakıyor ve dudaklarını yalıyor.

Ew.

Geç.

Kadın türünün dikkatimi dağıtmadığı birine ihtiyacım var. Etrafindakilerden çok kendisiyle ilgilenen birine.

Saniyeler sonra hedefimi buldum. Kadın otuzlu yaşlarının sonlarında ve hafifçe sallanmasına bakılırsa, bu akşam en az bir şişe şarap içtiğini söyleyebilirim. Onu izleyen iki kadın daha var ve sürekli sinirli ifadeler takınıyorlar. Onları dışarı çıkarıp kadını izole edeceğim.

"Küpelerine bayıldım," diyorum gruba katılırken. "Nereden aldın onları tatlım? Babama söylemem gerekecek."

Bir kadın odaklanmamış gözlerini bana dikerken, diğer iki kadın uzaklaşıyor.

"Ah, bu eski şeyler," diye mırıldanıyor. "Kocam bunları Milano'da bir iş gezisindeyken aldı. Eminim takıdan başka bir şey değillerdir."

Pahalı elmasları gördüğümde tanırım. Onlarda kostüm falan yok ama yine de oynuyorum.

"Erkekler bazen çok cahil oluyor," diyorum, sanki kankaymışız gibi ona yaklaşıyor. "Lisedeki erkek arkadaşım bir keresinde kolye almak için Jared'e gitmişti. Babam kısa bir süre sonra ondan ayrılmamı sağladı."

"Akıllı baba," diye cevap veriyor. "Ben Isla Porter. Sen..."

Yalan söylemenin anlamı yok. "Romy. Bu gece sadece

Romy."

Isla'nın buğulu kahverengi gözleri ısındı. "Sen genç birisin, Just Romy."

Bana komplocu bir şekilde sırtıyor. "Meşhur Cazey Tee'yi görmeye mi geldiniz?"

Şarkıcının adını zoraki bir küçümsemeyle söylemesi bana nasıl ilerlemem gerektiği konusunda bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Aman Tanrım," diyorum inleyerek. "Bu gece şarkı söylemeyecek, değil mi?" Dudağımı yukarı kıvrıyorum. "Hayatım boyunca en çok abartılan pop şarkıcısı o."

Isla'nın omuzları gevşer. "Sanırım zirveye çıkana kadar uyudu. Yani, Oakland'dan geldi."

Ben de en az onun kadar iğrenmiş gibi yüzümü buruşturuyorum.

Isla, "Açıkçası Crown'larla işbirliği yapmasına şüpheyile yaklaşıyorum," diye devam ediyor. "Onlar genellikle kiminle işbirliği yapacakları konusunda çok daha seçici davranırlar." Parmağıyla bir grup insanı işaret ediyor. "Orion eski kafalıdır ve onlarca yıldır etrafta olanlara sadıktır. Muhtemelen onların küçük proje güvelerinden biridir. Bahse girmem gerekirse, onun adamlarından biriyle de yattığını söyleyebilirim."

Ona proje güvelerinin ne olduğunu sormak istiyorum ama birdenbire onun adamlarını merak ediyorum. İşaret ettiği yeri takip ettiğimde, ünlü Orion'u diğer üç adamla birlikte görüyorum. Etraflarında smokin giymiş, ortama uyum sağlamaya çalışan güvenlik görevlileri var. Ne aradığınızı bilerseniz çok belli oluyorlar.

"?" Alçak sesle soruyorum. "Sırtı bize dönük olan mı?"

"Theo mu? Eminim bu partideki kadınların yarısına aletini sokmuştur." Yumuşakça kıkırdıyor. "Ben hariç. Eğer Ryan'dan ayrılacak olsaydım, bu Gareth'la olurdu. Smokininden Hulk gibi fırlamak üzere olan o."

Adamlardan biri gerçekten de inanılmaz derecede formda. Smokininin altındaki kasları, kumaşı ikiye ayırmakla tehdit edercesine kabarıyor. Yakasının üzerinde bir dövme izi göze çarpıyor. Kafasının yanları traş edilmiş ve buz gibi sarı saçları geriye doğru taranmış. Şakacı mı yoksa zalim mi olduğunu merak ettiren sürekli bir sırıtışı var. Her iki durumda da, kesinlikle yakışıklı.

"Diğer kardeş nerede?" Grubu tarayarak, yoluma çıkan insanların yanından dikkatlice geçerek soruyorum.

"Buralarda bir yerde. Sadece ürkütücü olanı arayın."

Kendi şakasına kıkırdıyor ve sonra bir garsona el sallıyor. Boş şampanya kadehimi elimden alıp yerine başka bir kadeh koyduğunda hâlâ arıyorum. Soğuk sıvıyı yudumlarken ürkütücü olanı aramaya devam ediyorum.

Sanki odaya bir cereyan girmiş gibi, damarlarımda bir ürperti dolaşıyor ve hızla tüm vücuduma yayılıyor. Bir ürpertiye bastırıyorum ve alkolün beni neden ısıtmadığını merak ediyorum. Isla, Orion'un yaşına göre yakışıklı olduğu hakkında gevezelik ederken, izlendiğim hissinden kurtulamıyorum. İlk gelen etli butlu adamı aramak oluyor. Küçük kardeşiyle bir araya toplanmış, bana hiç dikkat etmiyor.

Tam o sırada onlardan birkaç adım ötede duran bir adamla göz göze geliyorum.

Soğuk, karanlık gözler beni bir bıçak gibi keserek içime işledi. Az önceki özgüvenim buharlaştı. Nişangâhını bana çevirmiş olan adama karşı kendimi savunmasız hissediyorum. Kıpırdayamadan bakışlarını karşılıyorum ve ürpermemeye çalışıyorum.

"Caius Crowne," diye mırıldanıyor Isla nefesinin altında. "Dediğim gibi. Ürkütücü. Ryan ona Lurch diyor. Lurch'ün kim olduğunu biliyor musun? Tanrım, sen daha bir bebedsin. Cevabım hayır. Ben çok yaşlıyım."

Caius'un tehditkâr bakışları dışında neden ürkütücü olduğunu düşündüğünü anlamak için saçmalamasını duymazdan geliyorum. Benden en az on yaş büyük ve inanılmaz derecede uzun, bu da etrafındakileri görmesini sağlıyor. Kardeşi Gareth'in aksine smokininden fırlamış gibi durmuyor, yine de onun gibi geniş omuzlu. Ama Caius'ta sessiz bir güç var. Ondan yayılan tehlikeli bir aura. Bir hayırseverden ziyade, ciddi, hesaplı, duygusuz bakışlarıyla suikastçı izlenimi veriyor.

"Hadi," diyor Isla, beni dürterek. "Ryan'la tanışmanı istiyorum. Seni yemek isteyecek, şekerim."

Pazumu tutup beni sürükleyerek götürdüğünde içimde bir öfke dalgası dalgalanıyor. Caius'un bakışlarını kaybediyorum, bu da neyse ki beni sokmaya çalıştığı ürkütücü büyüyü bozuyor.

Yürürken araya birkaç soru sıkıştırmaya karar veriyorum. "Megan Benson'ı tanıyor musun?"

Isla başını bana doğru çeviriyor. "Adını hiç duymadım. Ünlü biri mi? Çok ünlü olamaz."

"Hayır, o benim bir arkadaşım. Bu hafta kayboldu."

Isla uğursuz, tüyler ürpertici bir kahkaha atar. "Belki de onların yeni güvesi odur."

Zihnim olasılıklarla dolup taşmaya başlıyor. Megan'ın bir güve olmadığını iddia etmek istiyorum ama onun ve Crowne'lar gibi insanlar onu tam olarak böyle görecekler. Ya CUP karanlık ve kötü bir şeyin paravanıysa? Ya bu insanlar arkadaşımı ne için kaçırdıysa?

Onu bir kelebeğe mi dönüştüreceğiz?

Tüm bu çılgınlığa neredeyse gülecektim. Eğer okulun ve polisin Megan gibi birini önemsemediğini düşünseydim, bu insanlar kesinlikle önemsemezdi. Ondaki tamamen farklı bir galaksideler.

Tavşanları kovalıyorum.

Ama bu yüzden buradayım. Herhangi bir ipucunu kovalamak için.

Deli gibi hissetseler bile.

"Ne demek istiyorsun?" Başka bir grup şık giyimli insanın etrafından dolanırken soruyorum. "Güve mi?"

Şampanyasının kalanını içiyor ve biz yanından geçerken tepsiye bırakıyor. "Boş ver Romy. Gel Ryan'la tanış."

Biz yaklaşırken onun yaşlarında bir adam sırtıyor. Zinde ve yakışıklı ama karısının önünde bana açıkça bakması hoşuma gitmiyor. Neredeyse beni ona doğru itiyor. Beni omuzlarımdan tutuyor ve seçkin bir et parçasıymışım gibi değerlendiriyor.

"Merhaba güzelim." Gülümsemesi genişliyor ve sıra sıra beyaz kaplamalar ortaya çıkıyor. "Karımın arkadaş konusunda kusursuz bir zevki vardır."

Sıcak parmakları omzumu ısıyor ve ben onun elinden kurtulmak için kıvraniyorum. Neyse ki tutuşunu gevşetiyor ama beni tamamen bırakmıyor.

"Sana biraz daha sert bir şeyler getirelim." Bana göz kırıyor. "Merak etme, Isla arkadaşlarına her zaman iyi bakar."

Isla'nın beni kocasına bir tür ödül ya da adak olarak getirdiğini aniden fark ediyorum.

İğrenç.

"Sanırım pas geçeceğim," diyorum, yanaklarım alev yanarken, "bu her neyse öyle."

Adam, Ryan, omuzlarımı bırakıyor ve sırtışı bozuluyor.

"Ben sadece arkadaşımı arıyorum," diye devam ediyorum. "Megan Benson. Bir arkadaşım var.

çantamdaki resim."

Orada durmuş, geri çevrildiğim için hafif bir kızgınlıkla beni izliyor. Yine de sabırla onun fotoğrafını getirmemi bekliyor. Üçlü partilerine katılmadığımı fark eden Isla çoktan başka birini aramaya koyuldu.

"Tanıdık geldiğini söyleyemem," diyor Ryan hızlı bir bakıştan sonra. "Üzgünüm."

Yenilmiş bir şekilde adamdan uzaklaşıp kalabalığa karışıyorum. Tedbirli olmayı bırakmaya karar veriyorum ve karşılaştığım herkese Megan'ı görüp görmediklerini sormaya başlıyorum. Çoğu insan kibar ama birkaçı kaba davranıyor, bana cevap verme zahmetine bile girmiyor.

Belki bir şeyler biliyorlardır.

Ya da belki sadece iyi vakit geçirmelerine engel oluyorumdur.

Soğuk bakışları tekrar hissediyorum. Onu görmeme gerek kalmadan, Caius Crowne'un beni izlediğini biliyorum. Ya Ryan ya da diğer partidekilerden biri

Burada ne işim vardı?

Sırada kimi sorgulayacağıma karar veremedi dev bir adam arkamdan yaklaşıyor.

"Hanımefendi, sizden gitmenizi istemek zorundayım," diyor huysuz adam. "Olay çıkarmayın."

Alay ediyorum ama enseme yapışan etli el sesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. Omzumun üzerinden hızlı bir bakışla güvenlik görevlilerinden biri olduğunu anlıyorum.

Gizli olmak buraya kadarmış.

Adam sözsüz bir şekilde balo salonundan çıkardı ve lobiye bıraktı. "Sakin geri gelmeye çalışma yoksa tacizden polisi devreye sokmak zorunda kalırım."

Adama sert bir bakış fırlatıyorum ama hiç oralı olmuyor. İç çekerek asansöre doğru ilerliyorum. Otel üniforması giymiş başka bir adam arkamdan aceleyle geliyor ve kapı arkamdan kapanmadan yetişiyor.

"Hanımefendi," diyor adam. "Birisi size bunu vermemi istedi."

Katlanmış notu alıyorum ve Megan'ın fotoğrafıyla birlikte çantama atıyorum. Muhtemelen güvenlik görevlisinin aptalca bir tehdidiydi. Katıma çıkmak için düğmeye basıyorum ve sabırsızlıkla odama çıkmayı bekliyorum. Odanın kutsallığına ulaştığımda elbisemi çıkarıp kot pantolonumu ve tişörtümü giyiyorum.

"Ne zaman kaybı," diye homurdanıyorum yatağın kenarına çökerken.

Çantamın kapağını açıyorum ve okumak için notu çıkarıyorum.

*Geec e a9 cβe 5 icβ v' ou 9^e a ne' a9 mib>igβ9. 5
mig³c βare in(o macio> on ya f'ie>d.*

Kalbim küt atıyor. Vay
anasını.

Ya her şeye rağmen Megan'ı bulursam?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER FIVE

Romy

Şimdiki Zaman

Rüya görmüyorum.

Bu gerçek.

Dün gece bana notu yazan kişiyle buluşmaya gittim ve şimdi kim bilir nerenin zemininde bir çukurdayım.

Düşün.

Buradan nasıl çıkacağım? Beni buraya kim koydu?

İçinde bulunduğum karanlık, kafa karıştırıcı, dehşet verici duruma rağmen, adamın kapıyı açıp yüzüme silah doğrultması gibi küçük bir hareket, tam da berraklığı bulmak için ihtiyacım olan şeydi. Kot pantolonumu ıslatan kendi çişimin kokusu da her şeyi bir perspektife oturtmama yardımcı oluyor.

Onun küçük gözdağı anı bir hediye idi. Ben deli değilim.

Bunların hepsi benim kafamda değil.

Gece yarısı, bana not yazan kişiyle buluşma beklentisiyle otelimin aşağısındaki İrlanda barına girdim. Beklerken, yakışıklı bir adam yanımdaki bara yanaştı ve sohbet etmeye başladı. Onda tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Düşün.

Beynimi zorlamaktan başka yapacak bir şeyim olmadığından, onu nereden tanıdığımı görmek için adamı -Theo'yu- yerleştirmeye çalışıyorum. Ünlü biri miydi? Los Angeles'tan tanıştığım biri mi? Babamın New York'tan bir ortağı mı?

Kahverengi

saçlı.

Smokin.

Bekle. Smokin giyyordu, ki bu sıradan bir bar için garip bir kıyafet seçimi. Demek ki etkinlikteymiş.

Dün gece bile KUPA'daki her adımı, konuşmayı ve yüzü tekrar ediyorum. Düşüncelerim Isla ve onun adi kocası üzerinde yoğunlaşıyor. Geri sar. Ben ve Isla Crowne ailesini tartışıyoruz.

Bir adamın sırtı bize dönüktü.

Genç olan.

Aynı saç. Aynı yapı.

Vay anasını!

Theo bir Crowne. Ve bir şekilde beni buraya getirmeyi başardı. Nasıl? Konuşmamızı bir araya getirmeye çalışıyorum ama dağınık. Sonunda, dakikalar ya da saatler sonra, net bir şekilde oluşmaya başlıyor.

"Bu koltuk dolu mu?" diye soruyor şakacı bir tınıya sahip derin bir ses.

Yanımda duran adamı görmek için döndüğümde, yanaklarıma sıcaklık doluyor. Adam çok ateşli. Megan'ın yurduunun yanındaki baristadan daha ateşli. Neredeyse parlayan yeşil gözleri beni sanki yemek istediği tuzlu bir şeymişim gibi yutuyor. Normalde bu beni ürkütürdü, ama adam göz kamaştırıcı olduğunda, tüm zekâ pencereden uçup gidiyor.

"Elbette," diyorum, normal kıyafetlerime geri döndüğüm gerçeğine sinirlenerek. Bu adam kusursuz giyinmiş ve benim üzerimde kot pantolon, tişört ve USC kapüşonlu tişört var. "Biriyle buluşacağım ama."

Güzel adam alt dudaklarını sahte bir hüüzünle dışarı çıkarıyor. Bu yüzüme anında bir gülümseme getiriyor. Tanrım, çok da güzel kokuyor. Kolonyası havaya sinmiş ağır tütün kokusunu kesiyor. Hoşuma gittiği için hafifçe ona doğru eğilip kokluyorum.

"Erkek arkadaşın mı?" diye sorar adam. "Şanslı adam."

Yine yanaklarım alev alev yanıyor. Bana asılmalarına alışık olmadığımından değil. Sadece genellikle flört eden kişiye ilgi duymam. Ancak bu adam tam benim tipim; uzun boylu, şakacı, yakışıklı, güzel yeşil gözlü ve öldürücü bir gülümsemesi var.

"Erkek arkadaşım yok," diyorum çok hızlı bir şekilde. "Sadece bir kişiyi bekliyorum."

"Gazeteci misiniz?"

"Hayır." Küçük bir attım. "Sadece bir arkadaş arıyorum."

"Kayıp mı oldu?"

Ben cevap veremeden barmene el sallıyor ve iki parmağını havaya kaldırıyor. Barmen ona başıyla küçük bir selam verdikten sonra

İçkiler. Barmenin bu adama ne yapacağını nasıl bildiğini merak ediyorum.

"Arkadaşın," diyor adam. "Kayıp mı oldu?"

"Biri onu kaçırdı," diye kaçırdım. "En azından benim teorim bu."

Kaşları kalktı. "O zaman polis neden onu aramıyor?"

"Çünkü umurlarında değil," diye homurdanıyorum. "Kimsenin umurunda değil. Ben Romy, bu arada."

Adam uzattığım elimi tutuyor ve sıcak, sıkı bir şekilde sıkıyor. "Theo. Tanıştığımıza memnun oldum. Neden umursamıyorlar?"

Barmen önümüze iki shot koydu. Theo birini bana doğru itti ve sırtıttı. "Senin için."

Los Angeles'taki değersiz dedektifi düşünmek bile onun beceriksizliğini aklımdan silmek için shot bardağını kapıp ateşli sıvıyı geri devirmeme neden oluyor.

"Teşekkürler Theo," diyorum gülümseyerek.

Başparmağıyla bana uzanıyor ve alt dudağımı siliyor. İçimde ateş gibi bir sıcaklık dolaşıyor ve merkezimde birikiyor. "Dudağında biraz vardı," diyor yakışıklı yüzünde şeytani bir sırıtışla. "Seninle ilgilendim."

Yüzümde beliren aptal sırıtışa engel olamıyorum. Sonra başparmağının dokunduğu alt dudağımı yalıyorum. Tadı... acı.

Theo kendi kadehini yuvarlamadan önce, "Bana arkadaşından biraz daha bahset," diyor. "Belki yardım edebilirim. Her yerde bağlantılarım var."

Boğazıma bir şey kaçtı. Ondan sonra her şey bulanıklaştı. Bir kadehten sarhoş olduğumu sanıyordum. Beni otelime geri götüreceği ve böylece güvende olacağım sözüyle bar taburemden kalkmama yardım etmek zorunda kaldığında, aptalca bir şekilde beni oradan çıkarmasına izin verdim. Kendi isteğimle siyah cipinin arkasına süründüm ve neredeyse anında sızdım.

Başparmağında bir şey vardı.

Theo bana ilaç verdi.

İçinde bulunduğum cehennemi durumu gerçekten düşünürken sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor. Theo Crowne bana tuzak kurdu. Ortada bir ipucu yoktu. Hepsi beni yerdeki bu tahta deliğe sokmak için bir oyundu.

Neden?

Megan hakkında çok fazla soru sorduğum için mi?

Yanağımdan aşağı süzülen gözyaşlarımı siliyorum. Onun kaçırıldığını biliyordum. Kesinlikle deli değildim ama onun hakkındaki gerçeği biliyordum. Ve bu yüzden onu kaçırmanın kollarına doğru yürüdüm.

Crowne ailesi Megan'ı neden alsın ki? Neden beni alsınlar ki?

Şimdi ne olacak? Megan da bu kutuda zaman geçirdi mi?

Mutlak yalnızlık ve çaresizlik beni panik atağa sürüklemekle tehdit ediyor. Çocukluğumdan beri kendimi bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Ama o zamandan farklı olarak, bunun gerçek olduğunu biliyorum. Bu, terapi ve ilaçların kovalayabileceği, tekrar eden bir kız kabusu değil.

Bu oluyor.

Kaçırıldım.

Havasızlıktan çıldırmamaya çalışarak birkaç ölçülü nefes alıyorum. Hapsoldüğüm alanı kaplayan bir halı var gibi görünüyor. Tamamen kapalı değilim, yani ölmemeliyim. Hava durumumu takıntı haline getirmek daha acil meselelere yardımcı olmaz.

Buradan çıkmam lazım.

Yüzüstü dönerek dizlerimi ve dirseklerimi altına almaya çalışıyorum. Kutu iki fitten daha derin olamaz, bu yüzden kolay bir başarı değil. Kendimi destekledikten sonra, kutunun tepesini itmek için sırtımı kullanıyorum. Tabii ki hiçbir yere gitmiyor. Kilit beni burada tutuyor ve kapının menteşeleri sağlam. Yine de denemeye değerdi.

Geçici olarak yenilmiş bir halde tekrar sırt üstü döndüm. Gömleğim terden sırlıklam olmuştu. Yeterince yerim olsaydı kapüşonumu da çıkarırdım. Susadım ve kendi derimden sürünerek çıkmak üzereyim. Bir noktada, buradan çıkmama izin vermek zorundalar. Crown'ların beni yer altında çürümem için kaçırdıklarından şüpheliyim.

Aklım geçen yıl lisede okuduğum Edgar Allen Poe şiirine gidiyor. Şiirin ezberlediğim bölümlerini usulca okuyorum ama bu beni sakinleştirmiyor. Aksine, etrafımda kendi kutularında başkaları olup olmadığını merak ettiğim için beni daha da ürkütüyor. Sıcaklığa rağmen kontrolsüzce titriyorum.

Şok.

Şoka giriyorum. Hayır,

hayır, hayır.

Yarışan zihnimi sakinleştirmek için Maura'nın denenmiş ve doğru tekniklerinden bazılarını kullanıyorum. Önce yüze kadar sayıyorum. Sonra beni mutlu eden bir yeri hatırlıyorum. Nedense aklıma balkabağı turtalı frappeler, sevimli bir barista ve Megan'ın utangaç gülümsemesi geliyor.

Evet, ona odaklan.

Onun yüzünden buradasın.

Kimse Megan'ı aramaya gelmeyecek, ama bu benim için doğru değil. Ülkenin öbür ucunda kendi hayatımı yaşamam için beni zar zor yalnız bırakabilen bir ailem var. Babamın benim için şartları var, Noel'de onları ziyaret etmek gibi. Bastian ona düzenli olarak mesaj atmazsam çıldıracak. Eva bana gönderdiği bitmek bilmeyen makyaj eğitimi makaralarına neden yanıt vermediğimi merak edecek. Ve Sarai, eğer seyahat planlarım hakkında cevap vermezsem, beni acımasızca takip edecek.

Cevap veremezsem, babam bana ulaşmak için elindeki tüm kaynakları kullanacaktır.

Bir kez olsun, kontrolcü, zorba, nüfuzlu ve varlıklı bir babam olduğu için minnettarım.

Kalp atış hızım yavaşlamaya başladığında, etrafımı öğrenmeye çalışıyorum. Bu kutu derin olduğu kadar geniş de. Aşağı doğru kayıyorum ve birkaç santim içinde tenis ayakkabılarım kutunun diğer ucuna değiyor. Kesinlikle tabut titreşimleri var. Yerde bir kapak var, kilitli ve üzeri bir halıyla örtülü. Ve diğer uçtaki kişinin bir silahı var.

O kişi kimdi?

Onları görmemiş olsam da, kim olabileceğini tahmin edebiliyorum. "Ah, küçük kardeşim, bu sefer ne yaptın?" demişti.

Yani Caius ya da Gareth Crowne olmalı.

Bu adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, onlarla daha önce de konuşmadım ama Caius olduğuna dair bir önsezim var. Sesi soğuktu ve duygudan tamamen yoksundu. Dün gece yüzünde gördüklerime bakılırsa, tam ona göre biriydi.

Yine de sözleri bir ipucu.

Odada bile olmadığından emin olduğum Theo'ya beni kaçırırken ne yaptığını sormuştu. Ses tonundan belli etmese de durumdan duyduğu hoşnutsuzluğu ve rahatsızlığı hissedebiliyordum.

Ben bir problemim.

Temizlenecek bir pislik.

Sesi de pek şaşırmışa benzemiyordu. Bu değerli bir bilgi. Belki de Theo kız kaçırmak gibi düşüncesizce şeyler yapmasıyla tanınıyordur. Belki Megan'a olan da buydu. Sonunda, bunlar

Erkekler benim halının altına süpürölüp unutulacak bir şey olmadığımı anlayacaklar.

Ben önemli biriyim. En azından babam öyle.

İçimde bir gurur kabarıyor. Langston soyadına sahip olmaktan her zaman mutluluk duymam. Şu anda, inanılmaz derecede minnettarım.

Sonuçları olmadan beni ortadan kaldıramazlar.

İçimden küçük, çılgın bir kahkaha yükseliyor. Sonra, kontrol edemediğim için, ağlayana kadar kıkırdıyorum. Adaletin yerini bulduğunu görecektim kadar uzun süre hayatta kalmalıyım.

Kutudaki duygusal çöküşümden sonra bile kimse yardımına gelmiyor. Bildiğim kadarıyla beni duymuyorlar bile. Yakınlarda başka tutsaklar olsaydı, bana bağırabileceklerini varsayıyorum.

Yapayalnızım.

Kapı açıldığında kontrolsüzce salınmasına rağmen mesanem tekrar zonkluyor. Tek istediğim bir duş, bir yatak ve bunlar hiç olmamış gibi davranmak.

Ama oluyor.

Bu gerçekliği yokmuş gibi davranamam.

Keşke çantamın bende kalmasına izin verselerdi. Beni esir alanlar aptal değil. Bastian'ın arayıp aramadığını merak ediyorum. Asla uzun süre görmezden gelinecek biri değildir.

Yükselen bir ses beni dondurdu. Ne söylendiğini duymaya çalışırken düşüncelerim lazerle odaklanıyor. Derin ve kesinlikle erkek sesi. Neredeyse başka bir sesi seçebiliyorum, o da derinden geliyor.

Tartışıyorlar mı?

"Bilmiyordum!"

Bağırışlar yüksek ve yakındı. Kalbim göğsümde çarpıyor, kulaklarımı da zonklatıyor ama dinlemeye kararlıyım. Nefesimi tutuyorum ve başka ne söylendiğini anlayabilmek için hareket etmiyorum.

"...dürtüsel..."

"En azından nabzım atıyor!"

"...memnun olmayacak..."

Sesler tekrar kayboluyor. Tahmin etmem gerekirse, Theo yaptıklarını savunuyor ve Caius onu azarlıyor. Soru şu ki, bu tartışmadan sonra bana ne olacak?

Belki de gitmeme izin verirler.

Bu düşüncenin aptallığı başımı sallamama neden oluyor. Bu adamlar güçlü insanlar. Gitmeme izin vermek daha fazla soruna neden olur.

Gizlilik anlaşması imzalamayı teklif edebilirim.

Seni kaçırdılar, kızım. Yasalara uymuyorlar.

"Sen söyle ona," diye homurdanıyor Caius . "Bu arada ben de bunu düzeltmeye çalışacağım."

Ardından bir kapı çarpıyor ve ahşap kafesim sarsılıyor.

Sonra ayak sesleri geri geldi.

Tıngırdayan tuşlar geri geldi.

Kör edici ışık geri geldi.

Suratımdaki silah geri döndü.

Caius geri döndü.

Çılgılık atamadan ya da karşı koyamadan keskin bir şey boynuma batıyor. Delinen yerden ısı fişkırması sadece birkaç saniye sürüyor.

Her şey kararıyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER SIX

Romy

Başımın korkunç bir şekilde çarpmasıyla uyandım.

Ne oldu?

Neredeyim ben?

Gözlerimi araladığımda parlak bir ışıktan dolayı sulanmaya başlıyorlar. Nerede olduğumu hatırladıkça kalp atışlarım hızlanıyor ve başım daha çok ağrıyor.

Çalındı.

Bir bardan çalındım ve Crownes'un hapishanesindeyim.

Ama artık tahta kutuda değilim.

Pürüzsüz ve soğuk bir şeyin üzerinde yatıyorum. Ve çıplağım.

Üzerimde tek bir giysi olmadığını fark edince dehşet içinde çığlık atıyorum. Bir elimle göğüslerimi, diğer elimle de altımı kapatmaya çalışıyorum. Birkaç uzun dakika geçerken tüm vücudum titreyerek ürperiyor.

Gergin olduğumu ve bir saldırı beklediğimi fark ettim. Birinin başladığı işi bitirmesini.

Hiçbir şey olmuyor.

Korkuyu ve korkunç baş ağrısını gözlerimden uzaklaştırarak oturur pozisyona geçiyorum ve vücudumun en savunmasız kısımlarını örtmeyi asla bırakmıyorum. Etrafa hızlıca bir göz attığımda kocaman bir banyoda olduğumu fark ediyorum. Gerçekten güzel bir banyo.

Her şey beyaz.

Beyaz mermer tezgahlar, beyaz taş zeminler, beyaz lavaboların üzerinde beyaz çerçeveli aynalar, beyaz raflarda beyaz katlanmış havlular, beyaz duvarlar, beyaz bir kapıdaki kancadan sarkan beyaz bir bornoz. Tüm mekanda beyaz olmayan tek şey nikel armatürler.

Steril bir beyaz da değil.

Aslında güzel bir beyaz. Yumuşak bir beyaz. Güvercin, pamuk ya da firfırlı dantel gibi.

Bu banyo, yerdeki tabut benzeri deliğimden çok farklı.

Yavaşça, titreyerek ayağa kalkıyorum. İdrar ve vücut kokusu burun deliklerime doluyor.

Berbatım. Anlaşıldı.

Bana tecavüz ettiklerinde temiz olmam için duş almamı mı istiyorlar?

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Garip bir Zen banyosunda çıplak durmak mide bulandırıcı. Bana gerçekten zarar vermek isterlerse kendimi savunabileceğim hiçbir şey yok.

Sessiz adımlarla kapıya doğru ilerliyorum. Çıplaklığımı gizlemek için bornozu kancadan çekip titreyen bedenime geçiriyorum. Kravat belimde düğümlendikten sonra kapının tokmağını çeviriyorum.

Ama dönmüyor.

Kilitli. Dışarıdan.

Panik yine beni bunaltıyor. İçimdeki hastalık hissi yemek boruma safra kaçmasına neden oluyor. Kusacağım. İki büküm, karnımdaki şiddetli çalkantıya rağmen nefes almaya çalışıyorum. Sonunda öğürüyorum ama boğazımın arkasındaki asidik yanmayı yutmayı başarıyorum.

Sorun değil.

İyisin.

Kendimi eşit, ölçülü nefesler alıp vermeye zorlarken gözyaşlarımla savaşıyorum. Göğsüm artık patlayacakmış gibi hissetmediğinde, tekrar dik duruyorum ve aynaya doğru ilerliyorum.

Bana bakan kadın lanetli.

Normalde pırıl pırıl olan mavi gözlerim seğiriyor ve hemen altlarında, yanaklarımın üzerinde koyu halkalar beliriyor. Genelde lekesiz ve kusursuz olan cildim lekeli kırmızı, gözyaşı lekeli ve terden sıırılsıklam. Normalde mükemmel bir şekilde düzleştirilmiş sarı saçlarım keçeleşmiş, dağılmış ve nemli yüzüme yapışmış durumda. Boynumda isteğim dışında enjekte edilen çeyreklik büyüklüğünde mor bir çürük görülebiliyor.

Yine de yaralanmadım ve hâlâ tek parçayım.

Bu da bir şeydir.

İşemem gerekmediğine göre, esaret altındayken mesanemi tekrar serbest bırakmış olmalıyım. İdrar kokuyorum, belki de beni esir alanlar gerçekten yıkanmamı istiyorlar, böylece evlerini kokutmayı bırakacağım.

Bir meydan okuma eylemi olarak, reddedebilirim.

Ama yıkanmak ve sıcak suda ıslanmak beni normal benliğime kavuşturabilir. Damarlarıma biraz cesaret enjekte edebilirim, böylece buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirim.

Zihnimin arkasında gizlenen korkuya rağmen duş almaya karar veriyorum. Her an üç kardeş de buraya gelip beni yakalayabilirdi.

Yapsalar bile, onlara karşı güçsüz olurum. Birine karşı, elbette, mücadele edebilirim. İkiye karşı, az da olsa bir şansım olabilir. Ama üçüne karşı? Üçüne karşı hiçbir şeyim yok.

Burada herhangi bir kamera ve kimsenin içeri bakabileceği bir pencere olmadığından, hızlıca bornozumu çıkarıp bir havlu alıyorum ve büyük duşakabine giriyorum. Neyse ki, cam bir kapı yerine, içine girdiğiniz ve üç çeyrek yüksekliğinde bir duvarın arkasına gizlenmiş olanlardan biri. Başım ve omuzlarım görünüyor ama başka hiçbir şey görünmüyor.

Duşun nasıl çalıştığını anlamam bir dakika sürüyor ama sonra buz gibi su fişkırıyor. Bir çılgılığı bastırıyorum, kıcım la taş duvara bastırıyorum ve su kutuptan katlanılabilir sıcaklığa dönene kadar parmak uçlarımda duruyorum. Katlanılabilir bir sıcaklığa ulaştığında, spreyin altına giriyorum ve mutlulukla inliyorum.

Temizlenmek akıl sağlığım için harikalar yaratacak.

Banyoda, taş duvarlardan birine uygun bir şekilde yapıştırılmış şampuan, saç kremi ve vücut yıkama suyu var. Yanlarındaki küçük bir kancada kullanılmamış bir lif asılı.

Her ne kadar gergin kaslarıma iyi gelen buharlı su spreyinin altında takılmak istesem de, rekor bir hızla yıkıyorum. İsteyeceğim son şey beni esir alanlar tarafından çıplak yakalanmak. Durulandıktan sonra kurulanıyorum ve bornozu tekrar giyiyorum. Aynaya baktığımda en azından normal halime döndüğümü görüyorum.

Şimdi ne olacak?

Birinin beni dışarı çıkarmasını umarak kapıya vurup bağırır mıyım? Kilidi açmaya mı çalışayım? Neyle? Burada hiç çekmece ya da dolap yok, bana bir otel banyosunu hatırlatıyor.

Orada ? Bir otelde

mi?

Kapıya geri dönüyorum ve kulağımı tahtaya dayayıp sesleri ya da gürültüleri dinliyorum. Hiçbir şey yok. Düğmeyi tekrar deniyorum ve büyük bir şokla elimde dönüyor.

Kalbim yine küt küt atmaya başladı. Yavaş, ölçülü hareketlerle kapıyı bir aralık açıyorum. Serin, temiz hava hâlâ nemli olan yüzümü gıcıkıyor. Dışarı bakan göz odayı inceliyor.

Orta boy bir yatağın yanındaki masada yanan küçük bir lamba dışında her yer karanlık. Yeni yıkanmış kıyafetlerimin yatağın üstünde düzgünce katlanmış olduğunu ve ayakkabılarımın da yanlarında durduğunu görüp rahatlıyorum.

Onlara doğru koşuyorum ve önce iç çamaşırimi almak için çabalıyorum. Onları bornozumun altından geçirdikten sonra kot pantolonuma yöneliyorum. Alt tarafımı güvenle kapattıktan sonra sırtımı yatak odasının kapısına dönüyorum ve hızla diğer kıyafetlerimi giyiyorum. Kendi kıyafetlerimle örtünmüş olmama rağmen, dişlerim takırdayacak ve kaslarım ağrıyacak kadar titrememe engel olamıyorum. Yatak odasının kapısına tekrar bakmadan önce en son çoraplarımı ve tenis ayakkabılarımı giyiyorum.

Yerdeki atılmış bornozun üzerinden geçip parmak uçlarımda kapıya doğru ilerliyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dışarıdan kilitli. Sesleri, sesleri ya da ipuçlarını dinlemek için kulağımı bu yeni kapıya dayıyorum.

Hiçbir şey.

Güvendeyim. Şimdilik.

Oda modern görünümlü, sessiz griler ve erkeksi yatak takımları var. Koyu renk perdeler, pencere olması gereken bir şeyin üzerinde asılı duruyor. Zorlukla bastırılmış bir ciyaklamayla doğru koşuyorum. Dikkat çekmemek için dikkatlice perdeyi bir taraftan çubuğa doğru sürüklüyorum.

Arkasında bir duvar var.

Pencere yok. Sadece bir duvar.

Klostrofobik his beni tekrar boğmakla tehdit ediyor. Hapishanem gittikçe büyüyor ama yine de bir hapishane. Yine silah olarak kullanabileceğim bir şey yok. Lambayı fırlatabilirim ama o adamlardan birine karşı işe yaramaz.

Eğer beni öldürmek isteselerdi, sanırım bunu çoktan yaparlardı.

Peki şimdi ne olacak?

Midem şiddetle gurulduyor ve bana o zamandan beri bir şey yemediğimi hatırlatıyor... Aslında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Işık, pencere ya da lanet bir saat olmadığı için ne kadar zaman geçtiğinden haberim yok. Kesin olan bir şey var. Açlıktan ölüyorum. Boğazım kupkuru. Ve beynimi sarsan baş ağrısı, bana zorla içirilen ilaçların akşamdan kalması ya da kafein veya protein eksikliği gibi çok daha basit bir şey olabilir.

Tekrar kapıya yöneldim ve kapıyı çaldım. Kimse gelmeyince, kapıya kibarca vurmaktan çılgınca vurmaya geçtikten sonra bile, beni serbest bırakmaları için taleplerimi bağırırmaya başlıyorum.

Hiçbir şey.

Hatta birkaç kez kendimi kapıya atıp içeri girmeye çalışıyorum ama bu gülünç bir çaba. Bunun için göstermem gereken tek şey omzumda oluşan bir çürük.

Yenilgiye uğrayarak yatağa geri dönüyorum. Üzerine uzanmak istemiyorum ama tüm vücudum ağrıyor, yorganın altına kıvrılıp tüm bunlar kötü bir rüyaymış gibi davranmak için yalvarıyor.

Acele bir çıkış yapmam gerekirse diye ayakkabılarımı bırakarak yorganın altına giriyorum ve şaşırtıcı derecede yumuşak yatağa gömülüyorum. Tamamen giyinik ve kalın nevresimlere sarınmış olsam bile, aralıksız titrememi durduramıyorum.

Sadece eve gitmek istiyorum.

Megan böyle mi hissediyor?

Megan'ı merak ettiğim için kendi korkum arka planda kalıyor. Buralarda bir yerdedir. En azından bu adamlar ona ne olduğunu biliyor. Benimle yüzleştikleri anda, bunu öğrenmek için bir fırsatım olacak.

Seslerle uyanıyorum.

Sarsılarak doğrulduğumda yatağımın ayak iki adamın dikildiğini görünce dehşete . Büyük olanı Instagram'dan tanıdım. Orion Crowne. Bu ucube gösterisinin lideri. Yanında Caius, hiç kıpırdamadan duruyor, ifadesiz kara gözlerini bana dikmiş.

Ancak Orion, Caius gibi duygulardan yoksun değildir.

Yüz hatları tam bir dönüşmüştü. Sanki onun gününü mahvetmeyi kendime kişisel bir görev edinmişim gibi sert gözlerini üzerime dikmiş. Sanki benimle ne yapacağını anlamaya çalışıyormuş gibi beyaz sakalının kıllarını düzeltiyor.

"Bırakın gideyim," diyorum, sesim çok kuru olduğu için titriyor.

Caius tepki vermiyor. Benimle dalga geçmek için bile. O ölümcül bir robot.

Ancak Orion giderek daha da soğuyor. Hava onun delici bakışları altında birkaç derece düşüyor gibi görünüyor. Titriyorum, çaresiz gözyaşlarımla savaşıyorum. Alt dudağım titriyor ve dehşetimi gizlemek için onu ısıırıyorum.

"Kesinlikle bir sorun," diyor Orion Caius'a, benimle alay ederek. "Bunu nasıl düzelteceğiz?" Küfür ediyor ve sonra dişlerini sıkıyor. "O çocuk..."

Caius ona başını sertçe sallar. Sanki "Kızın önünde olmaz." der gibi. Ama hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine bakışlarını bana diyor.

Orion gönülsüzce, "İşte program," diyor. "Ama muhtemelen akıllıca değil..."

Yine sözünü kesiyor.

"Akıllıca değil," diye onaylıyor Caius. "Ancak, sadece bu *durum* için yeni ve özel bir şey bulmaya karşı değilim."

Bu ses hoşuma gitmedi.

"Çok fazla iş var gibi görünüyor. Onu tamamen ortadan kaldırabiliriz." Orion'un dudakları sanki bu iyi bir fikirmiş gibi bir tarafa doğru çekildi. Şimdiye kadarki en iyi fikri.

"Babam Gideon Langston," diye geveledim, sesim titreyerek. "Peşinden gelecektir."

Adamlar sözlerimi duydukça hava gerginleşiyor. İkisi de cesur ifadem karşısında şok olmuş gibi görünmüyor.

Orion'un mizahı bir kez daha kaybolur. "Lanet olası ."

Caius başını sallar ve şöyle der: "Bir şeyler bulacağım. Onu bu işin dışında tutun ve ben de onun yarattığı bu sorunu bize geri dönmeyecek şekilde çözeyim."

Orion Caius'un omzunu kavıyor ve sonra yatak odasının kapısına doğru ilerliyor. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra Caius nihayet benimle konuşuyor.

"Tüm sorunlar çözülebilir," diye gürlüyor, ses tonunu kibir kaplıyor. "Hatta muazzam büyüklükteki berbatlıklar bile. Sen, küçük kız, berbat birisin."

Dik oturuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Benim adım Romy, *küçük kız* değil. Kaçırdığın ve uyuşturduğun gerçek bir insanım ve şimdi açlıktan ölüyorum. Eğer beni esir tutacaksanız, en azından yiyecek bir şeyler getirin."

Caius alt dudağına dokunmak için uzanıyor, yoğun koyu renkli gözleri beni değerlendiriyor. "Senin konumundaki biri için oldukça talepkârsın."

Lütfen.

Dilimin ucunda.

Ama içimde bir ateş yanıyor. Ben Megan değilim. Ben bir Langston'ım. Koyunlarla dolu bir dünyada ejderhalarız. En fazla Crown'lar aslan olur. Ejderhalar haftanın her günü aslanlardan üstündür.

"Siktir git, canavar," diye çıkışıyorum ve duygularımı ifade etmek için ona orta parmağımı gösteriyorum. "Bu yanına kalmayacak."

Gülümsemiyor ya da ters ters bakmıyor.

Onun yerine, kara kaşının bir tarafı zar zor kalkıyor. "*Hep* öyle yaparız, küçük kız."

Ona inanıyorum.

Gerçekten bundan paçayı kurtaracağını düşünüyor.

Muhtemelen öyle olacak gibi görünüyor.

Bu göz korkutucu sözlerle, arkasına bile bakmadan odadan çıkar. Saniyeler sonra bir kilidin devreye girme sesi duyulur.

Yapayalnız, aç ve güzelim tuzağında yenilmiş hissederek gözyaşlarına boğuldum.

OceanofPDF.com

CHAPTER SEVEN

Romy

Caius gittikten sonra gözlerimi açık tutmaya çalıştım ama başaramadım. Şimdiye kadar katlandığım her şeyin yorgunluğu beni uçuruma sürükledi. Şimdi, bilinmeyen bir süre sonra, panik içinde uyanıyorum.

Başucu lambası hala yanıyor. Banyo kapısı bıraktığım gibi açık duruyor. Pahalı kolonya kokusu havada asılı duruyor ve bana ziyaretçilerim Orion ve Caius Crowne'u hatırlatıyor.

Midem şiddetle gurulduyor. Görünüşe göre, yemek talebim göz ardı edilmiş. Pislikler.

Buradan çıkmak zorundayım. Vücudumdaki her kemik ağrıyor ve kaslarım gerginlikten seğiriyor. Aynı anda hem bitkin hem de gerginim. Vücudumu rahat yataktan çıkarmak için her şeyimi harcıyorum ama sonunda başarıyorum, sadece ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanıyorum.

Ayakkabılarım nerede?

Yatağa onlarla girdiğimi biliyorum. Yorganı hızlıca okşayınca ben uyurken atılmadıklarını anladım. Yatak odası ve banyoyu taradıktan sonra oralarda da olmadıklarını gördüm.

Ayakkabılarımı aldılar.

Bornoz, bıraktığım gibi yatağın yanında yerde duruyor. Tam olarak bıraktığım gibi olmaması dışında Aslında, aynısı değil. Daha küçük. Doğrulamak için elime aldım ve kesinlikle aynısı değildi. Diğerini beni yuttu. Bu, Megan'ın boyuna daha yakın ve 1.80 boyunda biri için.

Yatağa girdiğimden farklı olan her şeyi kataloglamaya başladığımda kalbim göğsümde tekliyor. Banyoda her şey aynı görünüyor, sadece lif yerine bir el bezi asılı. Ve vücut yıkama suyu, şampuan ve saç kreminin en sağında değil, solunda.

Neler oluyor?

Yanlış mı hatırlıyorum?

Hayır.

Birisi benimle uğraşmak için bu değişiklikleri yapmış.

Lavaboda duruyorum ve musluğu açıyorum. Birkaç avuç açgözlü sudan sonra ellerimi ve yüzümü bir el havlusuyla kuruluyorum ve farklılıkları araştırmak için yatak odasına geri dönüyorum.

Kapı gerçekten de dışarıdan hala kilitli. Ve daha önce olduğu gibi, diğer taraftan hiçbir ses duyulmuyor. Kaybetmediğimden emin olmak için perdeleri kontrol ediyorum. Diğer tarafta pencere yerine hâlâ bir duvar var. Tüm odayı taradıktan sonra nihayet pes ediyorum ve yatağa geri oturuyorum.

Daha küçük bir yatak.

Uyuduğumda yatak kraliçe boydu. Şimdi çift kişilik.

Titreyen ellerimi saçlarıma götürüyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Kalın avuçlar halinde kavradıktan sonra hafifçe çekiştiriyorum. Bu, çocukken dünyanın üzerime kapandığını hissettiğimde yaptığım bir şeydi.

kafa karıştırıcı ama gerçek. Ben deli değilim.

Parmaklarımı boynuma götürüp orada kalan morluğa bastırıyorum. Ne kadar zamandır buradayım? Beni besleyecekler mi? Olayları doğru hatırlıyor muyum?

"Bu bir rüyaydı, Romy."

"İlgi çekmek için hikaye uydurmayı bırak. Ben meşgul bir adamım." "Canavar gerçek değil."

Babamın kafamın içindeki sesi, çocukken onun sözlerini düşündüğümde beni rahatsız ederdi. Şimdi ise beni rahatlatıyorlar. Çok güçlü ve eminler.

İlacıma ihtiyacım var.

Çok hızlı çözülüyormuşum gibi hissediyorum. Yakında, zaten vahim olan durumuma yoksunluk semptomlarını da eklemek zorunda kalacağım. Caius'un bana enjekte ettiği şeyin fluoksetin ile uyumlu olup olmadığından bile emin değilim. Ya ölümcül bir ilaç kombinasyonu yüzünden ölürsem?

Mide bulantısı üzerime çökerken oda dönüyor.

Tekrar uzanmak istiyorum ama çevrem bir kez daha değişecek diye korkuyorum. Bu yüzden uyumak yerine, bu odanın her ayrıntısını hafızama kaydediyorum - zihinsel olarak duvardan duvara ölçüyorum, gri boyanın tam tonunu, yatak takımındaki çamaşır deterjanının kokusunu. Uykuya dalana kadar bunu saatlerce yapıyorum.

Bu sefer bir koku beni uyandırıyor.

Yemek.

Midem öfkeyle gurulduyor. Tüm bunların bir rüya olmasını dileyerek dik oturuyorum ama aynı hapisane odası ve şiddetli bir baş ağrısıyla karşılaşıyorum.

Çoraplarım da gitmiş.

Ağlıyorum çünkü giysilerimden bir parçanın daha ben farkına varmadan gitmiş olması idrak edemeyeceğim kadar korkunç. Yine mi uyuşturucu almıştım? Bu damarlarımdaki halsizliği ve devam eden baş ağrısını açıklıyor.

Bu canavarlardan nefret ediyorum.

Gözlerimden yaşlar akarken, bir kez daha orta boy bir yatakta olduğumu fark ediyorum. Oda büyüklüğü ve boya rengi tamamen aynı. Yatağın üzerindeki çamaşır deterjanının kokusunu alamıyorum çünkü yemek kokusu bastırıyor. Yavaşça yataktan çıkıyorum, ayaklarım yere basar basmaz soğuk saldırıyor.

Önce perdelere doğru koştum.

Pencere yok.

Bir yığın halinde duran ipek bir bornozun yanından geçerken ürperiyorum. Diğer ikisi şönildi. Tüm bu durum beni gerçekten korkutmaya başladı. Daha sonra banyoya giriyorum ve ne lif ne de şampuan, saç kremi ya da vücut yıkama suyu var. Armatürler nikel değil, krem rengi porselen.

Ezici bunaltıcılık neredeyse dizlerimin bükülmesine neden oluyor. Nefesimi tutmak ve baş dönmesi dalgalarını engellemek için morarmış omzumu banyonun kapı çerçevesine dayıyorum.

Bunu sana kendini deli hissettirmek için yapıyorlar, Romy.

Sendeleyerek yatak odasının kapısına gittim ve tokmağı denedim. Kilitliydi. Boğuk bir hıçkırık içimi titretiyor. Güçsüzce kapıya vuruyorum.

Kimse gelmiyor.

Sonra ayak parmaklarıma bir şey süründü. Fare olduğunu düşünerek bir çılgılık atıyorum ama bu sadece bir not kâğıdı. Eğilip yerden aldım ve erkeksi yazıyı okudum.

Ye, Romy. Gücüne ihtiyacın olacak.

Not kartı bile onun gibi kokuyor. Caius. Orion da diğer adamlardan biri de olabilir ama nedense onunla ilişkilendirmek daha kolay geliyor. Suçlamak için tek bir kişi seçmek, mücadelemi tüm Crowne ailesine taşımaktan çok daha başa çıkılabilir geliyor.

Notu elimde buruşturuyorum ve bakışlarımı komodinin üzerinde gezdiriyorum. Orada, bir umut ışığı gibi, bir tabak yemek duruyor. Üşüyen ayaklarım rengârenk tabağa doğru koşuyor.

Çırpılmış yumurta, gevrek kruvasan, böğürtlen, çilek ve iki parça çıtır domuz pastırması. Yanında bir bardak portakal suyu ve iki kırmızı ibuprofen tableti.

Hayatımda hiç yemek gördüğüm için bu kadar mutlu olmamıştım.

Açlıktan ölmek üzere olan bir tutsak gibi yemeğe dalarken yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı siliyorum. Her şeyin tadı hayal edebileceğimden daha tatlı ve tuzlu. Portakal suyunu yudumladıktan ve ağrı kesici ilacı aldıktan sonra tabağı kaldırıp kalan kırıntıları ya da kruvasan parçalarını yalıyorum.

şimdiden binlerce kez daha iyi hissediyorum.

Konuşacak kimsem ve yapacak hiçbir şeyim olmadığı için yatağa geri dönüyorum. Ama uzanmak yerine üşüyen ayaklarımı örtüp yatak başlığına yaslanıyorum.

Düşün.

Buradan nasıl çıkacağım?

Ben uyurken peşimden gelmeye devam ettiklerine göre, uyanık kalmak için ne gerekiyorsa yapmam gerektiği ortada. Bunu nasıl yapacağımdan emin değilim ama yatakta oturmak bu görevi şimdiden başarısızlığa uğratmak gibi görünüyor. Ağır ağır esnedim ve sonra yemeğimin ilačlı olup olmadığını merak ettim.

Aptal!

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak birkaç derin nefes alıyorum. Tüm vücudum titriyor ve dişlerim takırdıyor. İzolasyon beni öldürüyor.

Aklım Megan'la olan dersimize gidiyor. Komplo teorisi konumuzu seçmeye çalıştığımız zamanı hatırlıyorum. Dürüst olmak gerekirse çoğu ilgimizi çekmişti. Konular şeytani elit pedovore'dan - iğrenç ve *umarım tamamen kurgu* olan, çocukların etini yiyen bir pedofil ve etoburun birleşimi - adrenokromla geçinen ailelerden aramızda dolaşan akıllı uzaylılara, MK Ultra zihin kontrolünden matrikste yaşayan insanlara, çocuk ticareti için kullanılan yeraltı tünellerine, düz Dünya teorilerine, İlluminati'ye, insan klonlamaya ve benzerlerine kadar çeşitlilik gösteriyordu. Profesörümüz bunların ya uydurma olduğunu ya da büyük bir hükümet örtbasının parçası olduğunu söyledi, ancak araştırıp rapor etmek bize kalmıştı.

Keşke zamanda geri gidebilseydim. Megan'a daha çok dikkat edebilirdim. Belki kaçırılmamızı bir şekilde önleyebilirdim.

Uyumaya başladığımda sarsılıyorum ve kalbim hızla çarpıyor. Tekrar uykuya dalmak sadece başka bir manzara değişikliğine yol açacak. Beynimin açıklama yapmadan bir başkasını daha kaldıracabileceğinden emin değilim.

Beni topraklayacak bir şeye
ihtiyacım var. Bir çeşit kontrol.

Tabaktaki çatal gözüme çarpıyor. Uzanıp onu aldım. Sonra da kapüşonumun cebine sokuyorum. Eğer bir şey olursa, yararlı bir silah olabilir. Umutsuzca uyanık kalmaya çalışsam da uyku beni yine de sürüklüyor.

Gürültü.

Sesler duyarak uyandım. Sarsılarak doğruluyorum ve hapishane odamı görüyorum. İlk bakışta her şey aynı görünüyor. Ama her ayrıntıyı yorulmadan katalogladığım için farklılıkları çabucak fark ediyorum.

tabak yok. Yatak yine çift
kişilik.

Ayaklarımı yere koyar koymaz çoraplarımın sanki hiç çıkarmamışım gibi tekrar giyildiğini fark ediyorum. Pencereye doğru koşarken içimi bir ürperti kaplıyor. Perdeyi çekip açtığımda, avluyu görünce neredeyse rahatlayıp ağlayacaktım. Bunun bir avlu resmi olduğunu anlamam birkaç saniye alıyor. Bir hüsrana uğrayışla aptal resme vuruyorum.

"Çıkarın beni buradan!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum.

Kimse emirlerimi yerine getirmek için acele etmiyor, ben de banyoya doğru ilerliyorum. Yatağın ayak ucunda atılmış bir bornoz duruyor, bu sefer açık pembe bir şönil. Orada da her şeyin farklı olacağını bilerek banyoya daldım. Her şey aynı renkte ve tıpkı ilk banyo gibi görünüyor ama bu banyoda lavabonun yanında tek bir diş fırçası ve küçük bir tüp diş macunu var. Nefesimin ölümcül olduğunu hissetmeme rağmen ikisini de görmezden gelerek yatak odasına koşuyorum. O zaman kapının birkaç santim aralık olduğunu fark ediyorum.

Mümkün olduğunca sessizce kapıya doğru sürünüyorum. Korku beni tüketmekle tehdit ederken kalbim göğsümde gümür atıyor.

Kapının diğer tarafında ne var?

Bu da başka bir tuzak mı?

İşte o zaman çatalı hatırlıyorum. Elimi kapüşonumun cebine sokuyorum ve parmaklarımı metal sapın etrafında kıvrıyorum.

Silahım hala bende.

Puro dumanı kokusu aralık kapıdan içeri süzülüyor. İçimdeki her şey kapıyı çekip açmak ve koşarak kaçmak istiyor. Ama kapının diğer tarafında ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Sinirlerimi çelikleştirip çatalı daha sıkı kavıyorum. Boştaki elimle kapıyı yavaşça çekip açıyorum, gıcırdamamasını ya da beni ele vermemesini umuyorum. İçinden geçebileceğim kadar açtıktan sonra vücudumu açıklıktan içeri sokuyorum.

Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışırken gözlerim bulanıklaşıyor. Neredeyse bir rüya gibi geliyor. Önümde sonsuz uzunlukta bir koridor, kapılar ve ışıklı aplikler sıralanıyor.

Otelde miyim?

Kaçmama yardım edebilecek birini bulma ihtimali beni şaşkına çeviriyor. İçimden baş döndürücü bir kahkaha yükseliyor ama beni ele vermeden önce hemen yutuyorum.

Sadece bir merdiven boşluğu, asansör ya da çıkış bulmam gerekiyor.

Yemek kokusu baştan çıkarıcı, ama potansiyel kaçışım ihtiyacım olan tek şey.

İlk başta yavaşça yürüyorum, ama kısa süre sonra kendimi hiç bitmeyen koridorda olabildiğince hızlı koşarken buluyorum. Önümde bir kapı açılıyor. Ben yavaşlayamadan, canavar gibi bir adam yoluma çıkıyor. Kendimi onun devasa göğsüne çarpmaktan alıkoyamıyorum.

Şok içinde haykırıyorum ve elimi kapüşonumun cebinden çekip adama saplamaya hazır hale getiriyorum. Gözüne doğru bir bıçak hareketi yaptığımda homurdanıyor ama bileğimi güçlü kavrayışıyla kolayca yakalıyor.

İkimiz de çatalıma

bakıyoruz. Artık çatal

değil. Bir kaşık.

İşe yaramaz bir gümüş kaşık.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum ve bir yenilgi iniltisi çıkarıyorum.

Ortanca kardeş Gareth Crowne olduğunu hemen adam

-Kahkahalarla patlar.

Beni bir kez daha kandırdılar.

OceanofPDF.com

CHAPTER EIGHT

Romy

"Silahını bırak," diyor Gareth, dudakları parlak, mükemmel dişlerini ortaya çıkaran geniş bir sırıtışla kıvrılıyor.

Bunu tehditkar bir şekilde söylemiyor.

Sanki benimle şakalaşıyor gibi.

Sanki bu her zaman oynadığımız bir oyunmuş gibi.

Yüzüne tükürdüm. Eminim bunu beklemiyordu.

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor ve sonra yanağını koluna silmek için kolumu bırakıyor. "Ona olan sadakatin not edildi."

Kaşlarımı çatarak işe yaramaz kaşığımı cebime geri sokuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Kim? Ben neden buradayım? Megan nerede?"

Gareth'in neşesi artık tamamen kayboldu. Aptalca yakışıklı yüz hatlarını acımaya benzer bir şey gölgeliyor. "Kafana aldığın darbe seni gerçekten kötü etkilemiş."

Gözlerimi ona dikiyorum. Başım şiddetle zonklıyor ama bu bir şişlikten değil. Uyuşturulmaktan, kaçırılmaktan, uyuşturulmaktan, aç bırakılmaktan, uyuşturulmaktan.

"Gitmek istiyorum," diyorum ona, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bir adım geri çekilerek. Benden birkaç santim yüksekte duran ve benden en az yüz elli kilo daha ağır olan adama bu kadar yakın olmak korkutucu. "Şimdi."

Son kısımda sırıtıyor. "Çok küstahsın. Acıktığında her zaman biraz kaba oluyorsun."

Deli mi bu?

Bu adamı tanımıyorum, o da beni kesinlikle tanımıyor. Yine

benimle dostane bir geçmişimiz varmış gibi iletişim kuruyor.

Ağzım bu kadar kuru olmasaydı, ona tekrar tükürürdüm.

"Hadi," diyor bir süre sonra. "Sana biraz kahvaltı hazırlayalım. Dün öğle ve akşam yemeklerini kaçırdın. Doktor kötü bir beyin sarsıntısı olduğunu söylüyor."

Tepkimi izlemek istercesine bekliyor. Lacivert gözlerini inceliyor, kafasının içinde gizlenen cevapları arıyorum. Onun yarım gülümsemesi

Muhtemelen USC'deki tüm kız birinci sınıf öğrencilerinin donunu eritmek sadece onun aldatmacasına ışık tutmaya yarıyor.

Bu bir oyun.

Bir yalan.

Beni delirtmek için aptalca bir oyun.

"Doktoru tekrar görmek istiyorum," diyorum sertçe. "Mümkünse kahvaltıdan önce."

"Daha sonra gelecek," diye beni temin ediyor ve için elini uzatıyor. "Zaten önce yemek yemen gerekiyor."

Haddimi aşarsam muhtemelen beni alçıpana çarpacak olan iri eline kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bu adama isteyerek dokunmamın imkanı yok.

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Dediğim gibi. Sadık."

Kime sadık olduğumu düşündüğünden emin değilim ve sormayı reddediyorum. Gözlerindeki parlıttan bunu yapmamı istediği anlaşılıyor.

Oynadıkları oyunların efendisi olmaya alışkınlar. Ama benimle hiç oynamadılar.

İç çekişi biraz şakacıydı ama gardımı düşürmedim. Omzumun üzerinden bakıyorum ve koridorun her iki tarafında sekiz kapı sayıyorum, bir de açık duran sondaki kapı var. Gareth'in çıktığı kapı sağdaki dokuzuncu kapıydı. Yönümü bulmama yardımcı olmuyor ama bu da bir şeydir.

Bana sırtını dönerek yürümeye başlıyor. odaya bir an göz atıyorum. Deri sandalyeleri ve ahşap panelli duvarları olan bir salon gibi bir şeye benziyor. Odadan güçlü bir puro dumanı kokusu yayılıyor. Kaçacak bir pencere görmediğim için onu takip etmeye başlıyorum. Sona gelmeden önce her iki tarafta on bir kapı daha sayıyorum.

Koridor sağa dönüyor.

Köşede kayboluyor ve ben de benimkinin karşısındaki kapıya bakakalıyorum. Çok fazla kapı var. Acaba hepsi kilitli mi? Diğer taraflarında ne var? Megan onlardan birinde mi?

Düğmeyi deniyorum ama kilitli. Tabii ki kilitli. Küçük bir iniltiyle Gareth'in indiği koridordan aşağı dönüyorum. Küçük bir açıklığa gelmeden önce her iki tarafta on kapı daha geçiyoruz. Asansörleri gördüğümde içimi bir umut heyecanı kaplıyor.

Asansörü çağırmak için düğmeye basıyor.

Başka bir kaçış yolu aramak için lobi alanını inceledim. Merdiven boşluğu yok. Sadece iki asansör kapısı ve onları ayıran duvarda metal bir çöp kutusu var. Tam olarak nerede gösteren herhangi bir işaret yok. Kesin olan bir şey var, bir oteldeyim. Daha önce hiç böyle görünen bir ev ya da apartman görmemiştim.

Ding.

Soldaki asansör açılıyor ve Gareth onu takip edeceğimi varsayarak içeri giriyor. İçimden koşarak kaçmak geliyor ama içimden bir ses bu defans oyuncusu adamın beni kolayca yakalayacağını söylüyor.

Çenemi kaldırarak onu asansöre kadar takip ediyorum. Eski bir oteldeymişim gibi hissetmeme rağmen, her şey modernize edilmiş. Hatta taze boya kokuyor. Kararmış pirinç görmeyi beklediğiniz yerde güzel, parlak çelik var.

Kapının sağ tarafındaki düğmeler bilgisayarlı iPad tipi bir cihaz üzerinde. Kesinlikle yeni. Hızlıca bir kod giriyor ve ardından iki numaraya basıyor. Kapılar kapanıyor ve sonra aşağı indiğimizi hissedebiliyorum.

Gareth'in vücudu paneli örttüğü için panel artık görünmüyor olsa da, ritmik çınlamaları sayıyorum.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi. Bir ding sesi daha ve kapılar açılıyor.

Eğer şu an ikinci kattaysak, sekizinci katta olmam mümkün. Kaç kat var ki? Sekizinci kattan atlamak ölüm anlamına gelirdi, bu yüzden çılgınca ararken bir pencere olmadığının için bir bakıma memnunum. Özgürlüğü ararken dışarı atlamış olabilirim.

Gareth dışarı çıkıyor ve artık odaların olduğu bir katta değiliz. Bir çeşit avludayız. Kızarmış et ve tarçın kokusu burun deliklerimi anında dolduruyor ve neredeyse ağzımın sulanmasına neden oluyor. Her ne kadar kaçmak istesem de, yemek yemek ve bulunduğum yer hakkında daha fazla bilgi edinmek akıllıca olacaktır. Çünkü günün sonunda, eğer kaçarsam, bu Megan'ı burada bulmama yardımcı olmaz.

Akıllı olmak zorundayım.

Aşağıdaki zemini görmemizi sağlayan bir parmaklığın yanından yürüyoruz. Bir an için kapalı bir ormana benzeyen şeyi görünce afallıyorum. Her türden ağaç, sarmaşık, çalı ve çiçek mekânı süslüyor. Atrium alanının üstü kapalı değil, bunun yerine otelin en üstündeki devasa pencerelerden ışık giriyor. Katları saymaya çalışıyorum ama bunu yapmak ve Gareth'a ayak uydurmak çok zor.

"İşten izin alıp kahvaltıda bize katılabildiği için memnun olacaksınız," diyor Gareth nefesinin altından. "Onun ne kadar

yoğun program sizi rahatsız ediyor."

Bu adam tarafından kandırılmayı reddederek dişlerimi sıkıyorum. Bunun yerine, ima ettiği gizemli adamı aramak için peşinden ayrılmıyorum. Alan, süslü bistro masalarıyla dolu bir alana açılıyor. Başka bir koku -yerini belirleyemediğim bir koku- yemek kokusunu bastırıyor. Bir çeşit çiçek olabilir mi?

Masada Orion, Theo ve Caius'u görüyorum. Orion dikdörtgen masanın bir ucunda, Caius ise diğer ucunda oturuyor. Theo, Orion'un sağında oturuyor.

"Sarsıntı hâlâ kafa karışıklığına neden oluyor," diyor Gareth gruba vardığımızda. "Lütfen ona karşı sabırlı olun."

Hepsinin gözleri beni delip geçiyor. Onları terslemek istiyorum ama kendimi kontrol etmeyi başarıyorum. Gareth, Caius'un yanına bir sandalye çekiyor ve oturmam için işaret ediyor. Caius sanki bu fikri onaylıyormuş gibi küçük bir baş işareti yapıyor.

"Neden buradayım?" Yerime otururken soruyorum. Dikkatimi Theo'ya yöneltiyorum. "Beni neden kaçırdın?"

Theo'nun dudakları sırtlamakla savaşıyormuş gibi seğiriyor. Sonra jöle kaplı bisküvinin yarısını ağzına atıyor ve sorumu duymazdan gelmeyi tercih ediyor.

Gareth, "Olanlar hakkında bazı yanılsamalar var," diye devam ediyor. "Göreceksiniz."

Ama hayal görmüyorum.

Hiçbir gaz lambası beni onlara inandıramaz.

Sesimi düzgün ve sakın tutmaya çalışarak, "İlacıma ihtiyacım var," dedim.

"O olmadan yoksunluk çekeceğim."

Fluoksetin reçete edildiğimde doktorun bana bir uyarı verdiğini hatırlıyorum. Almayı aniden bırakmayın. Bu, vücudunuzun vazgeçmesi gereken bir ilaçtır. Çok çabuk bırakırsanız intihara meyilli hale gelebilir veya psikolojik sanrılar yaşayabilirsiniz.

Bu sanrıları ben mi görüyorum?

Sürekli değişen oda bu muydu yoksa bu sapkın adamlar beni hareket ettiriyor muydu?

Caius düz ve sıkılmış bir ses tonuyla, "İbuprofenle böyle bir şey olmaz," diyor. Kahve fincanını eline alıp yudumluyor, gözleri sıcak sıvıyı gerçekten takdir ediyormuş gibi hafifçe kapanıyor. Sonra tekrar yerine koyuyor, bir anlık zevk hissi kayboluyor. "Kendine gel Romy. Benim dikkatimi çekme çabaların yorucu olmaya başladı."

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum, cevap verecek herhangi bir kelime bulamıyorum. Beyaz düğmeli gömlek ve siyah pantolon giymiş bir kadın bana ve Gareth'a birer tabak yemek getirmek için aceleyle içeri girdiğinde dikkatim dağılıyor.

Benimkini önüme koyarken "Yardım edin," diye fısıldıyorum.

Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve sonra hiçbir şey söylememişim gibi koşarak uzaklaşıyor.

"İngilizce konuşmuyor," diyor Theo kıkırdayarak. "Hatırlamaman çok hoş."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Onların saçmalıklarına kanmayacağım. Theo beni bir bara çekti, uyuşturdu, arabasına tıktı ve sonra beni yerdeki bir deliğe kilitledi.

Asla unutma, Romy.

Buradasın çünkü önce Megan'ı aldılar.

Kadın Gareth için kahve ve benim için de süslü görünümlü bir latte getirmek üzere geri döndüğünde gözlerim yeniden açılıyor. Balkabağı kokusu alıyorum ve içeceğe kaşlarımı çatıyorum. Orion sanki cam kavanozda yakalanmış bir yıldırım böceğiymişim gibi beni izliyor - ölene kadar incelenecek bir şey. İçimi bir ürperti kaplıyor.

Latte'yi alıp küçük bir yudum alıyorum. Balkabağı turtası mükemmelliğinde. Tadının okulda her zaman aldığım frappe ile neredeyse aynı olduğunu fark edince şok oluyorum.

"Beni özleyecekler," dedim onlara. "yapıp paçayı kurtaramazsınız."

Adamların hiçbiri sözlerimden etkilenmiş gibi görünmüyor. Ancak Theo kaşlarını birbirine çatıyor ve tabağına bakıyor. Suçlu hissettiğini seziyorum. Beni kaçırdığı için suçlu hissettiğini düşünmek aptallık olur. Ancak, ailesine bu sorunu yarattığı için pişmanlık duyduğunu hissediyorum.

Gareth, Caius'a "Doktora hafıza kaybından da bahsetmen gerekecek," diyor. "Umarım kalıcı değildir."

"Her şeyi net bir şekilde hatırlıyorum," diyerek Gareth'a ters ters bakıyorum. "Hepinizin oynadığı bu oyuna kanmayacağım."

Tepki yok. Tepki yok. Hiç tepki yok.

Poker suratları etkileyici.

"Bundan sadece bir süre kaçabilirsin," diyorum öfkeyle. "Babam beni bulacak." Her zaman bulur. "Ve sonra yaptığının bedelini ödeyeceksin."

Orion'un nötr ifadesi çatlıyor, öfke yüzeye çıkıyor. "Caius..."

Caius yanıt olarak homurdanıyor, sonra çatalını tabağıma vuruyor. "Ye."

Burun deliklerim alev alev yanarken, ona ters ters bakmak için başımı salladım. Kara gözleri beni delip geçiyor. Bana bakış şeklinden hoşlanmıyorum - sanki daha zor bir aşamaya geçmeden önce çözmesi gereken basit bir bulmacaymışım gibi

ne boktan oyun oynuyorsa. Ben de onun yüzüne tükürmeliyim. Ama Gareth'in aksine, Caius'un ne yapacağından korkuyorum. Duygularını dikkatli bir şekilde kontrol ediyor, bu yüzden onu okumak zor.

"Beni Megan'a götür," diye yalvarıyorum, Caius'un duygusuz bakışlarında bir parça insanlık bulmaya çalışıyorum. "Onu görmem gerek."

Belki birlikte olursak kaçışımızı daha kolay planlayabiliriz.

"Onunla başa çıkabilirim," diye teklif ediyor Theo, ses tonunda teslimiyet var. "Bunu ben başlattım. Bırakın ben bitireyim."

Theo'ya bakmak için başımı kırbaçlıyorum. Bir an için babasının vereceği cezadan korkan, kararsız küçük bir çocuk gibi görünüyor. Babası olsaydım, onu kırbaçlamaktan büyük keyif alırdım.

"Ne demek *anlaşma*?" Sesim tizleşerek talep ediyorum. "Bu kadar yeter," diye gürlüyor Caius yanımdan.

Saçlarım kenara çekiliyor ve ardından boynumun yan tarafındaki keskin çimdik beni şaşkınlıkla çığlık attırıyor. Sürpriz saldırı iğnesini yapan Caius'a vurmak için hamle yapıyorum ama o çoktan elimden kurtuluyor.

Elindeki boş şırıngaya ağzım açık bakarak boynumu ovuşturuyorum. "Sen..." Dünya etrafımda dönüyor. "Sen..."

Yere düştüğümü, sandalyemin kenarına yığıldığımı hissediyorum ama aramızdaki zemine çarpmadan önce Gareth beni yakalıyor. Karanlık görüş alanıma girerken sesleri mırıldanıyor.

"İcabına bakacağımı söyledim," diye tıslıyor Caius, sesi yaklaşan karanlıkta bana ulaşıyor. "Biraz zaman ver."

Vücudum sanki yüzüyormuş gibi hissediyorum. Birinin beni taşıdığı kavramını kavrayabiliyorum. Gareth'in sesi bedenimde gümbürdüyor. O olduğunu fark etsem de kelimeleri çıkaramıyorum.

Artık neler olduğundan emin değilim. Her şey kafa karıştırıcı ve yanlış geliyor. Bilincime tutunmaya çalışırken başım zonkluyor ama bu kaybedilmiş bir savaş.

Uyumaya devam et, Romy.

Belki de tüm bunlar yakında uyanacağınız kötü bir rüya olacaktır.

CHAPTER NINE

Romy

Her gün aynı ama biraz farklı.

Dürüst olmak gerekirse, bu "günlerin" günde birkaç kez mi yoksa günler hatta haftalar boyunca mı gerçekleştiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, kurgu ile gerçeği ayırt etmenin giderek zorlaştığı. Ne kadar zamandır burada olduğumu sayamıyorum, bu hem çıldırtıcı hem de iç karartıcı.

Uyuşturulmuş ve akşamdan kalma hissederek her uyandığımda, odamda ve banyomda tutarsızlıklar olup olmadığını kontrol etmek, bunları bir önceki günle karşılaştırmak ve sonuçsuz bir şekilde bir kaçış yolu aramak gibi takıntılı ritüellerden geçiyorum.

Şimdi de uğraşmam gereken rüyalarım var.

Uyurken duyduğum seslerin gerçek mi yoksa mı olduğunu anlayamıyorum. Her iki şekilde de, aklımı kaçırmama neden oluyor.

Bu çılgın döngüden çıkmak için çaresizim.

Bu sabah, ışıkları yakmak ve hapishanemdeki her şeyi incelemek için acele etmek yerine, içinde bulunduğum durumu bir süre daha görmezden gelmeyi umarak gözlerimi kapalı tutuyorum.

Bastian'ı özledim. Onu aramadığım ya da mesaj atmadığım için muhtemelen endişeden hasta olmuştur. Ağabeyimin büyük olasılıkla aniden ortadan kayboluşunun nedenini öğrenmeye çalışmış olması beni rahatlatıyor.

Ama beni bulabilecek mi?

Nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Göğsüm ağrıyor ve kemiklerim ağırlaşıyor. Her tarafım ağlıyor. Bazen keşke Megan'ı bulmak için hiç arayışa çıkmasaydım diyorum.

Yorgun bir iç çekişle gözlerimi açıyorum ve cehennemde bir gün daha geçirmeye hazırlanıyorum. Yatağımın başucundaki lambaya uzanıyorum ama orada değil. Elim onun yerine duvara çarpıyor. O zaman tanıdık bir koku fark ediyorum.

Gelgit.

Kullandığım deterjan.

Bir umut filizi kalbime doğru kıvrılarak ilerliyor. Belki de korkunç bir rüya ve sonunda uyanıyorum.

Diğer tarafa yuvarlanırken, elim Los Angeles'a geldikten sonra aldığım tanıdık lambaya değdiğinde neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Fiske vuruyorum ve oda sıcak sarı ışıkla yıkanıyor.

Bana musallat olan korkunç, nötr grileri bekliyorum.

Onun yerine Tara'nın dağınık yatağını ve yanında bir yığın ayakkabı görüyorum. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, ama oturmak için acele ederken onları hızla uzaklaştırıyorum. Tüylü UGG terliklerim her zamanki yerlerinde duruyor. Mutlulukla, çıplak ayaklarımı onların içine kaydırıyorum. Artık aynı kot pantolon, tişört ve kapüşonlu kıyafeti giymiyorum. Şimdi Bastian'ın bana verdiği en sevdiğim eski tişörtümü ve pembe pamuklu gece şortumu giyiyorum.

İçimden bir hıçkırık koptu.

Tanrıya şükür.

Hepsi aptal bir rüyaydı.

Ayağa kalkıyorum ve yavaşça dönerek ortak odamı inceliyorum. Tara'nın Mac Demarco posterleri tam olması gerektiği yerde duruyor, ortadaki ise sinir bozucu bir şekilde yamuk. Benim tarafımda Bastian ve benim fotoğraflarım, ilham verici alıntılar ve duvara bantlanmış sevimli kutup ayıları resimleri var.

Vay canına.

Karmakarışık bir rüyadan bahsediyoruz.

En kısa zamanda Maura ile bir Zoom randevusu ayarlayacağım. Görünüşe göre ilaçlarım olması gerektiği gibi çalışmıyor. Masamın üzerinde bir kutu esmer şekerli Pop-Tarts gördüğümde, onu kapıyorum ve hevesle paketlerden birini yırtıyorum. Bu tatlı ikram beni zevkten inletiyor. Babam "zehir" olduğu için çocukken Pop-Tarts yememe asla izin vermezdi ama üniversiteye gider gitmez onlardan stokladım ve o zamandan beri neredeyse onlarla hayatta kalıyorum.

Hangi günde olduğumuzdan ya da telefonumun nerede olduğundan emin değilim ama bunun bir önemi yok. Giyinmek ve kampüste dolaşarak kendimi gerçeğe yeniden yönlendirmek için sabırsızlanıyorum. Bir paket Pop-Tarts yedikten sonra pijamalarımı çıkarıp sütyen ve yeni bir iç çamaşırı giyiyorum. Üzerime giymek için siyah bir tayt bulduktan sonra bir tişört arıyorum. Yıpranmış siyah bir I Love NYC tişörtü katlanmış bir şekilde üstümde duruyor. Onu çıkardığımda ise kafam karışıyor.

SF'yi

seviyorum. San

Francisco.

Bu doğru değil.

Tişörtü burnuma götürüp içime çekiyorum. Biraz parfümümle birlikte Tide gibi kokuyor.

Ama bu yanlış.

Her şey yanlış.

Yine de tişörtü giyiyorum ve sonra çekmecedan tüm gömleklerimi çıkarmaya başlıyorum. Hepsi hatırladığım gibi aynı. Belki bu Tara'ya aittir.

Düzensiz bir iç çekişle gözlerimi ovuşturuyorum. Hâlâ yarı uykuluyum. Sorun da bu zaten. Hemen bir balkabaklı turta frappe'ye ihtiyacım var. Önce, muhtemelen yatakta bir yerlerde kaybolmuş olan telefonumu bulmalıyım.

Yatağıma doğru yürürken, ürkütücü bir hisse kapılıyorum. Yatak odasında bir sorun var. Doğru boyutta değil. Gözlerimi tekrar ovuşturuyorum ve her şeyin yeniden odaklanmasını bekliyorum. Masamla yatak arasındaki mesafe çok uzak. Benimle Tara'nın yatağı arasındaki mesafe de öyle.

Pencereye doğru ilerlerken duvarımdaki bir şey dikkatimi çekiyor. Kardeşimin resimleri benim değil. Onlar....

Hayır.

Masalarımızın arasındaki kapalı pencereye doğru koşarken kalp atışlarım hızlanıyor. Sabah ışığı karartma perdelerinin yanlarından parlıyor. Perdeleri kenara çekiyorum ve öğrencilerin dolaştığı avluyu görmeyi bekliyorum.

Onun yerine duvara yapıştırılmış LED ışıklar görüyorum. Ne? Ne? Cehennem.

Boğazımdan tiz bir ses çıkarken korku içime işliyor. Duvardaki resimlerden birini koparıp ona bakıyorum. Bu ben ve... Caius.

Caius sırtıyor, Nike şapkasını takmış, kolunu rahatça omzuma atmış.

Bu gerçek değil.

Böyle bir şey .

O resim Bastian'la bana aitti. Çok iyi hatırlıyorum. Canımızın sıkıldığı bir gün Staten Island'a gitmiş ve turist gibi davranmıştık.

Ama şimdi resimde Caius var, kabuslarımdaki canavar.

gibi resmi bırakıyorum ve yurt odasının kapısına doğru koşuyorum. Ne bulacağımı bildiğimden oldukça eminim ama kendi gözlerimle görmem gerekiyor. Kapıya ulaştığımda birkaç titrek nefes alıyorum. Panik atak geçirmeye çok yakınlam. Nefes almam, saymam ve odaklanmam gerekiyor ama beynim beni kapının ötesine bakmaya zorluyor.

Boyun eğmiş bir hıçkırıkla düğmeyi çeviriyorum ve kapı kolayca açılıyor. İlk gördüğüm şey bir aplık ve yanında bir kapı olan bir duvar. Gerçi burası yatakhane salonu değil.

Korkunç olan bu.

Doğrulamak için dışarı çıktım ve önce soluma sonra sağıma baktım. Sonsuz koridor kapılarla kaplı.

Çıglık atıyorum ve sırtımı yaslamadan önce kapıyı çarparak kapatıyorum. Yere doğru kayarak nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Çok kısa ve hızlı bir şekilde girip çıkıyor. Baş dönmesi üzerime çöküyor.

Ne oluyor?

Bu zihinsel cehennemden nasıl kaçabilirim?

Biri kapıyı çaldığında hâlâ sersemlemiş durumdaydım. Haykırıyorum ve saldırgandan kaçmak umuduyla yatağıma -sahte yatağıma- doğru koşuyorum.

Kapı açılmadan önce zar zor yatağıma girdim. Gareth içeri giriyor, yüzünde endişeli bir ifade var. O güzel yüzüne bir şey fırlatmak istiyorum. Ondan nefret ediyorum. Hepsinden nefret ediyorum.

"Sakin ol Romy," diyor, avucunu önünde tutarak. "Her şey yolunda."

"Öyle. Değil. Değil!" Çıglık atıyorum. "Siz hastasınız!"

Kaşlarını çatıyor ve başını öne eğiyor. "Bunun gerçekten hatırlamana yardımcı olacağını düşündü."

Orta parmağımı ona doğru fırlattım. "Beni rahat bırak!"

"Yapamam," diyor üzgün bir şekilde. "Senden vazgeçmeyeceğiz."

Duvara doğru geri sıçırıyorum, battaniyemi kavırıyorum ve o bana adım attığında üzerime çekiyorum. Yine de battaniye bu deliyi benden uzak tutamıyor. Ağır ağır iç geçiriyor ve sahte Tara'nın yatağına oturuyor.

"Korkmanı anlayabiliyorum," diyor Gareth nazikçe. "Caius'un hatırlamana yardım etme çabasına katılmıyorum. Sen kandırılmayacak kadar... özel birisin. Bu kaçınılmaz olarak zaten olduğundan daha fazla şüphe duymana neden olacaktır. Özür dilerim."

Sözleri mantıklı değil.

"Bütün bunları ," diye tıslıyorum. "Megan nerede? Bırak da eve gidelim. Lütfen."

Avucunu yüzünde gezdiriyor. "Ona gerçekten korkunç bir şey düşünüyorsun, değil mi?"

Onu bir cevapla tatmin edemem. Nasıl hissettiğimi biliyor.

Birden başını kaldırıyor ve sırtıyor. "Neden sana bunu kanıtlamıyorum? Megan'ın iyi olduğunu mu?"

Sözleri karşısında kaslarım gerildi. Bu bir ilerleme. Bana henüz nerede olduğunu ya da nasıl olduğunu söylemediler.

"Kanıtla," diye meydan okuyorum, sesim titreyerek.

Cebinden telefonunu çıkarıyor ve başparmaklarını hızla hareket ettirmeye başlıyor. Sonra bana Instagram sayfasına benzeyen bir şey gösteriyor. Bu Megan'ın sayfası.

Daha yakından bakmak için yataktan kalkmaya çalışırken battaniyeye dolanıyorum. Telefonu elinden almaya çalışıyorum ama tutuşu çok güçlü. Fotoğrafta Megan mutlu görünüyor. Ve utangaç bir şekilde değil. Sırtıyor ve çok fazla makyaj yapmış. Aslında, ıslıl ıslıl.

Başlığı okumak için parmağımı aşağı kaydırduğımda Gareth beni durdurmuyor: "CUP dünyayı her seferinde bir kişi kurtarıyor. Ben kanıtım!"

"Bu gerçek değil," diyorum ona. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. O kaçırıldı. Tıpkı beni aldığınız gibi onu da aldınız!"

Patlamam karşısında irkildi ama sonra başını salladı. "Yanılıyorsun."

Ayağa kalktığında geri çekiliyorum. Hayal kırıklığına uğramış kaşlarını çatması nedense kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor ki bu kesinlikle çok saçma.

Ya doğruyu söylüyorsa?

Zihnim her zaman güvenilir değildir. Altı yaşımdan beri bana yalan söylüyor.

"Sana göstermeme izin ver," diyor usulca. "Bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum,

ama gerçek bu, Ro."

İsmimin kısaltılmış halini öz kardeşim gibi tanıdık bir şekilde söylemesi gözlerimi yaşartıyor. Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Sonra bana telefonunu tekrar gösterdi. Bu sefer Instagram profilimi. Son paylaşılan fotoğrafta ben ve Megan varız. İkimiz de CUP tişörtleri giymiş, kameraya sırtıyoruz.

Ne?

Yanındaki resim beni çaldıkları etkinlikte çekilmiş. Onun yanında da Caius'un smokinli bir fotoğrafı var. Alt yazıyı okumak için eziyorum: "Benim erkek arkadaşım seninkinden daha seksi."

Hayır.

Caius benim erkek arkadaşım değil. Bu berbat bir durum.

"Bu gerçek değil," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. "Bütün bunları sen . Gitmek istiyorum. Bırakın eve gideyim."

"Romy, bu gerçek." Telefonunu cebine sokuyor ve çenesi gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi alışıyor. "Arkadaşımı zledim. Bize geri dn, Ro. O arpık zihninin derinliklerini ara ve hatırla. Lütfen. Bu hepimizi öldürüyor, özellikle de Caius'u."

Acısı hissediliyor.
İçime bir yumruk gibi
indi.

"Gareth," derinden gelen bir ses kapı aralığından uyarıyor. "Sana zaman vermeni söylemiştim. Olmasına izin veremez misin?"

Caius.
Sözde erkek arkadaşım.
Gerçek dışı.

Gareth bana kederli bir bakış fırlatıyor. "Düşündüm ki... Düşündüm ki hatırlamasına yardım edebilirim. Bunu ona kanıtlamak için."

"Bizi yalnız bırakın," diye homurdanıyor Caius. "Yeterince şey yaptınız."

Gareth ona küfrediyor ve çıkarken omzunu kontrol ediyor. Caius'un burun delikleri alevleniyor, bu onun kızgınlığını gösteren tek şey ve sonra karanlık gözleri beni olduğum yere mıhlıyor.

Kendimi durduramadan ona doğru atılıyorum, penelerimi açmış ve zarar vermeye hazırım. Tırnaklarımı yanağına geçiremiyorum çünkü şimşek hızında bir refleksle bileğimi yakalıyor. Ona bağırıyorum ve taşaklarına tekme atmaya çalışıyorum. Beni yatağıma itip vücudumu şilteye sabitlediğinde dünya başıma yıkılıyor.

"Bana bak," diye sert bir ses tonuyla emrediyor, elleri tuttuğu bileklerimi sıkıyor. "şimdi."

Başımı ondan çeviriyorum ve birlikte olduğumuz tüm fotoğraflara bakıyorum. Onlar gerçek değil. Gerçek olamazlar.

Bir eliyle iki bileğimi kavırıyor ve sonra çenemi ısırarak parmaklarıyla başımı zorla hareket ettiriyor. Gözlerimiz buluşuyor; benimki öfke ve şaşkınlıkla dolu, onunki ise boş, karanlık bir ilgisizlik uçurumu.

Ondan nefret ediyorum.

Caius gibi bir adama aşık olmamın imkanı yok. Onun yerine Gareth olduğuna inanmam için beni kandırmaya çalışsalar, inanırdım. Caius değil.

"İlgi çekmeye alışmandan bıktım artık," diye mırıldanıyor, burnu neredeyse benimkine değiyor. "Kendini toparlama zamanı, küçük kız."

Küçük kız.

Sözleri ve dokunuşu tenimde gezinen asit gibi. Onları üzerimden atmak için kendi etimi tırmalamak istiyorum.

"Beni kıramayacaksın," diye tıslıyorum, tükürüğüm yüzüne çarpıyor. "Yaptığın bu şey işe yaramayacak."

Bunun berbat bir oyun olduğuna dair herhangi bir işaret vermek yerine, yüz hatları hafifçe yumuşuyor. Bu, tipik olarak ondan yayılan soğukluktan daha korkutucu. Onun gibi bir adamdan gelen sıcaklık neredeyse rahatlatıcı ve ben bundan hoşlanmıyorum.

"Bir gün hatırlayacaksın," diye mırıldanıyor, sözlerinden güven damlıyor. "Her gece adımı nasıl inlettğini hatırlayacaksın."

Yabancı bir sıcaklık etimi

gıdıklıyor. Bu utanç.

Sanırım.

Kesinlikle yakınlık ya da arzu değil.

Beni iğrendiriyor.

"Dilim arsız ağzını sikerken bana sarılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayacaksın." Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Isırdığımda ne kadar hoşuna gittiğini hatırlayacaksın."

Dehşet ve entrika karışımı bir duygu kaplıyor içimi.

Bunların hepsi yalan.

Değil mi?

Belki beni öperseydi emin olabilirdim.

Vücudu sert ve kaslı ve bana doğru bastıran her bir parçasının giderek daha fazla farkına varıyorum. Tanıdık geliyor mu? Kalbim göğsümde çok hızlı atıyor ve beynim bulanıklaşıyor. Hiçbir şeye anlam veremiyorum. Tek odaklanabildiğim onun dokunuşu, parfümü ve naneli nefesi.

Korkuyorum ama içimdeki bir parça onun bu konuda haklı olmasını istiyor çünkü belki o her şeyi düzeltebilir. Tüm kafa karışıklığını ortadan kaldırabilir.

Kaslarım gevsemeye

başladı. Sadece teslim

olmalıyım.

Bu daha kolay olmaz mıydı?

Onu aldılar. Seni de aldılar. Bunu sen uydurmadın.

Omurgamdan aşağı korkunç bir ürperti yayılıyor ve bu zavallı beni altüst etme girişimini kovuyor.

"Yalancı," diyorum ve sonra yüzüne gülüyorum. "Sen bir yalancısın ve ben bunu görebiliyorum."

İfadesi tekrar sakinleşmeden önce yüz hatlarında bir öfke parıltısı belirliyor. Yüzümü bırakmadan önce başparmağını yanağıma sürüyor. Sonra cebinde bir şey aramaya başladı.

"Yeterince uzun yalan söylersen, gerçeğe dönüşür," diye mırıldanıyor. "Göreceksin."
Dudaklarımdan bir hap geçiriyor. Keskin tadı öğürmemeye neden oluyor. Yutmayı reddediyorum. Ama nefes almak için açmaya zorlanana kadar burnumu tutuyor. Uzun parmakları hapi boğazımın derinliklerine itiyor.

"Yut."

Yüzümden yaşlar süzülürken, elini ağzımdan çekmesi için yutkunuyorum. Parmaklarını çekerken boğazım daralıyor ama hap geri gelmiyor.

Ağlamamak için kendimi zor tutarak, "Senden nefret ediyorum," diyorum.

Eliyle ağzımı kapatıyor. "Şimdilik. Her zaman böyle olmayacak."

Korkunç bakışları beni delip geçiyor ama başka tarafa bakmayı reddediyorum. Uzuvlarım ağırlaşırken ve mücadele beni terk ederken onun karanlık ruhunun derinliklerine bakıyorum. Sonunda beni serbest bıraktığında kendimden geçmeye başlıyorum. Ona yumruk atmak için can atıyorum ama kemiksiz ve yorgunum. Atılmış, üzerinde oynanmış fotoğrafımızı aldı. Sonra cebine soktu.

"Bu dünyada sadece güçlüler başarılı olur," diyor Caius yataktan kayarak ayağa kalktığında ve hınzır, granit bir çirkin yaratık gibi üzerimde yükselirken. "Eğer hayatta kalmak istiyorsan bunu unutma."

Bu sözlerle birlikte lambamı kapatıyor ve odadan dışarı çıkıyor. Kapı zar zor duyulabilen bir klik sesiyle kapanıyor.

Uyuşturucunun etkisi saniyeler sonra beni ele geçirdi.

CHAPTER TEN

Romy

Onların oyununu oynamak zor.

Beni esir alanlara uyanık olduğumu ve plan yaptığımı belli etmektense, gözlerimi kapalı tutarak hâlâ baygınmışım gibi davranıyorum.

Bilmediğim çok şey var. Birincisi, bana ne ilaç verdiklerine dair hiçbir fikrim yok. Her ne ise, bu onlara haksız bir avantaj sağlıyor. Ne zaman hakkımda uydurdukları sahte hikayeye karşı "uyanık" olsam, beni rüya alemine geri göndermeden önce kafamı biraz karıştırarak cezalandırıyorlar.

Onlarla savaşmak işe yaramıyor.

İçimden bir ses bunu sonsuza kadar sürdürebileceklerini söylüyor.

Yine de sonsuza kadar sürmeyecek. Eninde sonunda, babam ve Bastian sosyal medya paylaşımlarımı ve telefonumla onlara ne mesaj attıklarını görecekler. Bastian arada sırada sesimi duymayı seviyor. O iyi bir kardeş ve yarattıkları bu sahte versiyonumun kokusunu alacaktır.

Ben olmadığımı anladıklarında, ailem beni eve getirene kadar her türlü kaynağı tüketecektir - ve Langston ailesinde bunlardan çok var -. Babam titiz ve titizdir. Bu sadece bir zaman meselesi.

Asıl soru ne kadar zaman olduğu.

Bu haftalarca ya da aylarca sürebilir.

Ama Noel tatili için gelmediğimde, bir şeyler olduğunu anlayacaklar.

İçimi kemiren açlık yüzünden karnıma saplanan ağrı, sahte uykumdan vazgeçmeme neden oluyor. Yavaşça gözlerimi açıyorum, üzerime gelecekleri bir sonraki korkunç açığa hazır olup olmadığımdan emin değilim.

Sessiz gri duvarlar ortaya . Kat kafesinden sonra beni ilk kez saktukları, sürekli değişen misafir odalarından birindeyim. Sahte yurt odasında olmaktan çok daha iyi. İçimde bir ürperti dalgalanıyor. En azından bu odada güzel bir otelde kalıyormuşum gibi davranabiliyorum.

Bunu yapabilirsin,

Romy. Sadece bir arada

tut.

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Normal ilaçlarımı hesaplanamayacak kadar uzun bir süredir kullanmıyorum ve bana zorla gizemli ilaçlar veriliyor. Akıl oyunları, ilaçlarımın kesilmesi ve yeni ilaçların yarattığı kafa karışıklığı arasında zihnimin parçalanmış tüm parçalarını bir arada tutmak gerçekten çok zor.

Duş almayı çok istememe rağmen kapıya doğru ilerliyorum. Düğmeyi çevirdiğimde kapı açıldı. Yavaşça kapıdan içeri süzıldüm ve koridora baktım.

Sonunda odadayım.

Diğer uca doğru yürümeye devam edersem puro odasını nasıl geçeceğimi hatırlıyorum. Döndüğümde beni asansörlü bir lobiye götürecekti. Ama şifreleriniz yoksa asansörlere erişemezsiniz.

Bir yerlerde merdiven boşluğu olmalı.

Düz gitmek yerine sağa dönüp başka bir uzun koridora giriyorum. Kameralar tarafından izlendiğimden eminim. Bu beni ürpertmeye yetiyor ama şimdilik görmezden geliyorum. Beni durdurmak istiyorlarsa, durdururlar. Deli gibi koşup çılgılık atmak yerine, ayakkabısız ayaklarımın üzerinde sessizce sürünüyorum.

Oda kapılarının hiçbirisi açık değildir ve bu koridordaki tek koku küf kokusudur.

Bu otel ya da malikane ya da her neyse nerede?

Hala Kaliforniya'da mıyım?

Romanya'ya, İtalya'ya ya da ABD'den uzakta başka bir yabancı ülkeye mi gönderildim?

Keşke bazı bilgilere ulaşabilseydim. Bu sakinleşmeme ve daha iyi bir plan yapmama yardımcı olurdu.

Adımlarımı hızlandırdığımı ve hızlı bir tempoyla ilerlediğimi fark . Kendimi düzenli nefes almaya zorluyorum.

Acele etme.

Dikkatli ol.

Her ayrıntıya dikkat edin.

Duvarlarda hiç resim yok. Sadece kapılar ve aplikler. Aplikler ve kapılar.

Sona ulaştığımda sola dönüp başka bir uzun koridora girebiliyorum. Bildiklerime dayanarak zihnimde bu otelin bir resmini çizmeye başladığımda, dikdörtgen şeklinde olduğunu ve bu katın tamamının misafir odaları gibi görüldüğünü söyleyebilirim.

Başka bir kata çıkarsam, otelin misafirleriyle mi karşılaşacağım yoksa tamamen boş mu - sadece ben ve şu Crowne canavarları mı?

Geldiğim yöne dönüp bakıyorum. Peşimden gelen kimse yok. Odamdan gelen donuk, sarı ışık, açık bıraktığım kapımdan koridora yayılıyor.

Birkaç adım daha attıktan sonra bir kapıyı denemeye karar verdim. Kilitliydi. Sonraki birkaç kapı da aynı şekilde. Belli ki bana bir çıkış yolu bırakacak kadar aptal değillerdi.

Sonra gördüm.

Birkaç kapı aşağıda, duvarda bir kulp var. Yanına sokuluyorum ve girintili beyaz boyalı ahşap kareye yapıştırılmış gümüş levhayı okuyorum.

Çöp oluğu.

Bunun ne anlama geldiğini düşünürken kalp atışlarım hızlanıyor. Küçük alana sürünerek girebilirim, beni bir çöp kutusuna atacak, büyük olasılıkla zemin katta bir yere.

Sanırım çıkış yolumu buldum.

Ne yazık ki, ne kadar derine indiği ve ne kadar dik bir iniş olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

öyle.

Karanlık bir oluktan aşağı yuvarlanıp betona düşme düşüncesi birkaç kat aşağı inmek korkunç.

Ölmek burada kapana kısılmaktan daha iyi bir seçenek.

Daha fazla düşünmeden kolu tuttum ve kapıyı açtım. Başımı ve omuzlarımı aşağıya bakabilecek kadar içeri sokabiliyorum. Uzattığım kolumun erişemeyeceği kadar karanlığa inen, şok edici derecede temiz metal bir oluk.

Kesinlikle baş aşağı gitmeyeceğim.

"Hey!"

Koridorun aşağısından gelen derin bir ses, başımı metale çarpmama neden olacak kadar beni ürkütüyor. Benimle kimin konuştuğunu anlamak için başımı oluktan dışarı çıkardım.

Theo.

Diğer uca kadar geldi ama şimdi son sürat bana doğru koşmaya başladı. Bir kaçış yolu bulmamı beklemiyorlardı, işte tam da bu yüzden kaçmam gerekiyor. Şimdi!

Bacağımı yukarı kaldırıp deliğin içine kaydırıyorum, sonra diğer bacağımı içeri sokabilmek için yanlardan destekliyorum. etrafı dar, ama içine daha derin girebiliyorum.

"Romy, dur!"

Daha yakın. Daha yakın. Daha yakın.

Yüz hatları ortaya çıktıkça, beni yakalamasının sadece birkaç saniye süreceğini anlıyorum. Deliğin içine doğru ilerliyorum. Ayaklarım altımda sallanıyor, aşağıdaki hiçbir şeye değmiyor.

Lütfen bu damlanın beni öldürmesine izin verme.

Bırakmak istiyorum ama korkudan titriyorum, bilinmeyen korkusundan.

Tereddütüm çok uzun sürüyor çünkü bir saniye içinde Theo kolumu ölümcül bir şekilde kavıyor.

"Bırak beni!" atıyorum, kurtulmak için kıvranıyorum.

İki kolunu da sokamayacak kadar geniş omuzları var. Yine de benden daha güçlü olduğu için beni buradan çekip çıkarması uzun sürmeyecektir. Artık üstümdekenden çok altımdakenden korkmuyorum, başımı çeviriyorum ve dişlerimle etini arıyorum.

O kadar sert ısıyorum ki kanın metalik tadını alıyorum. Acı dolu çılgınlığı içimi kıpır kıpır ediyor.

Aynı zamanda bırakmasını da sağlıyor.

Kanaldan aşağı koşarken midem bulanıyor. Dirseklerimle kendimi durdurmaya çalışıyorum ama bu sadece derimi yüzüyor ve yanmalarına neden oluyor. Dönerek, üst vücut ağırlığımı bir tarafa doğru eğerek ve diğer taraftaki uyluğumla iterek kendimi büyötmeye çalışıyorum. Çılgılık atarak duruyorum.

Bu kanal havasız, sıcak ve inanılmaz derecede karanlık. Theo şutun kapısını sarsıcı bir yankıyla kapattığında üstümdeki ışık sönüyor.

Onu dibe kadar yenmeliyim.

Yavaşça tutuşumu gevşetiyorum ve sonra tekrar serbest düşüşe geçiyorum. Boğazımda bir çılgılık düğömleniyor ve midem o kadar çok takla atıyor ki kusacağımı sanıyorum. İnişim hızlandıkça kendimi tekrar durduramıyorum.

Kendimi bu metal ölüm çukuruna atmak muhtemelen oldukça aptalcaydı ama artık geri dönmek için çok geç. Tek yapabileceğim çöp kutusunun beni milyonlarca parçaya ayrılmaktan koruyacak kadar çöp ile dolu olması için dua etmek.

Tuhaf bir koku burun deliklerimi dolduruyor. Çöp kokusu gibi tatlı, çüröyen bir koku değil.

Kimyasal.

Koku gittikçe güçleniyor. Ve sonra

etrafımdaki duvarlar yok oluyor. *Sıçrama!*

Ilık bir su kütlesine fırlatıyorum ve ayaklarım dibe vurana kadar inanılmaz bir hızla ilerliyorum. Popom bir sonraki sert yüzeye çarptığında bacaklarımda acı . Su, nihayet, geri kalan kısmımın sert betona çarpmasını engelliyor.

Az önce ne olduğunu anlayamadan hayatta kalma içgüdülerim devreye giriyor. Gözlerim açık ama tek gördüğüm mürekkep gibi bir karanlık. Tüm vücudumu saran acıya rağmen çırpınıyorum ve nefes almamaya çalışıyorum. Suyu batmadan önce derin bir nefes almaya fırsat bulamadığım için ciğerlerimde ateş yanıyor.

Panik yapmayın.

Geldiğiniz yoldan yüzün.

Bir an önce yüzeye çıkmayı umarak çırpınmaya başladım. Kafam karıştı ve dehşete düştüm. Kimyasal koku klor olmalı. En azından boğulmak üzere olduğum ve karanlıkta tamamen kör olduğum için yaratıklarla mücadele etmek zorunda kalacağım başka bir su kütlesinde değilim.

Görüşümde ışık parıltıları uçuşuyor. Ama bu gerçek ışık değil. Nefesimi daha fazla tutamıyorum ve bedenim çaresizce hava emmeye çalışıyor.

Onun yerine klorlu su emiyorum.

Sonraki birkaç saniye panik içinde geçti. Parmaklarım sudan çıkıyor, serin hava parmaklarımda üzerinde gıcıklanıyor ama yeterince hızlı değil.

Bilincimi kaybediyorum.

Ciğerlerimdeki suyu kusarken tüm vücudum sarsılıyor. Kafam karıştı ama artık suyun içinde olmadığımı hemen fark ettim. Beton zeminde yan yattığımı ve ciğerlerimi boşalttığımı fark ediyorum. Ayrıca artık karanlık da değil.

Havuz şimdi kırmızı ışıklarla aydınlatılıyor ve suya kanlı, ürkütücü bir görünüm veriyor.

Ölmemeye çalışmakla o kadar meşgulüm ki, o korkunç görüntüye teslim olmuyorum.

o.

Az önce suyun içindeydim. Boğuluyordum. Karanlıkta.

Tüm bedenimi bir ürperti kaplıyor ve dişlerim takırdamaya başlıyor. I Klorlu suyu sistemimden atana kadar ara sıra kusacağım.

Zayıf ve kemiksizim.

Kaçış fikrim buraya kadarmış.

Bir cehennemden çıkıp başka bir cehenneme daldım.

İçimden hüznölü, yenilmiş bir hıçkırık dökölüyor. İçinde bulunduğum oda çok soğuk, o kadar soğuk ki ılık su buhar çıkarıyor. Neredeyse şu anda o unutulmaz suyun içinde olmayı tercih ederdim.

Arkamdan gelen ayak sesleri bunu engelliyor.

"Çok fazla umudun vardı," diyor Orion, ses tonunda bir neşe. "Neredeyse kaçtığını sanıyordun."

Kıkırdıyor ve eğer bu kadar zayıf olmasaydım ona küfredirdim.

Başka bir ses daha katılıyor. Theo'nun intikamını alacağından endişelenerek irkiliyorum.

"Onu geri götüreceğim," diye gürledi Gareth, sesi gergin ve tedirgindi. "Caius zaten seni görmek istiyordu. Bunu ben halledebilirim."

Bu ben oluyorum.

Orion'un kötücül varlığının yanımda gezindiğini, zayıflığının her acınası saniyesinin tadını çıkardığını hissedebiliyorum. Sırf bana biraz daha işkence etmek için beni suya geri atmamasına şaşıyorum.

Ayağıyla beni dürttü, ben de kendimi tuttum.

Karanlık kahrkahası omurgamdan aşağıya bir ürperti dalgası daha gönderiyor. Neyse ki topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor. Bir kapı kapandığında, başka bir dizi ayak sesi bana yaklaşıyor.

"Gerçekten kandın, Ro. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum." Gareth kaçış seçimimden dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçiriyor. Gözleri havuza kaydı. Yüzünde karanlık bir ifade beliriyor ve acı çekiyormuş gibi irkiliyor. "Gel hadi. Seni yatağına geri götürelim."

Onunla savaşmak istiyorum ama yatak tam da olmak istediğim yerde.

Bedenimi sarsıp beni kaslı kollarının arasına aldığında acı dolu bir inilti duyuyorum. Sıcak olduğu için ona doğru dönüyorum, biraz olsun rahatlamak .

Gareth bana daha sıkı sarılıyor. "Tek yapman gereken kim olduğunu hatırlamak, Ro. Sen bizden birisin. Tüm o çılgın düşünceleri kovaladığın anda göreceksin."

Sesi nazik ve kibar. Bu kalbimi acıtıyor. Ya haklıysa?

Ya tüm bu tutsaklık olayını hayal eden bensem? Yine de mantıklı gelmiyor.

Eğer birini seçseydim, bu Gareth olurdu, Caius değil. Bir çift olmamızın imkanı yok. Buna inanmıyorum. İnanamıyorum.

"Ben...değilim..." Titreyerek mırıldanıyorum. "Sizden biri..."

Birlikte oynamak için çok fazla. Hapishaneye geri dönüyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER ELEVEN

Romy

"Acıktım."

Gareth bana sırtıyor. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni hâlâ taşıyor. Ezberlemeye çalışamayacağım kadar hızlı bir şekilde birkaç koridordan geçtik ve şimdi asansöre geri döndük.

"Deli gibi davranmayı bırakırsan normal bir insan gibi yemek yiyebilirsin," diye takılıyor Gareth. "Kendini toparlamalısın, aptal kız."

Benimle tanıdık bir şekilde konuşmasından hoşlanmıyorum. Sanki eski arkadaşmışız gibi. Sanki bir geçmişimiz varmış gibi. Bana Bastian'ı hatırlatıyor.

Kardeşimi düşündüğümde kalbim göğsümde sıkışıyor. Onu çok özölüyorum.

"Hey," diye mırıldanıyor Gareth. "Sana yemek getireceğim. Ağlama."

Bu beni daha çok ağlatıyor. Umutsuzca içimde tutmaya çalışıyorum ama yenilgi ve çaresizlikle boğulmuş durumdayım. Tüm vücudum hıçkırıklarla titriyor.

Asansörden çıkarken beni nazikçe okşuyor. "Her şey girecek. Söz veriyorum."

Tanrım, onun sözlerine nasıl da inanmak istiyorum.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyorum. Kısa bir süre önce ayrıldığım misafir odasının kapısına ulaştığımızda, duygularımı kontrol altına almıştım.

"Keşke banyo yapabilseydim," diye mırıldanıyorum.

Duraksıyor, kaşlarını çatıyor ve sonra başını eğiyor.

"Yapabilirsin." "Nereye?"

Dudaklarının bir tarafı titriyor. "Bir yer biliyorum."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve geldiğimiz yöne doğru ilerliyor. Koridorun yarısında durduğunda, puro kokusu alıyorum.

"Burası senin odan mı?"

Gareth kapıyı iterek içeri girerken, "Herkesten uzaklaşmak istediğimde burada dinleniyorum," diyor. "Aslında yakınlarda küçük bir kulübede yaşıyorum."

Bu bilgi çekirdeği ilgimi çekti. "Neredeyiz biz?"

Deri sandalyeler, tabureli bir bar, kitaplarla dolu raflar ve sehpanın üzerinde duran şık bir MacBook Pro'nun bulunduğu salon alanına doğru ilerliyor.

Acaba bunu yardım istemek için kullanabilir miyim? Ve onlara nerede olduğumu nasıl söyleyeceğim?

Daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

Bir yatak odasından geçiyoruz ve sonra bir banyoya giriyoruz. Bütün bu otel ya da her neredeysek kafa karıştırıcı. Odaların hiçbirisi aynı değil. Bu ucubeler için yeniden düzenlenmiş ve içimden bir ses daha keşfedilecek çok şey olduğunu söylüyor.

Gareth'ın beni getirdiği banyo, bu yerde gördüklerimin karbon kopyası, ancak bu banyoda bir de pençe ayaklı küvet var.

"Ayakta durabilir misin?"

diye sorar. "Sanırım kalkabilirim."

Beni dikkatlice ayağa kaldırıyor. Kendimi sersemlemiş hissettiğimden, düşmemek için otomatik olarak ona tutunmak için uzanıyorum. Beni sabitlemek için belimden tutarken dokunuşu yumuşak.

"İyi misin?" Yüzüme bakarken gözleri içimi yakıyor ve tenimde sıcak bir karıncalanmaya neden oluyor. "Yaralanmana izin verirsem Caius beni öldürür."

O adamın adını duymak, Gareth'ın tuhaf büyüünü bozmak için ihtiyacım olan soğuk su sıçramasıydı. Yine ürperiyorum.

Gareth yavaşça beni bırakıyor ve suyu başlatmak için küvete uzanıyor. Lavabonun altında bir şişe köpük banyosu bulup suya bolca döktüğünde olduğum yerde titreyerek duruyorum. Sıcak suyla karışan lavanta ve bal kokusu banyoyu dolduruyor.

"Soyunmana izin vereceğim. Sen bunu yaparken, ben de sana yiyecek bir şeyler getireyim. On dakika içinde döneceğim."

Başımı sallıyorum ve gidişini izliyorum. Kapı arkasından kapandığında, sıırıslık kuyafetlerimi hızla çıkarıp sıcak suya girmek için sabırsızlanıyorum. Gözlerim kapıda, küvete adım atıyorum, sıcaklıktan hafifçe irkiliyorum. Yine de daha soğuşa çevirmeye cesaret edemiyorum. Kaynar suya batma ve ağrıyan kemiklerimi ıslatma fikri görmezden gelinemeyecek kadar cazip.

Birkaç saniye suyun içinde durup alışmaya çalıştıktan sonra kendimi oturmaya zorluyorum. İsteyeceğim son şey Gareth'ın geri gelip beni çıplak görmesi. Bu adamlara hâlâ güvenmiyorum. Onu hiçbir şekilde kıskırtmak istemiyorum.

Kıçım suya değdiğinde tıslıyorum ve sonra dibe dayandığında tekrar tıslıyorum. Ayaklarım, bacaklarım ve popom dibe vurmaktan yara bere içinde.

havuzun. En azından kuyruk kemiğim değil ve hiçbir şey kırılmadı. Küçük zaferler.

Gareth döndüğünde su neredeyse tepeye kadar dolmuş ve baloncuklar etrafımda kabarak çıplaklığımı gizlemişti. Bir göz atmaya çalışmıyor, bu da rahatlatıcı.

"Sana bir sürü farklı şey aldım," diyor küvetin yanına çömelerek. "Zeytinden nefret ettiğini biliyorum, o yüzden onlardan almadım."

Zeytinden nefret ederim.

Yani, ben biliyorum, ama o bunu nereden biliyor?

Kaşlarımı çatarak tabağı ondan aldım. Üzüm, çilek, salam, peynir dilimleri, kraker, badem ve birkaç kornişon turşuyla dolu. Açlıktan ölmek üzere olduğum için, onun banyodan çıkıp birkaç dakika sonra döndüğünün farkında bile olmadan yemekleri mideye indirmeye başlıyorum. Artık boş olan tabağımı alıyor ve bana soğuk bir şişe su uzatıyor. Açgözlülükle yudum yudum içiyorum.

"Hangi şehirde, hatta hangi eyalette olduğumu söyleyebilir misiniz?" Gittikten sonra soruyorum. "Lütfen."

Gareth boş şişeyi alır ve tezgâhın üzerine koyar. "Bunu zaten biliyor olmalıydın, Ro. Düşün."

Düşünmeyi bıraktım artık. Cevap istiyorum.

"Belki geçmişimi bir araya getirmeme yardım edersen, hatırlamaya daha hızlı geri dönerim," diye ısırdım. "Arkadaşım olduğunu sanıyordum."

Ben ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum ama o inanıyor gibi görünüyor.

Tekrar küvetin yanına çömeliyor ve beni dikkatle inceliyor. "Bunu yaparsam bana güvenmeye başlar mısın?"

Hayır.

"Evet." Ona utangaç bir gülümseme verdim.

"Gerçekten istiyorum" Bana çarpık bir sırıtış attı.

"İşte benim kızım." "New York'ta mıyım?"

Dürtüyorum, kaşlarımı kaldırıyorum.

Bir kahkaha . "New York'tan nefret ediyorsun."

Benim hakkımda bu kadar çok şey bilmesi rahatsız edici. Tüm bu bilgileri ne zaman öğrendi? Ben esir tutulurken mi?

Ya da, seni gerçekten tanıyor olabilir...Ro.

"Nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum. "Los Angeles'ı seviyorum. Hâlâ Kaliforniya'da mıyız?"

Gözleri bir milisaniye uzaklaşıyor, sonra tekrar bana kilitleniyor. "San Francisco. Los Angeles'tan daha çok seviyorsun."

Yalan söylüyor.

Kalp atışlarım neredeyse kendi kendine atıyor. Ne New York'tayım ne de San Francisco'da. Neredeyim peki?

"Koşup bana balkabaklı turta frappe getirme şansın var mı?"

"Yakınlarda hiç yok." Gözleri beni delip geçti. "Ama burada bir tane yapabiliriz. Bunu biliyorsun."

Bunu bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa, o da yakınlarda hiç kahve dükkânı olmadığı konusunda doğru söylediğidir. Her yerde kahve dükkânı olduğuna göre, şehirden uzakta olmalıyız. Yine de büyük bir oteldeyiz. İnsanlar görülmeye değer bir şey olmadığı sürece ıssız bir yere otel inşa etmezler.

"Kardeşimi aramalıyım," diyorum ona, yüz ifadesini dikkatle izleyerek. "Telefonumu getirebilir misin?"

"Senin iyi olduğunu biliyor." Gözlerinde yine hafif bir hareket vardı. "Ama evet, normale döndüğünde onu arayabilirsin."

Gareth bir yalancı.

Ama buradaki diğer erkeklerden daha iyi. Onun üzerinde çalışmaya devam edebilirim.

"Anılarım geri geldiğinde, tekrar özgür olacak mıyım?" Ona en masum bakışımı atarak soruyorum.

Sırıttırıyor. "Elbette, Ro. Biz sadece seni güvende tutmaya çalışıyoruz."

"Baban düşünmüyor," diye karşı çıkıyorum, ses tonumda acılık var. "Bugün neredeyse ölüyor olmam onu oldukça eğlendirdi."

Bakışları kararıyor. "Babam sadece... farklı."

"Hepiniz onun oğullarısınız ama ona hiç benzemiyorsunuz."

Yüzündeki mizah silinip gitti. "Biz onun oğullarıyız. Aynı soyadını paylaşıyoruz."

"Ama o senin kanından değil," diye araştırmaya devam ediyorum. "Kabul et"

Yine gözlerini kaçırıldı. "Caius'un böyle konuştuğunu duymasına izin vermesen iyi olur."

"Ne gibi?" Dost maskesini düşürerek soruyorum. "Aranızda şüpheli bir şeyler olduğuna işaret etmek gibi mi?"

"Ortada şüpheli bir durum yok," diye mırıldandı Gareth. "Sadece kafan karışık."

Bir başkasının varlığını hissettiğimde içimi ani bir ürperti kaplıyor. Gareth inanılmaz bir hızla ayağa fırlıyor. Sanki gergin ya da suçlu ya da her ikisiymiş gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyor. Banyo kapısında duran adama ters ters bakıyorum.

Caius Crowne.

Koyu gri pantolon, pahalı siyah deri ayakkabılar ve kravatsız beyaz düğmeli bir gömlek giyiyor. Kollarını ön kollarına kadar kıvırmış ve bileklerinden itibaren kumaşın ötesine geçen karmaşık dövmeleri ortaya çıkarmış. Tam bir kol mu yoksa dirseklerde mi bitiyor merak ediyorum.

Koyu renk gözler beni tamamen görmezden gelip küçük kardeşiyle yüzleşiyor. Aralarında bir tür anlaşmazlık olduğunu hissediyorum. Tam olarak ne olduğunu anlayabilirsem, onu inceleyebilir ve kendi avantajıma kullanabilirim.

"Kız arkadaşımı yıkamanın bir sebebi var mı?" Caius alçak ve tehditkâr bir sesle soruyor. "Şu anda onun durumundan faydalananı olamazsın, değil mi?"

Gareth bir kahkaha atar. "Aptal olma. Herkes onun senin olduğunu biliyor."

Araya girip kimseye ait olmadığını haykırmak istiyorum ama her ikisinden de yayılan gerginlik beni çenemi kapalı tutmaya itiyor.

"Hadi küçük kız, gitme vakti." Caius bakışlarını kardeşinden ayırıp bana dikti. "Ayağa kalk."

Panik içime hücum ediyor ve şiddetle başımı sallıyorum. "Sen odadayken olmaz."

Caius'un burun delikleri alevlenir. "Ben her şeyi defalarca gördüm." Başını çevirip Gareth'a ters ters baktı. "Hiçbir şey görmemiş olsa iyi olur."

Şu anda cidden çok kızgın.

Onu kardeşiyle aldatmışım gibi. Bu. Gerçek değil. Gerçek değil.

Hala benimle uğraşıyorlar. Değil mi?

Gareth nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve banyodan dışarı fırlıyor. Caius kancadan beyaz bir bornoz kapıyor ve bana doğru geliyor.

"Yukarı. Şimdi."

Başımı tekrar sallıyorum. "Hayır."

Yakışıklı olabilir ama o beni esir tutan bir canavar. Onun bu sahte oyununa kanmayacağım. Ben ona ait değilim. O benim erkek arkadaşım değil.

Bir yılanın saldırması gibi bileğimden yakaladı ve beni küvetten dışarı çekmeye başladı. Havanın soğuğu, beni çıplak görmesinin verdiği utançla boy ölçüşemez. Çığlık atıp kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama kolumu ölümüne kavırıyor.

Aynaya bakana kadar kolumu büküyor. Bir homurtuyla beni kalçalarıyla tezgâha yapıştırıyor. Yarı kalkık kalın sikinin arkamdan bana saplandığını hissedebiliyorum.

Bu kadar mı?

Burası tecavüze uğrayacağım yer mi?

Gözlerimiz aynada buluşuyor. Gözleri öfkeyle alev alev yanıyor - genelde olduğu gibi insanlık dışı bir robot için alışılmadık bir duygu. Serbest kolumla çıplak, sabunlu göğüslerimi onun görüşünden saklamaya çalışıyorum. Bu sadece arkamda daha da sertleşmesine neden oluyor.

Tutuşuna karşı savaşıyorum ama o çok güçlü. Boğazımdan dehşete düşmüş bir miyavlama çıkıyor ama artık pes edemeyecek kadar sıkı sarılmış durumdayım. Keşke kurtulabilseydim, ondan kaçabilirdim. Bu kötü muameleye katlanmak zorunda değilim.

Kolumu bükerken omzum yanıyor. O zaman bornozu bana giydirmeye çalıştığını fark ediyorum. Teorimi test etmek için hafifçe gevşiyorum ve tam olarak yaptığı şeyin bu olduğunu gördüğümde minnettar oluyorum.

" bu," diye homurdanıyor. "O kadar da zor değil."

Tezgâha doğru gevşiyorum, bu da benim lehime işliyor. Ereksiyonunu kırımın çatlağından uzaklaştırıyor ve bornozun diğer kolunu giyiyor. Sonra beni dik tutuyor. Yüzümü ona dönmem için beni kabaca çevirmeden önce bakışlarının aynada kısa bir süre göğüslerime gittiğini fark ediyorum.

"Tüm bu saçmalıklar için vaktim yok," diye tıslıyor, tükürüğü alnıma çarpıyor. "Dikkatimi dağıtmaya gücüm yetmez."

Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum ama düşünmeme izin vermiyor. Bornozumu vücuduma sarıyor ve sonra kemerini ortamdan bağlıyor. Biraz fazla sıkıyken irkiliyorum.

"İşte." Bileğimi tekrar yakaladı. "Hadi gidelim."

Peşinden tökezliyorum, beni tutuşunu boşuna çekiştiriyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Kardeşimin 'sikiş odası' dışında. Gerisini yakında öğrenirsin." Demek kışkırtıyordu.

Gareth o odaya seks yapmak için kadın mı getiriyor?

Bu Crowne adamları çözmem gereken karmaşık bir bulmaca.

Hayatta kalmam kesinlikle buna bağlı.

CHAPTER TWELVE

Romy

Caius kolumu bırakmıyor ama ben mücadele etmeyi bırakıyorum. Amaçlı adımlarla yürüyor ve asansörlere doğru gittiği için merakım artıyor. Bu yer hakkında hâlâ bilmediğim çok şey var.

Asansörlere girdikten sonra hızla bir kod giriyor ya da görünüşe bakılırsa parmaklarının belirli bir hareketiyle dijital tuş takımının kilidini açıyor. Bulduğum noktadan on rakam olduğunu görebiliyorum, bir P, bir R ve bir B. Yanılıyor olabilirim ama en iyi tahminim çatı katı, çatı katı ve bodrum.

B'ye bastı ve inişe başladık.

Havuza geri mi dönüyoruz? Babasına mı?

"Nereye gidiyoruz?" Sonunda sesimi bularak talep ediyorum. "Beni nereye götürüyorsun?"

Üzerimde bornozdan başka bir şey olmadığı için dezavantajlı durumdayım. "Chalet de la Nuit," diye soğuk bir ses tonuyla cevap veriyor.

"Fransa'ya mı gidiyoruz?"

Bakışlarını üzerimde gezdirirken homurdanan bir ses çıkarıyor. "Hayır, küçük kız, Fransa'ya gitmiyoruz."

İçimde bir öfke kabarıyor. Tam bir hıyar. "Bana küçük kız deme. Ben yetişkin bir kadıyım."

Bir homurtu daha.

Ona en cadı bakışlarımı atıyorum ama o hiç oralı olmuyor. Asansör B'ye ulaştığımızda çalıyor ve açılıyor.

Beni arkasından çekerek dışarı çıktı. Sola dönüyoruz ve sıkıcı gri sıva duvarlı uzun bir koridordan aşağı iniyoruz. Sonuna geldiğimizde, sağlam maun bir kapı önümüzde duruyor. Asansördeki benzer bir tuş takımı daha var. Parmağının hareketine dikkatle bakıyorum. Yukarıdan aşağıya yarım daire çiziyor. Sonra parmağını dairenin tepesine doğru sürüklüyor ve hareketi tekrarlıyor.

İki yarım ay mı?

Ne oldu?

Kapı tıkdırıyor ve sonra açmak için tokmağı çeviriyor. Hafif yağ kokan, iyi aydınlatılmış, mağaramsı bir alana giriyoruz.

Burası bir garaj.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Tek ihtiyacım olan garaj bölmelerinden birini açması ve özgürlüğüme kavuşmam. Sırtışımin yayılmasını engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Çok yaklaştın.

Peki ya Megan?

Eğer buradan çıkabilirsem, onun için geri dönmek için gerekli kaynakları toplayabilirim. Kendi kişisel özgürlüğümü hiçe sayarak onu aramaya devam edersem buradan asla çıkamayacağım.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Muhteşem garaja bakmak için onu görmezden geliyorum. Devasa alanda muhtemelen yirmi ya da otuz araç park etmiş durumda ama açık bir bölme göremiyorum. Buradan nasıl çıkacağımızdan tam olarak emin değilim. Şampanya rengi bir Rolls Royce, kiraz kırmızısı bir Bugatti ve inci beyazı bir Aston Martin'in yanından geçiyoruz. Hiçbiri bu garajın dışını görmüş gibi görünmüyor.

"İşte bu," diyor Caius, tekerlek yerine garip üçgen metal aygıtları olan mat siyah bir Mercedes-Benz G-Serisi'nin yanına geldiğimizde. Cebinden bir anahtarlık çıkarıyor ve kilidi açmak için bir düğmeye basıyor.

"Bu ne tür bir araba?" Mercedes'in çılgın görünümlü tekerleklerini anlamaya çalışırken soruyorum.

"Babanda bu arabalardan bir tane var. Hiç görmemiş gibi davranma." Yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve bileğimi bıraktı. "Bin."

Pislik.

Fob'unda bir düğmeye daha basıyor ve koşu tahtası aşağı iniyor. Hala yerden yüksekte, bu yüzden ona ulaşmak için bacağımı yukarı kaldırmam gerekiyor. Bornozumun altındaki çıplaklığımı ona göstermemeye dikkat ederek hızla araca biniyorum. Arabamın kapısını kapattıktan sonra kendi tarafına doğru ilerliyor ve içeri tırmanıyor.

Motor mırıldanıyor. Ben emniyet kemerimi takıyorum ama Caius kendi kemerini takmıyor. Bu korku otelinden çıkıp gerçek insanların arasına karışmak için sabırsızlanıyorum. Belki Chalet de la Nuit kasabada bir yerdedir. Kaçma şansım artıyor.

"Bunu bana neden yapıyorsunuz?" Arabayı sürerken soruyorum. "Tüm bunlar çok çılgınca."

Cevap vermek yerine bana soğuk davranıyor ve sağa dönmeden önce park yerinden geçiyor. Bir garaj bölmesine ulaşana kadar dar bir koridorda ilerliyoruz. Bir sensörü olmalı çünkü oraya ulaşır ulaşmaz açılmaya başlıyor.

Özgürlüğe çok yakın.

Buradan çıktığımızda, bir ışıktaki durup başka bir arabayı durdurabilirim. Kaçacağım, o kadarını biliyorum.

Parlak beyaz görüşüme saldırıyor ve bir an için başka bir arabanın bize doğru gelip gelmediğini merak ediyorum. Gözlerimi kısarak görmeye çalışıyorum. Far olmadığını anlamam uzun sürmüyor.

Kar var.

Hem de
çok fazla.

Şimdi garip lastikler mantıklı geliyor. Bir çeşit kar lastiği. Hangi cehennemdeyim ben?

Caius arabayı kullanırken rahat; bir eli direksiyonda, diğeri orta konsolda. O karlı arazide ustalıklı manevralar yaparken, ben de etrafımı anlamaya çalışarak gözlerimi zorluyorum.

Her yerde kar var.

Kar, ağaçlar ve dağlar.

Arkamda ne bıraktığımı görmek için etrafımda dönüyorum. Devasa bir bina ama otel değil. Sanırım burası bir kayak evi ya da en azından eskiden öyleydi. Şimdi kurbanlarına işkence ettikleri yer.

Kulübenin büyüklüğünü tahmin edemiyorum ve tahmin etmek de umurumda değil. Bizi nereye götürdüğünü görmek için arkamı dönüyorum. Kaçmakla ilgili tüm düşüncelerim yok oldu. Çıplak ayakla ve bornozdan başka bir şey giymeden hiçbir yere gitmiyorum.

İçimden bir ürperti geçiyor ama bunun dışarıdaki karla hiçbir ilgisi yok. Mercedes'in içi sıcacık. Hayır, kemiklerime yerleşen soğuk ürpertinin nedeni hala bir esir olduğumu fark etmem. Manzara değişti ama durumum aynı kaldı.

Caius ağaçların arasından dolanırken, küçük, tipik görünümlü bir kulübenin yanından geçiyoruz. Kulübenin hemen ötesindeki iki geyik biz geçerken bize bakıyor.

"Bu Gareth'in evi mi?"

"Yine bir şeyler mi hatırlıyorsun?" diye soruyor, soruma cevap vermeden.

Karla kaplı yol boyunca ilerliyoruz ve sonunda geyikler kulübenin arkasındaki sık ormana kaçıyor. Yol aldıkça, yükseklerle tırmanıyor gibiyiz.

Şehre ya da beni kurtarabilecek insanların olduğu yere gitmediğimiz çok açık.

Gittikçe .

Yolun ağaçlarla kaplı bir bölgesinden geçiyor ve yol tekrar açıldığında, karla kaplı büyük bir ev bize bakıyor. Devasa ve çok güzel.

"Burası neresi?" Oraya doğru giderken soruyorum.

"Chalet de la Nuit," diyor duygusuz bir ses tonuyla. "Bizim evimiz."

Dehşet midemde birikiyor. Hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Burası benim evim değil. Ben bir üniversite öğrencisiyim... Beynim yarım saniyeliğine boşalıyor ve içime panik spazmları gönderiyor.

Ben bir öğrenciyim.

Ben USC'de

öğrenciyim.

Hatırladıkça içime bir rahatlama doluyor. Beynim kısa devre yapıyor ve nedenini bilmiyorum. Belki de şoktayım ve tüm bunları kafamda anlamlandırmakta güçlük çekiyorum.

Güzel evin bir kısmı kazıklar üzerinde, diğer kısmı ise dağın içine inşa edilmiş gibi görünüyor. Kazıklar arasındaki evin altında kömür renkli bir Range Rover var. Caius Mercedes'i diğer aracın yanındaki alana çeker ve kapatır.

Arabasının kapısını açıyor ve içeride buz gibi bir rüzgâr eserek beni ciyaklatıyor. Kapıyı kapattıktan sonra evin içine açılan bir kapıya doğru ilerliyor.

Beni burada bıraktığına
inanamıyorum. Tek başıma.

Kapının kolunu tutarak pencereden içeri bakıyorum, burnum soğuk cama değiyor. Ayakkabılarım olmadan fazla uzağa gidemem. Hayal kırıklığıyla dolup taşarak kapıyı açıyorum ve tekrar ciyaklıyorum. Garip tekerleklerden dökülenler dışında bu araba oyuğunda kar yok, ama beton hala buz gibi. Caius'un peşinden son sürat koşuyorum.

Eve girdiğimde, kapıyı arkamdan kapatıyorum, gülünç derecede soğuk havadan kurtulmaya hevesliyim.

İçinde bulunduğum oda, kancalara asılmış birkaç paltonun bulunduğu bir çamurluk. Birkaç farklı türde bot ve ayakkabı, bankın altındaki küçük gözlerde saklanıyor. Her ne kadar kaçmak için bir palto ve bot almak istesem de bunun anlamsız olacağını biliyorum. Bulduğumuz yerden kaçmak söz konusu değil. Bir saat içinde öleceğim.

Çamurluktan çıkıp çok daha sıcak olan başka bir odaya giriyorum. Devasa ama bir şekilde hala rahat bir oturma odası gibi görünüyor, yanan bir ateşle çatırdayan bir şömineyle tamamlanmış.

Ellerimi ve ayaklarımı ısıtmak için hemen yanına koşuyorum. Caius çoktan ortadan kaybolmuştu. Ben de buna pek üzülmedim. Sıcaklık parmak uçlarıma ulaştığında, büyük mekânı inceliyorum. Seksiyonel bir kanep ve devasa bir şezlongu barındıracak kadar büyük. Seksiyonel kanepenin önünde alçak, geniş, dikdörtgen bir sehpa duruyor. Masanın üzerindeki tek süs, gümüş bir tepsi ile ona uygun şarap kadehleri ve bir sürahi. Şezlonga oturmak ve oradaki yumuşak, siyah tüylü battaniyenin altına kıvrılmak istiyorum.

*Çok rahat olma. Bunların
hepsi bir oyun.*

Ateşe doğru döndüğümde duvara monte edilmiş kafayı fark ediyorum. Bu bir... ceylan mı? İğrenerek bir huff

"Bazı şeyler asla değişmez," diyor Caius arkamdan. "İlk gördüğünde nefret etmiştin. Sanırım hafıza kaybına rağmen yine de nefret etmenin bir yolunu buldun."

Onun yakınlığından ürperiyorum. Kıyafetlerini değiştirmiş ve şimdi koyu renk atletik bir pantolon ve kaslı fiziğine tam oturan gri uzun kollu bir gömlek giyiyor. İçimi bir sıcaklık kıpırtısı kaplıyor ve ben bunu görmezden geliyorum.

Onu çekici bulmuyorum.

Bu gerçek değil.

"Şimdi ne olacak?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak talep ediyorum. "Bana başka hangi yalanları kaşıkla yedirmeyi planlıyorsun?"

Başını yana eğiyor ve gözlerini kısıyor, sanki gerçekten bir gizemmişim gibi beni izliyor. Çünkü ben bir gizemim. Beni kaçırdılar. *Düşünüyorum.*

Onlar yaptı.

"Giyecek bir şeye ihtiyacım var," diyorum hararetle.

Burun delikleri alevlenir. "O zaman git giyecek bir şeyler bul. Unuttuysan söyleyeyim, ben senin erkek arkadaşınım, asistanın değil."

Bu sözlerin ardından topuklarının üzerinde döner ve odadan çıkmaya başlar.

"Bekle," diye bağırdım, aniden paniğe kapılmıştım. "Nereye gidiyorsun? Öylece özgürce dolaşmama izin mi vereceksin?"

Duruyor ve başını eğiyor. Omuzlarındaki ve sırtındaki kaslar, kumaş üzerlerine uzanıp her bir kıvrımı ve sert çizgiyi ortaya çıkarırken gün gibi ortada.

"Burası senin evin."

Yalancı.

"Neden şimdi o zaman?" Ona yaklaşıp soruyorum. "Neden beni kim bilir ne kadar süre korku otelinde tuttunuz?"

Kıkırdıyor. "Ben bunu merak ediyorum."

Detay vermesini bekliyorum ama vermiyor.

"Bunların hiçbirini anlamıyorum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Bu gerçek değil."

Caius arkasını döner, kaşları birbirine karışmıştır. "Bununla ilgili her şey - biz- gerçek. Sen benimsin."

Onun mu?

Tiksintiyle dudakımı kıvırıyorum. "Ben-"

"Kendine sakla, küçük kız," diye adeta tükürüyor. "Yapacak işlerim var. Giyin. Yemek bul. Uyu. Umurumda değil. Burası senin de evin. Belki sonunda hatırlarsın."

Hiçbir erkek arkadaş kadınına *küçük kız* demez.

Bu sefer hışımla gittiğinde onu durduruyorum. Koridorda kaybolan ayak seslerini ve ardından kapanan bir kapının sesini dinliyorum. Gittiğinden emin olur olmaz, kıyafet bulabileceğim bir yatak odası aramaya başlıyorum.

Tertemiz, el değmemiş gibi görünen birkaç misafir odasını, ofisi olması gereken yerin kapalı kapısını, bir tuvalet odasını geçiyorum ve sonra dağların muhteşem manzarasını sunan tavandan tabana pencerelerle dolu bir duvarı olan devasa bir yatak odasına geliyorum.

Yatak odasında, ayak ucunda bir kanepa bulunan kral boy bir yatak vardır. Kanepenin önünde küçük bir sehpa ve başka bir oturma alanı olarak kullanıldığı anlaşılan uzun, koyu kırmızı bir sedir var. Odanın karşısında yanan bir şömine, iki koltuk ve uyumlu yer alıyor. Şöminenin önünde karmaşık detaylara sahip bir halı bulunuyor.

Bir insan yatak odasında neden bu kadar çok oturma alanına ihtiyaç duyar?

Dolabı olduğunu umduğum yere doğru giderken aynalı bir makyaj masası ve bir sandalye görüyorum. Eşyalarımın makyaj masasının üstünde olduğunu fark edince duruyorum. Makyaj malzemeleri, saç fırçası, mücevherler.

Hepsine bakıyorum, yağlı bir his yerleşiyor.

Eşyalarım neden burada?

Tam o sırada çerçeveli bir resim görüyorum. Boğazımda yükselen tedirginliği yutkunarak bastırıyorum ve kendimi onu almaya zorluyorum.

Mümkün değil.

Şaşkınlıkla resme bakıyorum. Kumsalda bir çiftin fotoğrafı. Kadın küçük kırmızı bir bikini giymiş ve kocaman bir őapka takmış. Adamın üzerinde siyah bir őort var. AŐinalık ve sevgiyle kucaklaŐıyorlar, kadının bacakları adamın beline dolanmıŐ ve kolları adamın boynunu . Adamın elleri kadının kıçında, onu kendisine doğru tutuyor.

Kalçasında küçük bir doğum lekesi var.

Rengi solmuŐ cildin o küçük bölümünü biliyorum çünkü büyürken ondan hep nefret ettim.

O kadın benim.

Ve beni ayakta tutan güçlü, bükülmüŐ kollar mürekkeple renklendirilmıŐ. Daha nce Caius'ta gördüğüm sanatsal dvmelerin aynısı.

Midem sıkışıyor ve başım dönüyor.

Fotoğrafı dikkatle inceliyorum, bana Photoshop'la yapılmış bir sahtekârlık olduğunu söyleyecek bir şey arıyorum. Hiçbir şey bulamadım. Her şey çok gerçekçi görünüyor. Tek umudum őapkasının arkasına gizlenmiş yüzlerini göremiyor olmam.

Ama *ya* bizsek?

Ya gerçekten bir şekilde başımı incittiysem ve hatırlamamı sağlamaya çalıŐıyorlarsa?

Tüm bunlar başladığından beri ilk kez gerçekliği sorgulamaya başlıyorum. Neler olduğunu bilmiyorum.

Ve bu konuda ne yapacağımı kesinlikle bilmiyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTEEN

Romy

Dolabın kapağını açtığımda ne bulacağımı bildiğimden neredeyse eminim.

Devasa dolabın bir tarafında sıra sıra dizilmiş tanıdık kıyafetlerimi gördüğümde beklentilerim karşılanıyor. Diğer tarafta ise düzgünce asılmış erkekse takım elbiseler ve ütülenmiş gömleklerden başka bir şey yok. Tüm ayakkabılarımı tanıyorum, tam istediğim gibi düzenlenmişler.

İçimi bir ürperti kaplıyor. Bu ev sıcak ama içinde bulunduğum durum beni iliklerime kadar ürpertiyor. Her şey doğru görünüyor, ama çok yanlış hissettiriyor.

Sütyenlerim, çoraplarım ve iç çamaşırlarımla dolu çekmeceleri olan bir şifonyer buluyorum ve ardından bol tasarım kot pantolonumu ve rahat bir kazağımı alıyorum. Titreyerek üzerimi değiştirmek için bitişikteki banyoya giriyorum. Kapıyı kilitleyip kıyafetlerimi tezgâhın üzerine koyduğumda, dış fırçamın başka bir fırçanın yanındaki tutucuda durduğunu fark ediyorum.

Bu onun.

Diş fırçalarımızın yan yana olmasının mahremiyeti çok fazla. Diş fırçamı kaptığım gibi lavabonun diğer tarafına götürüyorum. Aptalca ve önemsiz bir şey ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Giyindikten sonra çekmecedeki saç fırçamı buluyorum. Karışık saçlarımı tarıyorum ve dağınık saçlarımı yüzümden uzak tutmak için bir saç bandı takıyorum. Aynı çekmecedeki, ikisini de kullanmayacağım bir saç kurutma makinesi ve düzleştirici buluyorum.

O senin çabalarını hak etmiyor.

Tüm bunları bir araya getirmeye çalışırken banyoyu birkaç kez arşınıyorum. Megan sınıfta benim ortağım. Çabucak arkadaş olmuştuk. Rastgele ortadan kayboldu ve herkes normalmiş gibi davrandı. Beni bir Crowne etkinliğine götüren bir ipucu buldum ve sonra Theo ile karşılaştığım bir bara çekildim. Ondan sonra, uyuşturulduğum için bayıldım ve zeminlerinde tabut benzeri bir alanda uyandım. O zamandan beri akıl oyunları oynuyorum.

Bu bir kafa oyunu.

Ama beni kandırmak için neden bu kadar çaba sarf edip, bu kadar ayrıntıya girdiniz?

Çünkü sen önemlisin.

Megan'a yaptıkları gibi seni öylece silemezler.

Gerçeklere bağlı kalmak gittikçe zorlaşıyor. Benim gerçeğim. Bildiğim şeylere. Ama buna mecburum yoksa yarattıkları bu cephe beni tüketecek.

Birlikte oynamak zorundayım.

Sadece benim iyiliğim ve güvenliğim için değil, Megan'ınki için de.

Yüzüme bakmak için volta atmayı bırakıyorum. Gözlerimin etrafında koyu halkalar var ve cildim lekeli. Gözlerimdeki manik seğirme bana yakın zamanda kimseyi bu rol yapma oyunuyla iyi olduğuma inandıramayacağımı söylüyor. Poker suratım üzerinde çalışmam gerekecek.

Dişlerimi fırçalıyorum ve sonra yüzüme soğuk su çarpıyorum. Sonunda banyodan çıkıyorum ve makyaj sandalyesine oturuyorum. Onlar için kendimi daha güzel göstermeye hevesli değilim ama o kadar da zavallı görünmediğimden emin olmam gerekiyor. Kuru dudaklarımı parlatmadan önce gözlerimin etrafına biraz kapatıcı sürüyorum ve kırmızı noktaları pudralıyorum.

Kesinlikle daha az mahkum gibi görünüyorum.

Biraz rimel sürdükten sonra makyaj masasını bırakıp bir çift ayakkabı aramaya koyuluyorum. Kaçmam gerekirse diye bir çift yürüyüş botu seçiyorum.

Dolabın dışında, pişen bir şeyin kokusunu alıyorum. Midem açlıkla gurulduyor. Yatak odasından sürünerek çıkıyorum ve burnumu takip ederek oturma odasından geçip yemek alanına giriyorum. Yemek masasının ötesinde mutfığa açılan bir kapı. Caius'la tekrar yüz yüze gelmek istemediğimden değil ama yine de merak ettiğimden başımı içeri uzatıyorum.

Şef kıyafeti giymiş iki kişi endüstriyel bir mutfakta çalışıyorlar ve içeri girdiğimden habersizler. Acaba onlara burada zorla tutulduğumu söylemeli miyim? Yine de bunun bir işe yarayacağından emin değilim. Adamlardan biri bana kısa bir süre bakıyor ama sonra sebze doğramaya geri dönüyor. Beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu.

Evin diğer bölümlerini keşfetmek için mutfaktan ayrılıyorum. İki kat yüksekliğinde ama henüz bir merdiven bulamadım.

Pencereden dışarıya doğru hareket eden bir şey gözüme çarpıyor. Bir araç. Bunun da garip tekerlekleri var. Birisi ziyarete geliyor. Onlar da bu maskaralığa katılacaklar mı?

Bir pencereye doğru ilerleyerek aracın yaklaşmasını izliyorum. Gözlerimi kısarak direksiyonda kimin olduğunu görmeye çalışıyorum. Kısa süre sonra tanıdığım biri olduğunu fark ettim.

Theo.

Kardeşinin aksine, soğuktan korunmak için mont ve bere giyiyor. Acaba daha önce beni oluktan aşağı inmekten alıkoymaya çalıştığında kolunu ısırdığım için misilleme yapmaya mı geliyor?

Dudaklarımda bir
gülümseme belirliyor.
Onu incittiğim için
mutluyum.

Onunla konuşmak istemediğimden, parmak uçlarımda başka bir koridora giriyorum ve sonunda merdivenleri buluyorum. Basamakları aceleyle çıkarken botlarım parkeye çarpıyor. En üstte, başka bir şöminenin, kitap raflarının ve daha rahat görünümlü kanepelerin bulunduğu bir salon alanına açılıyor. Sağdaki ilk odaya dalıyorum.

Bir oyun odası.

Odada birkaç oyun masası var. Bazılarında düzgün fiş yığınları ve kart desteleri var. Diğer masalarda ise çeşitli oyunlar var, bazılarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bazıları ise satranç ve domino gibi daha tanıdık. Bir duvar boyunca uzanan masaların arkasında masa oyunları ve bulmaca yığınları var.

Caius kaşlarını çatmaktan ve üniversite çağındaki kızları tutsak etmekten başka bir şeyden hoşlanan bir tipe benzemiyor.

Raflardaki oyunlara göz gezdiriyorum ve raftan beş yüz parçalık yapboz kutularından birini alıyorum. Sık bir ormanda yalnız bir kurt resmi. Ne yazık ki zor bir bulmaca değil. Bulmacayı yanıma alıp oyun odasının dışındaki salona geçiyorum ve sehpanın önündeki kanepelerden birine oturuyorum.

Alt katta bir kapı açılıyor ve birkaç dakika sonra adamların konuştuğunu duyuyorum. Sesleri boğuk olduğu için ne dediklerini anlayamıyorum. Kutuyu açtım ve yapboz parçalarını çıkardım.

Bulmacalar bana sadece kardeşimi hatırlatan bir şey değil, aynı zamanda oldukça iyi olduğum bir şey. Örüntü tanıma konusunda yetenekli olduğum için, özellikle daha zorlayıcı olduklarında onları eğlenceli buluyorum.

Şu anda bir yapboz kutusunun içinde yaşıyorsunuz - tüm parçalarınız birbirinden ayrılmış ve birbirine karışmış durumda.

Tüm parçaları hızlıca ters çevirip önce kenar parçalarına sonra da renklerine göre sıralıyorum. Parçaları birleştirmeye başladığımda merdivenlerden ayak sesleri duyuluyordu.

İlk içgüdüm kaçmak.
Onlardan iki tane. Biri
benim.

Ama son koştuğumda neredeyse tuzaklarından birinde boğuluyordum. Bu sefer daha akıllı olmalıyım. Bilgi edinmeliyim. Neyle uğraştığımı anlamaya çalışıyorum. "Görüyorum ki eşyalarını bulmuşsun," diyor Caius selamlamak için. merdivenlerin tepesine ulaşır. "Güzel. Belki artık delirmeyi bırakabilirsin." Onu tersledim ve yapbozuma geri döndüm.

Sakin davranmak için çok fazla.

Theo arkasından kıs kıs gülüyor. Onun yakınlığı karşısında sırtım geriliyor. Dişlerimle koluna verdiğim hasarı aramak istiyorum ama bulmacama odaklanmaya devam ediyorum.

Snap. Snap. Snap.

Theo yakınlarda bir yere oturuyor ama Caius ayakta kalıyor. İkisi de beni ilgiyle izliyor. Onları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Snap. Snap. Şak. Şak. Şak.

Bu yapboz kolay. Şu anda hayatımı bir araya getiremiyor olabilirim ama beş yüz parça renkli karton, çaba sarf etmeden kontrol edebileceğim bir şey. Önüme serildiğinde her şey anlam kazanıyor.

Snap. Snap. Snap.

Adamların ikisi de bir şey söylemiyor. Gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum. Sadece bulmacayı tamamlamaya odaklanarak ikisini de dışarıda bırakabiliyorum.

Son parçayı yerine oturtana kadar zaman bükülüyor ve bulanıklaşıyor.

Tamamlanmış resme bakıyorum ve kanepede arkama yaslanıp minderlere gömülmeden önce biraz gülümsüyorum. Sonunda Caius'a bakıyorum.

Koyu renk gözleri kısılmış ama yüz hatları hiçbir şey ele vermiyor. Bakışlarımı Theo'ya çeviriyorum. O biraz daha anlamlı. Kaşları şaşkınlıkla kalkmış ve dolgun dudakları hafifçe aralanmış.

"Ne?" Ona ters ters bakarak sordum. "Neden bana bir ucubeymişim gibi bakıyorsun?"

Theo homurdanıyor. "Sen bir tür ucubesin. Yani, cidden, kim beş yüz parçalı bir yapbozu bu kadar çabuk bir araya getirir ki?"

"Kolaydı," diye mırıldanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Bu sadece bir bulmaca."

Artık paltosunu ve beresini giymeyen Theo öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, sanki beni yakından inceliyor. Sanki bir tür hayvanat bahçesi hayvanıymışım gibi. Ona dişlerimi gösteriyorum. O gülüyor.

Pislik.

Caius bana, "Theo bu akşam seninle yemek yiyecek," dedi. "Şehirde bir toplantım var. Sadece birkaç saatliğine gideceğim."

Başka bir deyişle, Theo benim bebek bakıcım olacak.

"Hangi şehir?" Bulmacayı çözmeye başlarken sordum. "Belki ben de seninle gelebilirim."

Theo yine kıkırdıyor, belli ki yaptığım ve söylediğim her şeyden memnun.

"Seninle iş konuşmayacağımı biliyorsun küçük kız," diye çıkıştı Caius, sesi sert ve soğuktu. "Ben yokken uslu dur."

Tüm eşyalarımı evine taşımış ve birlikte çekilmiş birkaç fotoğrafımızı sahteletirmiş olabilir ama onun gibi bir adamla asla çıkmayacağımı biliyorum. Asla. Ve tüm bu gösterisine rağmen, ben de Caius'un tipi değilim çünkü bana bariz bir şekilde küçümseyerek davranıyor.

"Hoşça kal tatlım," diyorum şekerli bir tatlılıkla. "Umarım araban kara buza çarpıp seni uçurumdan aşağı atmaz."

Theo kıkırdar ve dizini tokatlar. En azından birileri bundan zevk alıyor.

Kapağı kutunun üzerine kapatıyorum ve ayağa kalkıyorum. Oyun odasına doğru gitmeye başladığımda Caius yolumu kesti. Sonra şaşırtıcı bir hızla çenemi tutuyor ve yukarı kaldırıyor, böylece ona bakıyorum.

Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor ve sert- ve sonra gitti.

Bunun bir veda öpücüğü olması mı gerekiyordu?

Merdivenlerden inerken arkasından ters ters bakıyorum, soğuk öpücüğünü dudaklarımdan silmek için kolumun arkasını kullanıyorum.

Uzaklaşmaya ihtiyacım var, bulmaca kutusunu yerine koymak için odaya koşuyorum. Arkamı döndüğümde Theo kapının pervazına yaslanmıştı.

"Kolun acıyor mu?" Ellerim kalçamda soruyorum. "Umarım enfeksiyon kapar."

Dudakları kurt gibi sırtıyor ve gözleri parlıyor. "Olmadığın zaman eğlencelisin..."

Sözünü kesiyor ve yüzündeki mizah siliniyor. Sanırım "uyuşturulmuş" demek istedi ama bu, benim burada yaşadığım ve Caius'un erkek arkadaşım olduğu şeklindeki yeni oyunlarına uymuyor.

Caius'u okumak zor ama Theo bu oyunu o kadar iyi oynamıyor. Acaba bunu kendi avantajıma kullanabilir miyim?

"Rüyamda beni kaçırdığını gördüm," diyorum en az bin parçalı bir yapboz aramak için ondan uzaklaşırken. "Garip, değil mi?"

"Çok garip."

"Ben ve Caius ne zamandır birlikteyiz?"

Bir an duraklar ve sonra şöyle der: "Sanki biliyorum da. Ben piliç değilim. Tarihleri falan takip etmiyorum."

Başka biriyle başka bir yerde olsaydım, tipik erkek cevabına inanırdım. Ama başka biriyle başka bir yerde değilim. O bir Crowne ve yılan gibi kayganlar.

"Beni seviyor mu?" Farklı bir taktik deneyerek soruyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve ona en iyi yavru köpek bakışımı atıyorum. "Öyle hissettirmiyor."

Theo bir süre beni inceliyor ve sonra gözlerini kaçırıyor. "Caius'un herhangi birini sevebileceği kadar."

Başka bir aptalca cevap.

"Nerede tanışmıştık?"

"San Francisco," diye cevaplıyor Theo köşedeki küçük bara doğru yürürken. "Hayır amaçlı bir CUP etkinliği."

Gözlerimi devirmek istiyorum. O CUP etkinliği, Crowne radarına düştüğüm ve Theo'nun daha sonra beni aldığı zamandı.

"Hey," diyor Theo, bana dönüp bir şişe likörü sallayarak. "Kafayı bulup tüm bu günü unutmak ister misin?"

Beni çalan adamla sarhoş olmak berbat bir fikir gibi geliyor.

Ancak, onu bazı sırları açıklayacak kadar sarhoş edebilirim, belki buradan çıkma şansım artar.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Sevgili erkek arkadaşım onaylar mıydı?" "Hayır." Theo'nun sırtışı hınzırca. "O sert biri."

"Buna içerim."

Oyun devam ediyor, Theo.

CHAPTER FOURTEEN

Romy

En son Theo'dan bir içki kabul ettiğimde, kendimi bir kâbusun içinde bulmuştum. Şimdi zaten kâbusun içindeyim, daha ne kadar kötü olabilir ki?

"Neden kimseyle çıkmıyorsun?" İçkimden bir yudum almadan önce Alkol.

Caius gittikten sonra yediğimiz lezzetli, ortak akşam yemeğinden beri içiyoruz. O zamandan beri sadece birkaç saat geçti sanırım. Ama damarlarımda likör dolaştığı için zamanın nasıl geçtiği gibi ayrıntılar biraz bulanık. Zihnim keskin olduğunda, bulmacaları hızlı bir şekilde bir araya getirebilirim. Sarhoşken ise neredeyse hiçbir parçayı yerine oturtmakta zorlanıyorum. Theo daha da berbat.

Renkli parçalardan birini tutuyor ve gözlerini kısarak bakıyor. Sonra onu başka bir parçanın içine sığdırmaya çalışmasını zorlukla bastırılmış bir eğlenceyle izliyorum.

"Çok meşgulüm," diye homurdanıyor ve çabalarını bırakıp işine bakıyor. "Bunların birbirine uyduğunu sanmıyorum."

Bana çocuksu sırtışını göstermesine neden olan bir kıkırdamayı serbest bıraktım. İçime bir sıcaklık yayılıyor ama bunun için kendimi azarlamıyorum. Megan'ın kayıp olduğunu fark ettiğimden beri kendimi en rahat hissettiğim an bu. O zamandan beri sürekli stres içindeyim.

"Çok mu meşgulsün? Benimle geçirecek zamanın var." İkimizi işaret ediyorum ve şişeyi ona uzatıyorum. "Bir kızı elde edemeyecek değilsin ya. Onları uyuşturmak zorunda değilsin."

Sırıttıyor. "Yine şu uyuşturucu rüyası."

"Rüyamda," diyorum abartılı tırnak işaretleri yaparken, "senin seksi olduğunu düşünmüştüm. Sadece söylüyorum, bana çıkma teklif edebilirdin ve ben de evet derdim."

Yüzündeki mizah kaybolur. "Gerçekten mi?"

"Aslında sen 'erkek arkadaşım'dan' daha çok benim tipimsin."

Bakışları dudaklarıma düşüyor. Onları yalıyorum çünkü muhtemelen kuru ve iğrenç görünüyorlar. Bu hareket onun gözlerini tekrar bulmacaya çevirmesine neden oluyor.

"konuşmamalısın," diye homurdandı. "Sadece bir rüyaydı."

"Tüm bunlar bir rüya gibi geliyor." Elimi havada sallıyorum ve iç çekiyorum. "Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum."

"Bu gerçek," diyor, sesi boğuk. "Ben ."

Kafam bulanık ve kalbim çok hızlı atıyor. Onu sarhoş etmenin amacının beynini parçalara ayırmak olduğunu biliyorum. Ama elimi çok çabuk göstermek istemiyorum.

Bu açığı kullanıp kullanamayacağımı görmek için ona en flörtöz sırıtışımı gösteriyorum. Gözleri karardığında ve ereksiyonunu gizlemek için içki şişesini kasıklarının üzerine koyduğunda, bunu kesinlikle yapabileceğimi biliyorum.

"Bir içki daha istiyorum," diyorum kucağına uzanarak. "Lütfen."

İnliyor ve şişeyi neredeyse elime itiyor. Onu utançtan kurtarmak için bacağıma uzatıyorum ve botumu kalçasına koyuyorum.

"Çözebilir misin?"

Beceriksizce botumun bağlarını çözmeye başlarken saçları gözlerini benden saklıyor. İçmiyorum çünkü yavaşlamam gerekiyor. Onun yerine uzun bir yudum alır gibi yapıyorum ve hayali yanıkla ürperiyorum.

"şunu," diye mırıldanıyorum o çözdükten sonra.

Çenesindeki kaslar kıpırdıyor. Gerçekten yakışıklı bir adam. Diğerleri gibi bir canavar olması çok kötü. Güzel bir yüze yazık olmuş.

"Talepkârsın." Botumu çıkarmaya geri dönmeden önce bana doğru bakıyor. "Caius sana nasıl katlanıyor?"

İkimiz de bunun aramıza mesafe koymak için yaptığı acınası bir girişim olduğunu biliyoruz.

"Bana zar zor katlanabiliyor," diyorum ona. "Belki de bu yüzden beynim onu unutmak için bu kadar uğraşıyor."

Çizmeyi fırlattı ve ayak parmaklarımı oynattım.

"Yine de *seni* unutmadım." Sesim ancak fısıltıya dönüşüyor. Diğer ayağımı kucağına koyuyorum. "Bu da öyle."

O botu da çıkarmaya hazırlanırken sessiziz. Çizmeyi yere bıraktığında ayaklarımı itmiyor ve ben de hareket ettirmiyorum. Şişeyi ona geri veriyorum.

"Sana arkadaşım Megan'ı ayarlayabilirim," diyorum elimden geldiğince masum bir şekilde. "Çok tatlı biri. Sessiz ama hoş. Sevimli de. Ayrıca, sen onun aşık olduğu barista çocuktan çok daha seksisin."

Şişeden içiyor ve bakışları kazağımın altındaki göğüslerimin kabarıklığında durmadan önce jean giymiş kalçalarımı inceliyor. Sonra kafasını hafifçe sallayarak aklına takılan düşünceleri kovmaya çalışıyor. "Evet, tabii."

"Ona mesaj atardım ama telefonumu bulamıyorum." Ayak parmaklarımla sert karnını dürtüyorum. "Bir dahaki sefere arar mısın..." Kulübeye doğru el sallıyorum, nerede olduğunu anladığını biliyorum. "Ayrıca, kardeşimi kontrol etmem gerekiyor."

Theo doğruldu ve ayağımı itecekmiş gibi bileğimden tuttu. Ama itmiyor. Başparmağı ayağımın altını, kemer boyunca ovuyor. Gıdıklıyor ve tenimi ısıtıyor. Dokunuşundan tam olarak nefret etmiyorum.

"Ben bakarım." Bana orantısız bir sırıtış attı. "Karşılığında ne alacağım?"

"Ne istiyorsun?" Alt dudağımı biraz dışarı çıkararak mırıldanıyorum.

"Veririm
telefonum için *herhangi bir şey*."

Gözleri ateşle parlıyor ve ağızma bakıyor. Bir erkeğin bakışlarındaki bu ifadeyi daha önce de görmüştüm, beni öpmeden hemen önce. Theo beni istiyor. Planım işe yarıyor.

"Ne vereceksin?" diye soruyor, sesi boğuk. "Bir erkeğin isteyebileceği her şeye zaten sahibim."

Kollarımı geriyorum ve kazağımın karnımı yukarı çekeceğini bildiğim için sırtımı kamburlaştırıyorum. Tenim görüldüğünde rahatlıyorum ve sonra parmak ucumla alay ediyorum. "Bekâretimi."

Theo şaşkınlıkla gözlerini kırptırarak bana bakıyor. Elini ayağımdan çekip yumruk yaptı. Dişlerini gürültüyle birbirine vuruyor. Kesik kesik bir iç geçiriyor ve başını arkaya eğip tavana bakıyor.

"Bu çok zor."

"Sikin mi?" Tatlı bir tonda soruyorum.

Sanki gerçekten acı çekiyormuş gibi inliyor. "Durmalısın, bebeğim."

Bebeğim.

İçimden bir zafer heyecanı geçiyor. Onunla ya da başkasıyla seks yapmak istemiyorum ama istediğimi elde edene kadar onu yönlendirebilirim. Bu Megan'ın ve benim iyiliğim için oynamam gereken bir oyun.

"Neyi durdurayım?" Kaşlarını birbirine çatıyorum. "Sana gerçeği söylemeyi. de daha iyi bir eş olduğumuzu biliyoruz, Theo."

Doğruluyorum ve yumruk yaptığı eline uzanıyorum. Gömleğinin uzun kolunu geriye doğru çekerken parmaklarıma bakıyor. Kızgın kırmızı bir sıyrık ve kabuklanma, bu sabah yaptığım şeyin acı verici bir hatırlatıcısı. Kolunu kaldırıyorum ve iz bıraktığım yerden öpüyorum. Yumuşak, nazık, özür dileyen bir öpücük. Ona baktığımda, beni içine çekerken gözleri neredeyse manik bir hal alıyor.

"Bunu bana yapma," diye yalvarıyor yumuşak, yalvaran bir ses tonuyla. "Caius'un sahip olduğu kontrol bende yok. Ben... düşüncesizim."

Ben de buna .

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Rüyamda sen de düşüncesizdin."

Eli boynumun arkasına kayıyor ve parmakları kafa derimi okşuyor. Çakırkeyif olduğum için memnunum çünkü dokunuşu beni korkutuyor, ama sinirlerimi uzak tutmak için yeterince alkol aldım.

"Onun yerine ben olmalıydım," diye mırıldanıyor, sözlerinde bir ısırık var. "Sen benim olmalıydın."

Beni öpecekmiş gibi öne doğru eğildiğinde, geri çekilmemeye çalışıyorum. Bunu yapmak zorundayım. Y yapmak zorundayım. Bu oyunun bir sonraki bölümünü beklerken dudaklarım ayrılıyor.

Bum!

Alt katta çarpan bir kapı hem benim hem de Theo'nun sıçramasına neden oluyor. Beni kanepeye geri itti ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktı. Pantolonundaki şişkinlik bana olan ilgisinin kanıtı. Şişeyi masaya bırakırken paniklemiş gözleri benimkilerle buluşuyor ve neredeyse kendimi suçlu hissediyorum.

Neredeyse.

"Bu olmadı," diye tıslıyor, hızla merdivenlere doğru bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Böyle bir *şey olamaz*."

Ona en asık suratımı gösteriyorum. Tekrar inliyor, yüzüne sürüyor.

Merdivenleri tırmanan ayak sesleri duyuluyor. Theo geriliyor ve hâlâ pantolonunu zorlayan uyarılmışlığını gizlemek için ellerini önünde kavuşturuyor.

Sıcacık ateşe ve damarlarımdaki sıvı sıcaklığa rağmen odanın sıcaklığı birkaç derece düşüyor. Sahneyi kimin aldığını anlamak için başımı kaldırmama bile gerek yok. Sessizliği, yanıma gelmesinden daha korkutucu.

burada bağılıyor.

Şimdi kendimi suçlu
hissediyorum.

Neden?

O benim erkek arkadaşım değil.

Theo, Caius'un yanından tökezleyerek geçerken, "Gitmeliyim," diye geveliyor. "Sonra görüşürüz."

Theo merdivenlerden inerken Caius'un buz gibi bakışlarıyla karşılaşıyorum. Dik oturarak dizlerimi birleştiriyorum ve onlara sarılıyorum.

"Ne?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Neyin var?"

Kızgın olduğunu gösteren tek işaret gözlerinin kısılması. Bana böyle bakmasından nefret ediyorum, sanki nedenlerimi ve sırlarımı keşfetmek için kafamın içine girebilirmiş gibi. İçkinin verdiği cesaretle, elimde bir neşter olduğunu, onun zihnini ve gizemlerini kestiğimi hayal ederek ona ters ters bakıyorum.

"Kızgın görünüyorsun," diye geveledim, yine onu konuşturmaya çalışarak. "Kızgın mısın?"

"Hayır."

Yalancı.

"Şey..." Ona bıkkın bir bakış attım. "Benden ne istiyorsun?"

"Bundan daha akıllı olmanı istiyorum, küçük kız. Sen bir fahişe değilsin. Sen benim kız arkadaşısın."

Seçtiği kelime karşısında irkildim. "Bana *küçük kız* demenden nefret ediyorum. Bundan zevk mi alıyorsun? Ben yetişkin bir kadınıym, çocuk değil."

"Yetişkin kadınlar erkek arkadaşlarının küçük kardeşini becermeye çalışmaz. Şımarık küçük kızlar yapar."

Bu adama duyduğum nefret içimde kaynıyor. Ayağa fırladım ve neredeyse sehpanın üzerine devriliyordum. Hızlı refleksleri olmasaydı, pazumu yakalasaydı, birkaç yeni çürüğüm olacaktı.

"Bırak beni," diye bağıryorum, kurtarışına minnettar olma zahmetine girmeden.

Beni bırakıyor ve yoldan çekiliyor. "Theo bir kedi gibidir. Avını oynaşmak için getirir. Ama sonunda, öldürmek için içeri girer. Kendini zayıf bir fare gibi gösteriyorsun, küçük kız."

"Ben zayıf değilim." Ona sert bir bakış fırlattım. "Oyun oynamayı severim. Görünüşe göre buraya uyum sağlayacağım."

Düz yürümeye çalışıyorum ama adımlarım sallantılı. Kardeşi tarafından yutulmaya hazır küçük bir fare gibi görüldüğümünden eminim. Ama öyle değilim. Bu kötü adamların kazanmasına izin vermeyeceğim.

Basamaklara ulaşmadan önce, bir kol ortama dolandı. Bir şaşkınlık çığlığı attım. Caius beni yerden kaldırıyor ve tek başıma yürümeme izin vermeden merdivenlerden aşağı indiriyor.

Daha güçlü olduğu için onunla dövüşmüyorum ama bir denizci gibi küfrediyorum, hepsi de doğrudan ona yönelik.

Beni merdivenlerden aşağıya, sonra da odasına taşıyor. Onun kucığında gerildim, aniden bundan sonra olacaklar konusunda endişelendim. Birkaç dakika önce Theo'yla seks yapıp yapamayacağımı, onu buradan çıkmak için kullanıp kullanamayacağımı düşünüyordum. Şimdi ise Caius'un bana tecavüz edeceği fikri içimi dehşete düşürüyor.

"Hayır," diye . "Hayır, hayır, hayır, ."

"Özür dilerim. Bu kelimeye aşına değilim."

Kan donduran bir çığlık attım, dönüp durdum ve onun elinden kurtulmaya çalıştım. "Bırak beni, seni canavar!"

Onun gibi kokan yatak odasına giriyoruz, sadece daha güçlü ve daha yoğun. Beni yatağa fırlattığında çığlık atıyorum. Sürünmeye başladığımda

Yatağın diğer tarafına doğru, kalçalarımđan tutuyor ve beni kendisine doğru sürüklüyor.

Ne yaptım ben?

Neler oluyor?

Gözlerimden yaşlar süzölüyor ve kızarmış yanaklarımdan aşığı yuvarlanıyor. Beni sırt üstü çevirdiğinde çığlık atıyorum. Bir eli karnımda beni yatakta tutan ve bacaklarını benimkilere bastıran Caius, isteksiz gelinine sahip olmak üzere olan kötü bir derebeyi gibi üzerimde yükseliyor.

Sanırım hasta olacağım.

"Yatma vakti, küçük kız. İyi geceler."

Yatakta son karşılaşmamızda olduğu gibi boğazıma bir hap tıkıyor ve parmaklarının arasında öğerüyor. Ve vücudum sonunda tüm savaşıma isteğini kaybettiğinde, sonunda geri çekiliyor.

Gözlerimi açık tutmaya çalışmama rağmen göz kapaklarım ağırlaşıyor. Gördüğüm son şey Caius'un kemerini çözdüğu.

Her şey kararıyor.

CHAPTER FIFTEEN

Romy

Buzz. *Buzz. Buzz.*

Başımda şiddetli bir ağrı ve ağzımda pamukla uyanıyorum. Pencereden giren ışık, gözlerimi açmaya çalıştığımda beni kör ediyor. Vızıltı sesi devam ediyor. Neredeyse titreştiğini hissedebiliyorum.

Ani farkındalık akşamdan kalmalığımı kovuyor.

Bu bir telefon.

Yerini bulmak için sert ışığa karşı gözlerimi kısarak doğruluyorum. Çarşafın altında bir yere gömülmüş gibi görünüyor. Sonunda elim soğuk, dikdörtgen cihaza dokunuyor.

Elime aldığımda telefonum olduğunu fark ettim. Aklıma gelen bir sonraki şey ise kaçırıldığım tarihten bu yana bir aydan fazla zaman geçmiş olması.

Bir aydan fazla oldu.

Aman Tanrım.

Kaç gün geçtiği konusunda kafam karışıkta ama bu kadar çok olduğunu fark etmemiştim - Cadılar Bayramı, Şükran Günü ve Kara Cuma'yı kaçırmıştım. Şimdi Aralık ayındayız, Tanrı aşkına. Kafamı toparlamakta zorlanıyorum.

Beynimin beni yakalamasını bekliyorum. Caius'un yatağındayım ama o burada değil. Kot pantolonum gitmiş ama kıyafetlerimin geri kalanı duruyor. Dün gece bana ilaç verdiğinde en azından tecavüz etmemişti.

Yalnız görüldüğüm için telefonumla birlikte yataktan sessizce dolaba giriyorum. Kapı kapandıktan sonra köşede oturacak bir yer buluyorum. Caius'tan cevapsız bir arama var.

Ne?

Ne zamandan beri onu telefonuma programlıyorum? Bir mesaj geldi.

**Caius: Don't sleep all day. I'll be back to pick you up before dinner.
Put some effort into it. Wear the red dress I like.**

Onun kibri benim felaketim. O adamdan nefret ediyorum. Bana yaşattığı her şeyden nefret ediyorum.

Ona cevap vermek yerine önce babamı, sonra Bastian'ı ve son olarak da Eve'i aramaya çalışıyorum. Kimse cevap vermiyor.

Bastian'a mesaj attım.

Me: Call me ASAP.

Ailem çok endişelenmiş olmalı. Onlarla temas kurmayalı çok uzun zaman oldu. Bastian'a kaçırıldığımı ve Crown'lar tarafından alıkonulduğumu söylemek için yanıp tutuşuyorum ama içgüdülerim bunu yapmamamı söylüyor. Tüm bu olanlarda bir gariplik var. Neden telefonumu öylece verdiler ki?

Telefonumdaki her simgeyi dikkatle inceliyorum. Sosyal medya uygulamalarımın biri sanki bir güncelleme yapılmış gibi farklı görünüyor. Ben bu şeyi hiç güncellemem, demek ki buraya başka biri girmiş.

Tabii ki var.

Telefona Caius'un numarasını koymuşlar. Başka ne yaptıklarını bilemeyiz.

Emin olmak için kişilerim arasında geziniyorum ve listede hem Gareth hem de Theo'yu buluyorum. Onlarla daha önce yazışıp yazışmadığımı merak ediyorum ama her şey sırayla. Hangi cehennemde olduğumu bilmem gerek.

Hava durumu uygulamasını açtığımda, Bella Coola'nın sıcaklığını gösteriyor. Yirmi dokuz derece.

Burayı daha önce hiç duymamıştım.

Hızlı bir Google araması bana Bella Coola Nehri ile Noohalk Dağı arasında küçük bir kasabada olduğumu söylüyor.

British Columbia'da.

Lanet olası Kanada!

Beni buraya getirmeyi nasıl başardıklarını merak ederken panik içimi kemiriyor. Sınırdan arabayla mı geçtiler? Beni özel bir uçağa mı bindirdiler? Bir kadın nasıl olur da San Francisco'daki bir bardan alınıp Kanada'ya getirilir?

Boğazımdan alçak bir inilti yükseliyor.

Yürüyerek kaçıp ortadan kaybolamam. Kilometrelerce insan bulunmayan münzevi bir bölgedeyim. İçinde bulunduğum durumun ciddiyeti nihayet anlaşılmaya başladı.

Çılgınca, ailemi tekrar aramaya çalışıyorum. Kimse cevap vermiyor. Umutsuzluk gözyaşları yanaklarımdan süzülürken terapistimi de aramaya çalışıyorum. Yine cevap yok.

Bastian'a arka arkaya birkaç mesaj gönderdim.

Me: Help me!

Me: I've been kidnapped!

**Me: I'm in Bella Coola in Canada in a giant lodge in the mountains.
The Crownes took me!**

Cevap vermesini
bekliyorum. Hiçbir şey
yok.

Gözyaşlarım hıçkırıklara dönüşüyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Baş düşmanım Caius Crowne gibi kokan bu dolapta sinir krizi geçiriyorum.

Ne kadar süre ağladığımdan emin değilim ama sonunda hıçkırıklar iniltiye, iniltiler de elimdeki telefona bakmama dönüşüyor. Vücudum hissizleşiyor ve gözlerim yanıyor.

Kendimi toparladıktan sonra Theo'ya bir mesaj göndermeyi deniyorum.

Me: I see you came through on getting me the phone.

Tepkisi anında oldu.

Theo: I put in a good word. You owe me.

Mesajını göz kırpan bir emoji ile takip ediyor.

Me: Will you be at dinner? Caius is coming to get me later.

Theo: I'll be there.

İçim rahatladı. Theo'nun akşam yemeğinde bizimle olacağını bilmenin beni rahatlatması kesinlikle çok saçma. Beni kaçıran oydu ve bize katılacağını bildiğim için bir şekilde kendimi güvende hissediyorum. Aklıma bir zamanlar okuduğum bir aşk kitabında kızın kendisini kaçıran kişiye aşık olması geldi. Kitapta buna Stockholm sendromu diyorlardı.

Birkaç derin ve sabit nefes almaya zorluyorum. Theo'ya ya da başka birine aşık değilim. Yine de onun bana olan ilgisini beni güvende tutmak için bir yol olarak kullanacağım.

Telefonum yanımda olduğundan, mümkün olduğunca fazla bilgi edinmek için Crownes hakkında derinlemesine bir araştırma yaptım. Ne yazık ki, ilginç bir şey yok. Hepsi yüzeysel ve genel.

Sakinleştikten sonra, çok ihtiyacım olan duştan önce etrafı kolaçan etmeye karar verdim. Burası Caius'un evi. Ortaya çıkarılacak işe yarar bir şeyler mutlaka vardır.

Yakalanma korkusu beni hareketsiz bırakıyor. Aramaya çıkmak için bana cesaret vermesi için birkaç derin nefes almam gerekiyor. En kötü ne olabilir ki? Zaten uyuşturuldum ve yerin altındaki bir kafese atıldım. Bundan daha kötüsü olabilir mi?

Korku selinin derinliklerinde öfkemi ararken, kancalarımı ona takıyor ve onu yüzeye çıkarıyorum.

Beni aldılar, travmatize ettiler ve şimdi de yıkamaya çalışıyorlar. Zihinsel sorunlarım olabilir ama zayıf ya da aptal değilim. Olmadığım bir şeymişim gibi manipüle edilmeyi reddediyorum.

Sadece onların yalanlarında
kaybolmamam gerekiyor. Kim
olduğumu unutamam.

Çenemi kaldırarak nefes veriyorum ve dolaptan çıkmadan önce üzerime bir çift eşofman geçiriyorum. Mutfakta yemek pişiren birinin sesi dışında ev sessiz. Midemin guruldamasına neden olan tuzlu bir şeyin kokusunu alabiliyorum. Dün Theo aracılığıyla Caius'un tüm yemeklerini hazırlayan özel aşçıları olduğunu öğrendim ama onlara "görünmemeleri ve duyulmamaları" için iyi para ödeniyor. Şefler bu cehennem çukurundan çıkmama yardım etmeyecek. Kendime yardım etmek zorundayım.

Caius'un ofisini keşfetmek için henüz girmediğim odaları keşfetmek sadece birkaç dakikamı alıyor. Alan hayal ettiğim kadar büyük değil. Tek bir masa, yanmayan bir şöminenin önünde duruyor ve pastoral bir kış ormanına bakan pencereye bakıyor. Sanırım canavarlar bile güzel bir manzarayı takdir edebilir.

Kalın, görkemli bir yazı tipiyle "Crowne Birlik Projesi" yazan oymalı bir kalem dışında masası çıplak. Sandalyesine oturuyorum ve ince tepsi çekmecesini açıyorum. İçinde düzgünce sıralanmış başka kalemler de var. Yanlarında inanılmaz keskin bir makas, bir not defteri ve ataçlarla dolu bir kap var. Her şey çok düzenli. Silah olarak kullanmak için makası almak istiyorum ama kaba kuvvet -ki kesinlikle sahip değilim- beni buradan çıkarmayacak.

Bu bir zeka oyunu. Üstün gel,
zekanı kullan, üstün oyna.

Çabucak bir araya getirilecek karmaşık bir bulmacadan başka bir şey değil.

İki çekmece var, ikisi de kilitli. Onları ataçlarla açabileceğime ikna olmadım, bu yüzden uğraşmadım.

Bana tüm sırlarını anlat, Caius.

Masasındaki sandalyeye oturup odayı inceliyorum. Duvarın tamamı kitaplarla dolu gömme bir kitaplık. Muhtemelen alfabetik sıraya göre dizilmişlerdir. Çok titiz birine benziyor. Fark edip etmeyeceğini görmek için hepsini yeniden düzenleyesim geliyor.

Kafanı karıştırmak için başından beri yaptığı gibi, Romy.

Bir fikir oluştuğunda kitaplıktan uzaklaşıyorum. Tepsinin çekmecesini hızla yeniden açıp not defterini çıkarıyorum. Göz gezdirdiğimde boş sayfalardan başka bir şey olmadığını görüyorum ama yazdığı son şeyi bulabileceğimi biliyorum.

Sandalyeyi geriye itip not defteriyle birlikte şömineye doğru ilerlerken kalbim göğsümde yerinden fırlayacak gibi oluyor. Taş ocağın üzerine oturuyorum ve işaret parmağımı kalan küle batırıyorum. Sonra defter sayfasının üzerine hafifçe toz serpiyorum. Harflerin oluşmaya başladığını gördüğümde dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. Caius sert bir elle yazıyor, bu yüzden arta kalan girintiler benim için ipuçları bıraktı.

V.

E.

I.

L.

DUV

AK.

Harflere bakıyorum, tam olarak ne anlama geldiklerini biliyorum. Veil Media Group ya da VMG, babamın sahibi olduğu küresel medya holdingi. Eminim Crown'ların ailemin ne kadar güçlü olduğunu keşfetmeleri uzun sürmemiştir. Belli ki bu yüzden bu durumdayım, Caius'la çıktığıma inandırılmak için manipüle ediliyorum. Theo'nun hatasını örtbas etmek için çok uğraşıyorlar. Crowne tuzağına düşen ama bu dünyada hiçbir gücü olmayan kaç kişi var?

Megan.

Onlar için sadece bir hiç.

Faydalanabilecekleri ve ortadan kaldıracabilecekleri biri.

Nedenini bilmiyorum ama öğreneceğim.

Sayfanın tozunu almaya devam ederken başka bir kelime çarpıyor.

Calista.

Başka bir şirket, program ya da bir isim mi?

Aramamda işe yarar başka bir şey yok, diğer sayfalarda da bir şey çıkmıyor. Pantolonumdaki parmağımı temizledikten sonra üstteki kirli sayfayı yırtıyorum. Defter çekmeceye geri konuyor ama kâğıt bende kalıyor.

Kitaplığa doğru ilerliyorum ve oradaki kitapları inceliyorum. Birkaç askeri strateji ve siyaset kitabı, bir dizi eski ansiklopedi, yabancı dillerde yazılmış birkaç kitap ve hatta İlluminati üzerine bir kitap bile var.

Sınıf projemiz için bu komplo teorisini ele almaya karar veren biri olup olmadığını merak ediyorum. Sanki çok uzun zaman önce sınıfta oturuyordum ve aklımdaki tek endişe Noel için New York'a dönmek zorunda olmamdı.

Propaganda ve psikolojik savaş üzerine bir kitap gözüme çarpıyor. Yerinden çekip karıştırıyorum. Hükümet, ordu ve medya tarafından kullanılan manipülasyon taktiklerinin klinik vaka çalışmalarıyla dolu. Caius muhtemelen bu şeyi ezberlemiştir. Defter kağıdını katlıyorum ve "Psikolojik Operasyonlar, nam-ı diğer Psyop" adlı bölümün üzerine yerleştiriyorum. Sonra kitabı tekrar rafa, diğer iki kitabın arasına baş aşağı yerleştiriyorum.

Benimle uğraşmak isterse, ben de ona aynısını yaparım.

Bana istediğin kadar ilaç ver, Caius, ama beni asla tamamen silemeyeceksin.

Uyandığımdan beri hiç olmadığım kadar iyi hissederek yatak odasına geri dönüyorum. Ağlama ve kendim için üzölme zamanı sona erdi. Telefonumu kontrol ediyor olabilirler ama zihnim onların hain arzularına göre şekillendiremeyecekleri kadar karmaşık. Ben kitaptaki örnek olaylardan biri değilim; kurtlar sofrasında uyuyan akılsız bir koyun değilim.

Hesapçı ve stratejik biriyim.

Kazanmayı severim.

Bu yüzden şu andan itibaren taktik değiştiriyorum. Artık savunma yok. Bundan sonra sadece hücum.

Her yerimi tıraş ettiğim ve peeling yaptığım uzun, sıcak bir duşun ardından, tüm yüzümü makyaj yaptım ve saçlarımı kabarık altın rengi bukleler halinde mükemmel bir şekilde şekillendirmek için çok zaman harcadım.

Caius'un giymemi istediği elbise dolaptaki tek kırmızı elbiseydi. Vücuda oturan ve seksi bir elbise; diri göğüslerimi ortaya çıkaran bir yakası ve pürüzsüz bacaklarımı gösteren uzun bir yırtmacı var. Elbisenin etiketini koparıyorum ve sırtıyorum.

Hiç giymediğim en sevdiği elbisesi.

Yalancı.

Tamamen deli olmadığımı bilmek tatmin edici. Bu küçük onay, bu canavarlarla yüzleşmek için ihtiyacım olan tüm güveni bana vermeye yetiyor. Etiketini dolaptaki şifonyerinin üstüne, Caius'un mesajı kaçırmayacağı bir yere, kol düğmelerinin yanına yerleştiriyorum.

Bu soğuk yılan adama mesajım nedir?

Ben senin oyunlarının peşindeyim.

Benim yanımdayken ayrıntılarda özensiz davranamazsınız çünkü her şey bir ipucudur, karmaşık beynimde dosyalanmıştır, daha sonra çıkarılacak ve sizinle savaşırken kullanılacaktır.

Özensizlik kaybedenler içindir, Caius.

OceanofPDF.com

CHAPTER SIXTEEN

Romy

Kırmızı genellikle tercih ettiğim bir renk değildir, ancak bu elbisenin üzerimde ne kadar durduğunu ben bile inkar edemem. Perili, korkmuş kız gitmiş. Onun yerinde kötü niyetli adamlarla çarpık, karmaşık oyunlar oynayan zorlu bir kadın var. Savaş modundayım.

Caius'un beni almasını beklerken oturma odasını dört inçlik parlak topuklu ayakkabılarımla adımlarken, annemi düşünmeden edemiyorum. Her zaman çok soğuk ve huysuzdu. Babam da öyleydi. Yine de aralarındaki fark, babamın her zaman duygusuz ve sert olmasıydı. Annemin soğukluğu sadece kocasına ve çocuklarına yönelik gibiydi. Bir keresinde annemle babamın iş arkadaşlarından biri arasında geçen yumuşak bir ana tanık olmuştum. Adamın eli gömleğinin altında gezinirken annem kıkırdamıştı. Babama daha önce hiç görmediğim şekilde geniş ve gerçekten güzel bir gülümsemeyle baktığını görmüştüm.

O zamanlar beş yaşıyordum.

Gözleri benimkilere takılınca, kötücül maske yerine oturdu. Babama söyledim mi yoksa kendi mi öğrendi hatırlamıyorum ama çok geçmeden boşanma davası açtı.

Bizden açgözlülükle sakladığı o gerçek yanını gördüğüm o kader gününden beri onu ne gördüm ne de onunla konuştum.

Annemin yokluğunu düşündükçe daha sonra olanları hatırlıyorum. Karanlık zamanları. Geçmişimde düz ve mantıklı olan her şeyin aniden korkunç bir şekilde karıştığı bir bölüm. Boşanmadan sonra gerçekliğim değişti ve hayatı tekrar odak noktasına getirmek çok fazla terapi gerektirdi.

Yıllardır unutmaya çalıştığım anılar yolunda ilerlemeye devam edemedim, ağaçların arasından yanıp sönen farları fark ediyorum. Kalp atışlarım hızlandı. Bu Caius, benim için gelmiş. Sinirlerimin yatışması için birkaç sakın nefes almam gerekiyor.

Bunu yapabilirsin, Romy.

Sol elim dolapta bulduğum gümüş, simli bir el çantasını kavrarken ve sağ kolum kalçamda dengede dururken, onu görmek için kendimi destekliyorum. Saniyeler sonra, eve doğru adım atarak geldi, dikkati dağılmış bir şekilde

başparmağıyla telefona bakıyor. Kafasını kaldırıp bakma zahmetine bile girmeden yanımdan geçip gidiyor. Koyu renk kot pantolon ve siyah bir kazak giydiğinden, ikimizin de şık giyinmesi için üstünü değiştireceğini varsayıyorum. Düşündüğüm gibi, birkaç dakika sonra ısmarlama bir smokinle geri dönüyor. Elinde elbisenin etiketi vardı.

Gözlerimiz buluştu - onunki karanlık ve okyanus uçurumunun derinliklerinden daha soğuk -Ve ben yerimde duruyorum. Onun ürpertici bakışları altında sinmek yerine, kurbanı oynamaktan vazgeçtiğimi belirtmek istercesine kaşlarımı kaldırıyorum.

Kaşları hafifçe çatılıyor ve sonra bakışları vücudumun üzerinde geziniyor, önce göğüs dekolteme, sonra da üst baldırımı gösteren kumaştaki açık saçık yırtığa takılıyor.

Varlığı hâlâ biraz ürkütücü olsa da, içimdeki korkuyu bastırmam gerektiğini biliyorum. Tek yapmam gereken dikkatimi vermek. Her şey bir ipucu. Bunların hepsi bir bulmaca.

"Bu kadarı yeter," diyor Caius, ses tonu umursamaz.

Duygusuz sözlerine rağmen burun deliklerinin hafifçe parladığını görüyorum. Gördüğü şey hoşuna gidiyor. Ancak, onun "kız arkadaşı" olmama rağmen, gördüklerini beğenmek istemiyor.

Güzel.

Birinin daha burada kendini rahatsız hissetmesinin zamanı gelmişti.

Caius boğazını temizler ve saatini kontrol etmeden önce elbise etiketini cebine koyar. "Gitmemiz gerekiyor. Misafirler gelmeye başladı bile."

Göğsümde umut titreşiyor. "Misafir mi?"

"Yatırımcıların yemeği. Yaklaşık elli kadar kişi orada olacak." Gözleri benimkilere dikildi. "Terbiyeli ol."

Tiksintiyle dudakımı kıvırıyorum. Onu görmezden gelerek çamurluğun önündeki kapıya doğru ilerliyorum. Kapıya ulaşmadan önce güçlü bir el pazumu sarıyor ve beni durduracak kadar sıkıyor. Kolumu onun elinden çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

taşmasına izin beni bu oyunda ilerletmeyecek.

ol. Sakin

ol.

Caius bana uzun, siyah bir palto uzatarak, "Bunu giy," diye emrediyor. "Sadece arabaya kadar olan kısa yürüyüş için ihtiyacın olacak, ama bu gece dışarısı dondurucu soğukta."

İstemesem de paltoyu kabul ediyorum ve giymeme yardım etmesine izin veriyorum. Pahalı kolonya kokusu tanıdık geliyor. Ofisinde, dolabında ve yatağında da aynı koku vardı.

Caius, Caius, Caius.

O her yerde, içimi ve dışımı istila ediyor.

"Üşümeyecek misin?" Üşüyeceğini umarak soruyorum. "Araba hala açık ve kalorifer yanıyor. İyi olacağım."

Dışarı adımımı atar atmaz paltom için minnettar oluyorum. Rüzgâr garajın altında ısıklık çalarak etrafımızda uçuşan kar taneleri gönderiyor. Caius önde koşuyor ve yolcu tarafındaki kapıyı açıyor. Bu uygunsuz topuklu ayakkabılarla araca nasıl bineceğimi uzun uzun düşünüyorum çünkü ben onu durduramadan elleri belimde, beni yukarı kaldırıyor.

Ellerini üzerimden çekmeye hevesli bir şekilde hızla koltuğa atlıyorum. Kapıyı kapatıyor ve kısa süre sonra bana katılıyor. Tımarhaneye geri dönmekten ne kadar korksam da, Megan'ı bulma çabamda bana yardımcı olacak bazı önemli bilgiler toplamak üzere olduğuma dair bir his var içimde. Bu gerekli bir kötülük.

Caius yolda sinir bozucu bir şekilde sessiz. Zihnim milyonlarca düşünce ve soruyla dolup taşıyor ama sessizliği bozmayı reddediyorum. İsteddiği kadar rol yapabiliriz ama ben hâlâ onun tutsağımı, kız arkadaşı değil.

Yine duruma duyduğum öfkeye kapılıyorum. Düşmanımı değerlendirmeden önce birkaç sakinleştirici nefes alıp onu anlamaya çalışıyorum.

Gergin.

Genelde granit bir heykeldir.

Bu gece, gergin. Bunu direksiyonu kavrarken parmak eklemlerinin beyazlaşmasından ve dişlerinin usulca birbirine sürtünmesinden anlayabiliyorum.

Benim yüzümden mi?

Yoksa bu akşamki yemek için mi gergin?

Caius Crowne gibi bir adamı neyin sinirlendirdiğini hayal etmeye çalışıyorum.

Aklıma tek bir şey geliyor. Yakalanmak. Bu, konuklardan birinin Crowne ailesinin potansiyel düşmanı olduğu anlamına gelebilir. Belki bir asker ya da hükümetten biridir. Caius'un görmekten korktuğu biri olduğu fikri beni sevindiriyor.

Bir yolunu bulacağım.

İnsanları, eşyaları, kalıpları, isimleri kataloglamak doğal olarak içime işlemiş. Bunu seviyorum. Zihnimi keskin ve odaklanmış tutuyor. Bu gece, yüksek alarmda olacağım.

Karanlık olduğundan ve sadece farlar yolumuzu , ilgi çekici bir şey göremiyorum. Kısa süre sonra bizi büyük garaja götüren bölmeye giriyoruz. Caius geçen seferki yere park ettikten sonra, araçtan inmeme yardım etmesini bekliyorum.

"Buna içeride ihtiyacın olmayacak," diyor Caius üzerimdeki paltoyu çekiştirerek çıkarırken. "İçerisi sıcak ve alkol var."

Paltom gittiği için serin garajda titriyorum. Neyse ki içeri girmek için acele ediyor. Onun uzun adımlarına yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyorum.

İçerideki koridor tıpkı hatırladığım gibi sıkıcı ve kasvetli. Caius'u asansöre kadar takip ediyorum.

İçeri girdiğimizde Caius, "Özel bir mesele olduğu için," dedi, "babamın çatı katında olacak."

Çatı katı Orion'da.

Caius, benim tam olarak görmemi engellediği bambaşka bir dizi parmak hareketinden sonra "P" harfine bastığında asansör tuş takımı hakkındaki ilk düşüncelerimi doğruluyor. Asansör yükselirken telefonumu çıkarıp Theo'ya mesaj atıyorum.

Me: We're here. I need to see a friendly face.

Caius telefonla konuşmamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor, bu da beni şüphelendiriyor. Bana dış dünyaya erişim izni vermeleri için aptal olmaları gerekir. Ailemden hiç mesaj almadığıma göre, ya telefonumu klonladıklarını ya da rehberimdeki numaraları ölü numaralara yeniden programladıklarını düşünmeye başlıyorum. Ne olursa olsun, telefonumu karıştırıyorlar ve şu ana kadar Crown'lardan sadece biriyle iletişime geçebildim.

Theo: By the bar. Find me, babe.

Bebeğim.

Yine o sevecenlik.

Acaba Caius kardeşinin bana bebeğim demesinden hoşlanmaz mıydı? Damarlarımda bir memnuniyet damlası dolaşıyor.

Çatı katının kapıları açılıyor ve bizi bir görüntü, ses ve koku sağanağı karşılıyor. İnsanları tekrar gördüğüm için neredeyse aptallaşıyordum. Hepsi benim ve Caius gibi giyinmiş, gülüyor ve dostça sohbet ediyorlar. Bu gece için hazırladıkları yemeklerin sarımsaklı kokularını alabiliyorum, bu da midemin guruldamasına neden oluyor.

Caius avucunu sırtımın küçük kısmına koyuyor ve birkaç insan grubunun yanından geçmeme rehberlik ediyor. Bana utanmadan aval aval bakan birkaç adama başıyla selam veriyor.

Gareth ortaya çıkıyor ve genişçe sırıtıyor. "İyi görünüyorsun, Ro. Gerçekten iyi."

Dikkati dağınık olduğu belli olan Caius iltifatı fark etmez ya da umursamaz. Gareth yaklaşıyor, gözleri göğüslerime kayıyor.

"Ona göz kulak ol," diye Caius. "Babamla konuşmam gerek."

"Sorun değil, dostum." Gareth sanki bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi bana göz kırptıyor. "Susadın mı?"

Neredeyse Theo'yu görmek istediğimi itiraf edecektim ama sonra vazgeçtim. Theo konusunu birazdan çalışacağım. Şu anda Gareth'ın tüm dikkati bende.

"Kim bu insanlar?" Yaklaşarak fısıldıyorum. "Onları hatırlamıyorum."

Gareth gözlerini göğsümden ayırıp kıpkırmızı dudaklarına bakarken kayboluyor. "Ne?"

Sırıyorum. "Odaklan, azgın köpek. Etrafımızdaki insanlara."

"dilerim," diyor neredeyse utanarak. "Bu gece dikkat dağıtıyorsun."

Bana karşı duyduğu ilginin beni manipüle etmek için mi yoksa gerçek mi olduğundan emin değilim. Onu test ederek papyonunu düzeltmek için öne uzanıyorum. "Bu eğri büğrü."

Papyonunu düzeltirken tüm vücudu geriliyor, parmaklarımın göğsünün üst kısmında gezinmesine izin veriyorum. "Bunu özlemişim."

Bakışlarımı papyonundan yoğun bakışlarına çevirdiğimde şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Dokunuşum mu?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Hayır. Biz dokunmayız, Ro. Bunu kastetmiştim. Arkadaşlığımız."

Yalancı.

Hepsi yalancı.

"Dokunmuyor muyuz?" Ona şakacı bir dudak büküşü yapıyorum. "Kulağa sıkıcı geliyor."

Yine bana sırtıyor, geniş ve yakışıklı. "Dikkatli ol yoksa kardeşim beni tekrar öldürmek isteyecek."

"Hangisi?" Alt dudağımı ısırıyorum. "Beni Theo'yu görmeye götürebilir misin?"

Gareth'ın rahat ifadesi hafifçe bocalıyor. Sadece yarım saniye ama anlıyorum. Bunu beklemiyordu. İyi oldu. Umarım hepsini diken üstünde tutarım.

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Seni önemli biriyle tanıştıracaktım."

Gareth bana dirseğini uzatıyor, ben de kolumu onun kine dolayarak dirseği alıyorum. Beni, hepsi de dikkat kesilmiş olan birkaç çiftin başında duran bir adama doğru yönlendiriyor.

"Solomon, adamım," diyor Gareth orta yaşlı, heybetli adama. "Romy Langston'la tanıştığını sanmıyorum."

Adam -Solomon- bakışlarını önündeki kadından ayırıp bana doğru bakıyor. Kurnaz gözleri beni içine çekiyor ve kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyorum. Gareth soyadımı bilerek vurguladı.

"Ahh," diyor Solomon, bana pürüzsüz, kemikli bir el uzatarak. "Büyük Gideon Langston'ın kızıyla tanışmak çok güzel. Ben Solomon Grayhawk, Grayhawk Çelik'in CEO'suyum."

"Solomon'un şöhret iddiası, askeri silah üretiminde kullanılan çeliğin dünyadaki en büyük tedarikçisi olması." Gareth benden sonra Solomon'un elini sıkıyor. "Bu dünyadaki her savaşta onun fabrikalarından birinde dövülmüş çelik kullanılıyor."

"Peki bu güzel şeftali senin mi?" Solomon, Gareth ile konuşurken gözlerini bana dikerek soruyor.

Üzerime dikenli bir farkındalık çöküyor ve arkamdan yaklaşan bir adamın soğuk varlığı beni sarıyor. Yakınlık karşısında kaskatı kesiliyorum.

"O benim," diye gürlüyor derin bir ses, saçlarımı gıdıklayarak.

Solomon bakışlarını benimle Caius arasında gezdiriyor. "Ne yazık. Tam benim tipim."

Caius bir kolunu ortama dolayarak sırtımı göğsüne doğru çekerken nefesim kesiliyor. Kulağıma şefkatle sokuluyor, sıcak nefesi saçlarımı gıdıkıyor. Solomon'a ve diğer konuklara aşık bir çift gibi görünüyor olmalıyız.

"Sat onu, küçük kız. Hayatın buna bağlı."

Caius'un sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak sözleri bana aç aslanların ininde olduğumu hatırlatıyor. Gareth'in tanışmamı istediği bu adamın önünde neden birdenbire sahiplenici davranmaya ve hak iddia etmeye başladığından emin değilim ama içgüdülerim bana oyun oynamamı söylüyor.

Caius'un kollarında kıvrılarak kollarımı boynuna doluyorum ve dolgun dudaklarını gagalamak için ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum. Caius'un elleri kıcıma yerleşiyor ve beni kendisine çekiyor. Birkaç kişinin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum ama bakışlarım Caius'ta sabit kalıyor.

Kara gözlerinde uyarı parıldıyor.

Kaşlarının arasındaki hafif kıstırma endişesini gösteriyor.

Daha önce hissettiği gerginliğin özellikle bu adamla bir ilgisi olduğu açık. Bu adamın Caius'u sinirlendirdiğini bilmek beni heyecanlandırmalı ama tam tersini yapıyor.

Solomon Grayhawk kötü bir adam, onu kaçıranlardan bile daha kötü.
Ben.

Ve garip bir şekilde, mağara adamı gibi üzerimde hak iddia ederek, sanırım Caius beni kurtardı.
İlginç.

OceanofPDF.com

CHAPTER SEVENTEEN

Romy

Caius beni serbest bırakıyor ve Solomon'la konuşmak için etrafımdan dolaşıyor. Kardeşinin arzularına uyum sağlayan Gareth bileğimden tutup beni onlardan uzaklaştırıyor.

"Bütün bunlar da ?" Gareth'a sorgulayıcı bir bakış atarak soruyorum. "Sadece bir test."

Şifreli cevabı bana hiçbir şey söylemiyor. Bu benim için bir test miydi? Caius için mi? "Theo nerede?" Duruyorum ve bileğimi tuttuğu yerden çekiyorum.

"Ona Theo'yu
bir içki için buluşalım."

Gareth'ın genellikle gülümseyen yüzü hafifçe kaşlarını çatarak aşağı doğru eğiliyor. "Neden?"

"O benim arkadaşım." Gareth'ın sert göğsünü dürtüyorum. "Beni sınamak için bir ejderhanın kucasına oturtmuyor çünkü *o benim arkadaşım.*"

Diğer insanların aksine.

Bu sözleri söylemeden bırakıyorum, ama Gareth onları yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyor. Bakışlarında suçluluk titriyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Gel hadi. Sessiz bir yere gidelim ki konuşabilelim. Haklısın. İyi bir arkadaş olamadım. Kafan bu kadar karışıkken bunu yapmam dikkatsizlikti."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama başımı sallayarak onaylıyorum. Gareth birkaç kadeh şarap kapıyor ve beni etrafta dolaşan insanlardan uzakta bir oturma alanına götürüyor. Koltuğa oturuyorum, elimdeki çantayı bırakıyorum ve ikram edilen kadehi alıyorum.

"Dinliyorum," diye teşvik ediyorum beyaz şarabı yudumlamadan önce. "Açıkla."

Yanıma oturuyor -sözde kardeşiyle çıktığım biri için fazla yakın- ve dizi dizime değiyor. "Solomon güzel şeyleri sever. Özellikle de bozuk olduklarını düşünüyorsa. Onları kendi özel yöntemiyle tamir etmeyi sever."

Düzeltebileceği bir şey olup olmadığını değerlendiren boncuk gözlü adamı düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. "Yani beni doğruca ona mı götürdün? Neden?"

Gareth sert sözlerim karşısında irkildi. "Mesele de bu. O CUP'un en büyük yatırımcısı. Bu yemeklerde her zaman kendisine... *hizmet edilmesini* ister ve bunun değerli olması gerekir."

Oda hafifçe eğiliyor. Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor. Bunun bir kaçış oyunundan daha fazlası olduğunu bir kez daha hatırlıyorum. Beni, buradaki tek canavarın kendileri olmadığı kötücül dünyalarına çektiler.

"Megan ona *servis* edildi mi?" Sesim hafifçe titreyerek soruyorum.

"Hayır," diye atıldı. "O hala hayatta."

Hâlâ hayatta.

Bu adama hizmet eden diğer kadınların aksine mi?

Buzlanma damarlarımda dolaşıyor ve beni tamamen uyuşturuyor. "Beni ona öylece teslim mi edecektin?"

"Ro." Gareth şarap bardağının tamamını iki yudumda içtikten sonra boş bardağı önümüzdeki masaya koydu. "Dinle. Seni ona vermiyordum. Ona en seçkin..." Sözü nü yarıda kesiyor ve ben onun bu cümleyi tamamlamasını istediğimden bile emin değilim. "Her neyse, bu sensin. Ama senin adını da söyledim ki senin yasak bölge olduğunu bilsin."

Langston ismi yine imdadımıza yetişiyor.

"Caius'un bu olaydaki rolü neydi?"

Gareth gülüyor. "Sen onun kız arkadaşısın. Bunu açıkça belirtmek istedi."

İnsanları alınıp satılacak sığırlar gibi gören tuhaf dünyaları midemi bulandırıyor. Safrayı bastırmak için ben de şarabımı yudumluyorum.

"Eğer arkadaşımın, Megan'ı bulmama yardım et ve buradan çıkmam için bana bir araba ver. Bu insanlar açıkça tehlikeli. Ben sadece eve gitmek istiyorum."

Gareth kaşlarını çatıyor ve başka tarafa bakıyor. "Bundan asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Özgürlüğüm mü? Hayır."

"Caius'u seviyorsun, unuttun mu?"

Bir kahkaha patlattım. "Sizler gerçekten de benim kolayca beynini yıkayabileceğiniz biri olduğumu düşünüyorsunuz. İşe yaramıyor. Ben kim olduğumu biliyorum."

Gareth sertleşiyor, bakışları tekrar benimkilere kayıyor. "Dikkatli ol."

"Yoksa ne olur? Ürkütücü Solomon beni kaçırıp inine mi hapsedecek? Dürüst olmak gerekirse, manzara değişikliğine ihtiyacım var."

Gareth eliyle kalçamı kavrayarak, "Ro," dedi. "Buralarda her yerde kulaklar var. Sözlerinize dikkat edin. Eğer konuşursan sana yardım edemem."

Solomon gibiler tarafından sürüklenip götürölürsün."

Nedense haklı olduğunu hissediyorum. Solomon daha kötü olabilirdi. Keskin bakışlarının ardında akli dengesi yerinde olmayan bir şey vardı.

"Sadece eve gitmek istiyorum," diye fısıldadım. "Lütfen."

Gareth'in ifadesi sıkışıyor ve içten içe bir şeylerle savaştığını anlayabiliyorum. Kendini vazgeçirmesine izin vermektense, devam ediyorum.

"Beni incitmek istemediğini biliyorum," diyorum usulca, elini kendi elimle kapatarak. "Bu benim için kötü bitecek çünkü bu akıl oyunlarına asla boyun eğmeyeceğim."

Sessiz, belli ki hâlâ düşünüyor.

"Megan'ın nerede olduğunu söyle ve bana bir anahtar getir," diye ısrar ediyorum. "Onları çantamın içine saklayabilirim. Kimse senin yaptığını bilmez."

"I..." Gareth sözünü kesiyor ve bakışlarını bana yöneltiyor. "Ro, bunu yapamayacağımı biliyorsun. Bunu riske atamayız."

Caius'un kız arkadaşı olduğum yalanı yere düştü ve ayaklarımızın altında paramparça oldu. Sözlerinde bir gerçeklik payı var.

"Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum." İçindeki insanlık kırıntılarına ulaşmayı umarak elini sıkıyorum. "Öyleyse iyi olanı yap. Kimse bilmek zorunda değil."

Sertçe yutkunuyor ve sonra başını bir kez eğiyor. Bu bir evet miydi? Ayağa kalkmak için elimi bıraktığında kalbim boğazıma fırlıyor ve iki kez çarpmaya başlıyor. Başka bir şey söylemeden oturma alanından uzaklaşıyor ve bir köşede kayboluyor.

Onu takip mi

edeceğim?

Burada mı

bekleyeyim?

Bunu gerçekten yapacak mı?

Aklımdan geçenleri kontrol altına almaya çalışırken bir yandan da insanların olduğu odayı tarıyorum. Çatı katı, yüksek tavanları ve geniş açık kat planıyla çatı katına benziyor. Merdivenler birkaç kapalı kapının bulunduğu bir üst kata çıkıyor. Orion'u henüz görmedim ve görkemli bir şekilde ortaya çıkana kadar saklanıp saklanmadığını merak ediyorum.

Umarım o zamana kadar gitmiş

olurum. Bu adam tüylerimi

ürpertiyor.

Merakla bana bakan birkaç adam yakalıyorum. Muhtemelen Caius'un benim "erkek arkadaşım" olduğu yayılıyor ve soğuk adamı tanıyan tüm bu insanlar muhtemelen onun gibi genç, canlı bir kadını nasıl kaptığını merak ediyor.

kendim. hepsi kendilerine beni kaçııp kaçırmadığını soruyordur çünkü bir Langston'ın bu canavarlardan biriyle birlikte olmasına imkân yok.

Eğer hepsi , haber babama ulaşır, değil mi? Öyle olmalı.

Babam gezegendeki en zengin ve en etkili insanlarla birlikte çalışıyor. Medyanın kralı bu haberi yakında mutlaka duyacaktır.

Gareth gelmezse, babam ve Bastian yedek planım olacak. Belki de Gareth beni Solomon'la tanıştıtararak bana bir iyilik yapmıştır. Bu benim hatama izin veren kapı olabilir.

Buradan tek başıma çıkmayı tercih ederim, babamı karıştırmadan.

Theo'yu bir barın yanında gördüğümde ayağa fırlıyorum. Gözler her hareketimi izlemeye devam ediyor ama ona ulaşma çabamla onları görmezden geliyorum.

"Selam," diyorum ona sırtarak. "Seni hiç bulamayacağımı sanıyordum."

Theo'nun sırtışı beni kontrol ederken düşüyor. Bana doğru eğildi ve mırıldandı, "Kahretsin bebeğim, bu gece çok iyi görünüyorsun."

İltifatının beni gerçekten iyi hissettirmesi aptalca. Yani, iyi göründüğümü biliyorum. Caius'un evinde aynalar vardı. Ama kendi "erkek arkadaşım" bundan bahsetmediği için buna gerçekten inanmamıştım. Yine de Theo'nun hırıltılı sözleri bunu doğruladı.

"Teşekkürler." Bana uzattığı kokteyli alıyorum. "Akşamdan kalma gibi görünmüyorsun."

Bir kahkaha attı. "Beni bu sabahki toplantımda görmeliydin.

Babam kafama vuracak sandım. Çok zordu." "Onunla ne hakkında görüştün?"

"Heyecan verici bir şey yok. Yaklaşan bazı etkinlikler. Yeni bir CUP satın alımı..." Sözüünü kesiyor ve kokteyli kaldırıyor. "Tekrar sarhoş olmanın şerefine!"

Az önce söylediği sözlerin üzerine gitmek istiyorum ama belli ki kendini tutmuş. Onu tekrar içmeye teşvik etmem gerekecek çünkü bu olduğunda gevşiyor.

Theo insanları işaret ederken, kimin kim olduğunu, kimin kime ihanet ettiğini ve kimin kötü, pahalı boşanmalara giden yolda yattığını açıklarken bir tur içiyoruz. Her isme, her ayrıntıya, her hikâyeye dikkat kesiliyorum. Theo'nun tavrında yalan söylediğine dair hiçbir şey yok, bu yüzden sözlerini gerçek olarak kabul ediyorum ve hepsini ezberliyorum.

Gareth geri dönmediğinden ve Caius da ortalıkta olmadığından, kendimi Theo'nun varlığında rahatlaran buluyorum. Gareth bir joker. Megan'ı bulmama yardım edebilir de etmeyebilir de. Ancak Theo ilgisini gizleyemiyor.

içimde. Ne zaman bir adam bana uzun uzun baksa, Theo beni onların görüş alanından çıkarıyor ya da görüşlerini engellemek için önüme geçiyor. Yine, eğer beni kaçıran kişi değil de sıradan bir adam olsaydı bu sevimli ve çekici olurdu.

Akşam yemeği resmi değil. Odanın ortasına kurulmuş bir açık büfe masasından al ve git. Neyse ki Theo bize birkaç tabak getiriyor da yabancı grupların arasında yürümek zorunda kalmıyorum. Yemek yedikten ve daha sert kokteyller içtikten sonra, Theo'nun bana açıkça sahiplenici bir şekilde dokunduğunu fark ediyorum - kalçamda uzun bir el, yanağımda parmaklarının bir fırçası, saçımı koklayacak kadar yakın duruyor.

"Bir yere gitmeliyiz," diyorum Theo'ya, sinsi bir gülümsemeyle. "Senin arabana binip gidebiliriz. Sadece ikimiz. Yalnız kalmak istemiyor musun?"

Theo inliyor. "Beni öldürüyorsun, bebeğim."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, sesim nefes nefese. "İkimiz de istiyoruz."

Cevap veremeden bir adam yaklaştı. Ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyorum. İlk başta Caius olduğunu düşünüyorum, sonunda kardeşinin benim üzerimde hak iddia ettiğini fark ediyor. Daha da kötüsü. Orion Crowne bana öyle bir küçümsemeyle bakıyor ki, Theo'nun güçlü bedeni beni engellemese sendeleyerek uzaklaşacağım.

"Selam baba," diyor Theo rahat bir ses tonuyla. Vücudundaki ani sertlik aksini iddia ediyor. "Ne var ne yok?"

"Müstehcen davranışların, Theo," diye homurdandı Orion, "utanç verici. Bunun bir sorun olacağını biliyordum."

Bu ben oluyorum.

Odanın diğer ucundan Gareth'ı gördüğümde, Theo'yu öfkeli babasıyla baş başa bırakarak oradan ayrılıyorum. "Bayanlar ziyaret etmem gerekiyor."

İkisi de beni durdurmuyor. Kararsızca Gareth'ın durduğu yere doğru ilerliyorum, omuzları gergin, gözlerinde sinirli bir parıltı var. Elini yanında yumruk yapmış, anahtarlık olması için dua ediyorum.

"mı?" Yaklaştığımda mırıldanıyorum. Başını

sallıyor. "Çantayı aç."

Kapağı açıyorum ve o da hızlıca fobu içine bırakıyor. Güvenli bir şekilde kapattıktan sonra, asansörlere doğru koşarak havalanmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sizi bodrum katına indirmek için bana ihtiyacınız olacak." Kalabalığı tarıyor ve asansöre doğru başını sallıyor. "Hazır mısın?"

"Evet," diyorum, kapıya yöneldiğinde peşinden gidiyorum. "Peki ya Megan? Nerede o?"

Asansörün güvenliğine girdiğimizde, "Bu biraz daha karmaşık," diyor. "Seni aşağı indireceğim ve sonra onu alacağım. Sadece garajdan çık ve çıktıktan sonra sol yerine sağa dön. Seninle kulübenin yanında buluşuruz."

Bu gerçek olamayacak kadar iyi
görünüyor. Ama değil.

Bana bir anahtarlık verdi, Megan'ı alıyor ve beni garaja götürüyor.

Bunun inanamıyorum.

Asansör devriliyor ve çok fazla içtiğim için kendime lanet ediyorum. Theo'nun dudaklarını gevşetmek için onu yumuşatma çabamda aşırıya kaçmışım ve bu kaçışımı engelleyebilirdi.

Aptal!

Umutsuzluk vızıltıyı kovuyor. Asansörün kapıları kapanıyor ve Gareth'ın paneldeki kodu kaydırmasını izliyorum, ancak ezberleyemeyecek kadar odaklanmamış durumdayım.

Bu geceden sonra bir önemi
kalmayacak. Özgürlük o kadar
yakın ki tadını alabiliyorum.

Bodrum katına ulaşıyoruz ve asansörden çıkmak için acele ederken topuklu ayakkabılarımla tökezliyorum. Gareth yüzümü duvara çarpmamak için iki omzumu birden tutmak zorunda kaldı. İçimi bir panik dalgası kaplıyor. Fikrini mi değiştirdi? Benimle birlikte olmak için beni karanlık bir köşeye mi sürükleyecek? Bir çılgılığı bastırarak, aramıza mesafe koyarak elinden kurtulmaya çalışıyorum. Sürpriz bir şekilde, sanki kalbini kırmışım gibi yüz hatları düştü.

Saçmalık.

Özgürlük kelimenin tam anlamıyla birkaç adım ötedeyken her şeyi berbat edemem. "Özür dilerim," diye kaçırdım ve ona doğru koştum. "Her şey için teşekkür ederim,

Gareth. Ciddiyim." Onun iri gövdesine sarılıyorum. "Benim için yaptıklarını unutmayacağım."

O da beni sıkıyor. "Dikkatli ol, Ro. tehlikeli."

Kendimi onun kollarından kurtarmayı başardım. Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde dönüyor, bu da beni çok rahatlatıyor. Asansörlere doğru gözden kaybolduğunda, garaj kapısına doğru ilerlemeye başladım.

Bekle.

Benim için açmayı unutmuş.

Kapının hafif aralık olduğunu, bir kapı durdurucunun onu açık tuttuğunu gördüğümde neredeyse rahatlayarak ciyaklıyorum. Gözlerim doluyor ama onları kırıştırarak uzaklaştırıyorum.

Böylece odaklanabilirim.

Kapıdan içeri dalmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor ama artık dikkatsiz davranamayacak kadar yakınlım. Dikkatlice geniş garaja girip etrafı tehditlere karşı tarıyorum. Elimdeki anahtarlığı bulmak için çabalarken topuklarım lekeli beton zeminde yüksek sesle takırdıyor. Cihazı elime alır almaz, hangi aracı merak ederek kilit açma düğmesine basıyorum.

Maseratinin ışıkları yanıp sönüyor.

Şaka yapıyor olmalısın.

Bu arabanın beni karda götürmesine imkan yok. Ama denemekten başka çarem yok. İçimden bir küfür saçma arabaya doğru ilerliyorum. Ona ulaşmadan biri beni arkamdan yakalıyor, sert bir el çığlığını bastırmak için ağzımı kapatıyor.

"Bu kadar kolay kaçabileceğini düşünmemiştin, küçük kız," diye tıslıyor Caius kulağımın kabuğuna doğru.

Ona tekme atmaya çalışıyorum ama tek yaptığım topuklarımı kaybetmek oluyor. "Bağırırsan seni duyar. Seni duymasını istemezsin." Tüm vücudum onun pençesinde donuyor.

O mu? O kim?

"Aferin kızıma. Şimdi ağzını aç. Olması gerekeni çok daha kolay hale getirecek."

Bu korkunç adam ağzıma bir hap sokuyor ve ben yutana kadar boğazımdan aşağı itiyor. Sonra beni arabanın kaputuna doğru eğdi. Elleri sırtımda, beni aşağıda tutarken, elbisemi kalçalarımın yukarı kaldırdı.

Caius tangamı tutarak, "Bunları çıkarmam gerekecek," diyor. "Merak etme Romy, yolculuğun tadını çıkarmaktan başka bir şey yapmana gerek yok."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

CHAPTER EIGHTEEN

Romy

Sersemlemiş ve dehşete düşmüş durumdayım ama bu etkileşimde Caius'un kaçmaya çalıştığım için benden öç almak istemesinden daha fazlasını hissediyorum. Bana tecavüz etmek isteseydi, bunu şimdiye kadar pek çok kez yapardı.

Ondan bahsetmişti ve ses tonundaki tehlikeli uyarı beni iliklerime kadar ürpertti.

Babasından mı bahsediyordu?

Tenim karıncalanıyor ve onun saygıyla kış yanağımı okşadığını fark ediyorum. Asıl endişe verici olan, içimde zevk sarsıntıları yaratması.

Bana verdiği hap yüzünden mi?

Beni sırt üstü çevirdiğinde şok içinde haykırıyorum. Metal kaputun sert düzlemleri kürek kemiğimi ve ona baskı yapan omurgamı zedeliyor. Önümdeki canavarı kavrarken korku beni hareketsiz bırakıyor.

Kötücül yakışıklılık Caius'u mükemmel bir şekilde tanımlayan bir ifade. Koyu renk gözlerinde kötü niyetli bir parıltı parlıyor ve burun delikleri sanki üzerimdeki korkunun kokusunu alabiliyormuş gibi parlıyor.

Ya da belki de benim uyarılmışlığımı fark etti.

Utanç, içimde dolaşan duyguların ön saflarında yer almak için savaşıyor. Bu adamdan -tüm ailesinden- gerçekten nefret ediyorum ve yine de kendimi böylesine dehşet verici bir anda ondan etkilenmiş buluyorum.

Kendinizi bunu istediğinize ikna ederseniz, o kadar da travmatik olmayacaktır.

Hapın bilincime sızma şansı bulduğundan şüpheliyim ama beynim beni sakinleştirerek rahatlamamı ve olacakları kabullenmemi sağladı.

"Bu hızlı olacak," diye mırıldanıyor Caius, sesi aldatıcı bir şekilde sakin. "Seni hissetmem gerek, aşkım ve hak iddia etmem. Kardeşlerimle flört ettiğinde ne kadar kıskandığımı biliyorsun."

Sözlerine kaşlarımı çatıyorum. Kıskanmıyor çünkü gerçekten çıkmıyoruz. Bu kesinlikle görünmeyen bir seyirci için yapılan bir oyun. Kemerini çözmeye başladığında iç düşüncelerimden sıyrılıyorum. Hesapçı bakışları açık kalçalarımın arasındaki çıplaklığımı yutuyor. İçimde bir arzu titremesi dalgalanıyor.

Pantolonunun fermuarını açıp boxer'ıyla birlikte kalçalarından aşağı indirirken başka tarafa bakamıyorum. Kalın, damarlı siki serbest kaldığında dışarı fırlıyor ve hemen okşamaya başlıyor. Hem hayranlık içindeyim hem de büyüklüğü karşısında dehşete kapılıyorum.

Uzun ve inanılmaz kalın.

Şimdiye kadar gördüğüm ya da hayal ettiğim en büyüğü.

Karşılaştırmabileceğim gerçek deneyimim olduğundan değil. "Caius," diye sızlanıyorum.

Dudakları birbirine yapışıyor ve gözleri kısılıyor. Bakışlarında bir uyarı alev alev yanıyor. Ağlamamak için alt dudağımı ısıırıyorum.

Dövüş onunla, aptal!

Tek yapabildiğim aval aval bakmak, bunu derinden isteyen ve aynı zamanda şiddetle direnmek isteyen savaşıyan duygular tarafından felç edilmek.

Elinin içine tükürüyor ve sonra kendini okşamaya devam ediyor. İçimden bir inilti daha çıkıyor. Bir damla gözyaşı şakağımdan aşağı akıyor. Caius keskin bir farkındalıkla onu izliyor.

Sonra üzerime eğildi. Sert ama bir şekilde kadifemsi pürüzsüz sikinin kalınlığının kasık kemiğime baskı yaptığını hissediyorum. Dokunuşun tuhaflığı karşısında nefesim kesiliyor.

Caius dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak, "Ne kadar iyi bir küçük kız," diye mırıldanıyor. "İyi hissettirecek. Söz veriyorum."

Ağzı ağzıma çarpıyor ve küçük bir çığlık atıyorum. Dili ağzıma girdiğinde, bir an için beni kimin öptüğünü unutuyorum ve onun naneli tadında kayboluyorum. Bunu daha önce binlerce kez yapmış bir adam gibi beni ustalıkla öpüyor. İçimde bir kıskançlık kıvılcımı alevleniyor ve bunun için sessizce kendimi azarlıyorum.

O bir canavar, hatırladın mı?

Beni sahiplenircesine öperken ve sanki sadece diliyle bana sahip olmaya çalışırken, kalçaları hareket etmeye başlıyor. İçimde patlayıcı bir zevk zonklaması oluşuyor.

Tek yaptığı sikini klitorisime sürtmek ve bu hayatımda hissettiğim en harika duygu. Sikinin tükürüğünden dolayı kaygan olması, hassas etime karşı yumuşak bir şekilde kaymasına yardımcı olmuyor. İçimden uzun, muhtaç bir inilti dökülüyor, kavernöz garajda yankılanıyor.

Caius dişleriyle alt dudağımı kavırıyor ve bana acı verecek kadar çekiştiriyor. Sonra acıyı emerek yok ediyor. Kalçaları daha hızlı hareket etmeye başlıyor ve ben yardım edemiyorum ama bacaklarımı beline doluyorum, daha fazlası için ağırıyorum.

Daha ne?

Neden itmiyor?

Bana tecavüz etmesini mi arzuluyorum? Bu kadar çok istediğimde tecavüz mü oluyor?

Artık kötü adam tarafından öpülmüyorum. Şimdi aktif olarak katılıyorum. Ellerim sonunda tekrar nasıl hareket edeceğini hatırladı ve parmaklarımı onun kalın, siyah saçlarında gezdiriyorum. Kalçalarını her sallayışında içimde daha fazla ve daha lezzetli bir zevk uyanıyor, beni harika bir şeye daha da yaklaştırıyor.

Daha fazla.

Daha fazlasını istiyorum.

Her itişinde büyük, sert taşakları göbeğime çarpıyor. Orada sıcaklığını hissetmek yeterli değil. Aletini içimde kaydırmasını, beni daha önce hiç bilmediğim sınırlara kadar girmesini istiyorum. Bunun için yarın kendimden nefret edeceğim. Şu anda umutsuzca istiyorum.

Caius boynumu öpmeye başlamak için ağzımdan çekiliyor. Her emişinde ve kemirışinde neredeyse aklımı kaybediyordum. Neden bu kadar iyi hissettiriyor?

"İşte bu," diye mırıldanıyor kulak mememe karşı. "Bırak coşku işini yapsın, küçük kız."

Ecstasy mi?

Bu çok şeyi açıklıyor.

Bu bilgiye kızmak yerine, Caius'a bedenimin içinde ihtiyaç duymanın çaresizliğine daha da gömülüyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, "İhtiyacım var..."

Ağzı tekrar benimkinde, beni susturuyor. İtiş kakış, beni unutulmaya doğru sürtene kadar yoğunlaşıyor. Doruk noktam vücudumdaki her hücreyi ele geçirirken yıldızlar etrafımda parıldıyor. Zevkle haykırıyorum, içimde akan zevkin büyüklüğünden şiddetle titriyorum. Caius hiçbir uyarıda bulunmadan geriliyor ve sonra gözlerini benimkilere dikerek sikini okşamasını izliyorum. Kalçalarımın arasındaki hassas etime bir sıcaklık sıcıyor. Daha fazlası açıkta kalan karnıma çarpıyor. Başka bir fişkırma kalçama çarpıyor. Aletinin titreşimi bittiğinde onu sıkıyor ve geri kalanını tepesindeki küçük yarıktan dışarı itiyor. Sonra sikini oynatarak son birkaç damlayı da dışarı atıyor.

"Bu çok iyi hissettirdi," diye homurdanıyor Caius, bana seksi bir yarım sırıtış atarak. "Neredeyse çekilmeyi unutuyordum. Kaderi böyle kışkırtmaya devam edersek günün birinde hamile kalacaksın."

Kafa karıştırıcı sözleri karşısında ürperiyorum.

İçimde değildi.

Tek sikini klitorisime beni boşaltmaktı.

Onu.

Bütün bunları *onun* için söylüyor ve yapıyor.

Etrafımda bu gizemli kişiyi aramak istiyorum ama Caius gözlerini bana kilitliyor. Bakışlarımı ondan ayıramıyorum, onun yerine sessiz bir konuşmanın içinde kayboluyorum. Bana bir şey anlatmaya çalışıyor. Birlikte oynamak mı? Her neyse, bu korkunç yerde, bu korkunç insanlarla birlikte olduğumdan beri ilk kez bir sırrın içindeymişim gibi hissediyorum.

Ne yazık ki ne anlatmaya çalıştığını tam olarak çözemiyorum.

Caius benden uzaklaşıyor ve tangamı almak için eğiliyor. İpeksi kumaşla sikini ve elini temizlemesini pür dikkat izliyorum. Sonra onu üzerimde yarattığı pisliği temizlemek için kullanıyor. İşini bitirdikten sonra kirli iç çamaşırını cebine koyuyor ve ardından kıyafetini düzeltmeye koyuluyor.

Hareket edemeyecek kadar titriyorum.

Yavaşça, üzerimi örtmek için elbisemi aşağı çekiyor. Sonra bileklerimden tutup beni oturur pozisyona çekiyor. Açılmış kalçalarımın arasına girip parmaklarını saçlarıma doladığında ve beni binlerce ateşli güneşin tutkusuyla öptüğünde bir kez daha şok oluyorum.

Hepsi bir oyun.

Ama çok iyi hissettiriyor.

Ben de onu öpüyorum çünkü hap işini etkili bir şekilde yapıyor ve bana sunduğu zevkin her bir zerresini istiyorum. Biri boğazını temizleyerek bizi böldü.

"Kabalık etmek istemem," diyor bir adam, "ama ikinci raundu izlemek zorunda kalmadan önce gitmek istiyorum."

Caius geri çekiliyor, bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor, sonra dönüp sesin geldiği yöne bakıyor. "Garaj senin genelde oynamayı sevdiğin yer değil Solomon. Özür dilerim. Ben ve kız arkadaşımın yalnız olduğumuzu sanıyordum."

Yalancı.

Yine de onu ispiyonlamam.

Solomon'a doğru bakarken, onun halini görünce şok oldum. Artık toparlanmış değil. Yüzüne kan sıçramış ve yanağında pençe izleri var. Kollarında genç bir kadın -muhtemelen benden daha genç- zayıf ve kanlar içinde. Yüzünün yan tarafında mavimsi morluklar oluşmuş. O da tamamen çıplak.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Caius, kanlı çiftten rahatsız olmamış gibi görünse de Solomon'a başını sallıyor. Yine de omuzlarındaki gerginliği fark ediyorum. Bu adamdan çekiniyor, hatta belki de korkuyor. Eğer Caius korkuyorsa, ben de dehşete düşmeliyim. Şu anda Caius'un korumasına minnettar olmam çok garip. Burada aklım gerçekten karışıyor.

Solomon, "Arada bir işleri renklendirmeyi severim," diye açıklıyor. "Bu konuda yardıma ihtiyacım olacak."

Caius tekrar başını sallar. "Theo'yu arayacağım. Koridorun sonunda bir hademe odası var. Seninle orada buluşur."

"Çok makbule geçti," diyor Solomon, gözlerini benden ayırmadan. "Ve eğer bundan sıkılırsan bana haber ver. Tercih biraz daha yaşlı ama çıkardığı sesler hoşuma gidiyor. Çok muhtaç."

İçimdeki iğrenme duygusu beni adamdan uzaklaştırıyor. Caius sanki Solomon en komik fıkrayı anlatıyormuş gibi kıkırdıyor. Hareket etmeyen kızı taşıyan korkunç adama tükürmek istiyorum.

"Dostum, bence o bir kaleci. Hatta 'tek' diyebilir miyim?"

Solomon sırtıyor. "Bu sadece onu daha çok istememe neden oluyor. Belki bir anlaşma yapabiliriz. İstedğim şey için her şeyi ödeyeceğimi biliyorsun."

Caius homurdanarak, "Bunu düşüneceğim," dedi. "Ölüm katılığı başlamadan gitsem iyi olacak."

Sözleri beni dondurdu.

Bekle...

Kız öldü mü?

Boğazımda safra birikiyor ve derim yağlı bir ter içinde kalıyor. Solomon kulübeye açılan kapıya doğru ilerlerken neşeli bir şarkıyı ıslıkla çalmaya başlıyor. Kapıdan geçerken onu takip ediyorum. O gittikten uzun süre sonra, kapalı kapıya bakmaya devam ediyorum.

Caius cep telefonundan "Kapıcının dolabı," diye homurdanıyor. "Evet, benimle birlikte." "O iyi" demeden önce duraklıyor ve dişlerini sıkıyor.

Theo.

Benim için endişeleniyor.

Gareth beni satmış olabilir ama Theo hâlâ umursuyor gibi görünüyor.

"Ona sonra mesaj atabilirsin," diye mırıldandı Caius. "Onu şimdi eve götürüyorum."

Caius telefonu kapattı ve sonra garajın zemininden debriyajımı aldı. Düşürdüğümü fark etmemiştim bile. Son yirmi dakika tam bir kasırğa gibiydi. Bana çantamı uzattı ve sonra kayıp çantamı buldu.

Ayakkabılar. Ayakkabılarımı giymek için önümde diz çöktüğünde elimde olmadan dağınık saçlarına -daha birkaç dakika önce parmaklarımla karıştırdığım saçlarına- takılıyorum.

Hâlâ önümde çömelmiş olan Caius bakışlarını bana doğru çeviriyor. Bir süre beni dikkatle inceledikten sonra ayağa kalkıyor. "İyi iş çıkardın küçük kız. Beklediğimden daha iyiydin."

Yanaklarım yanıyor. Solomon'un yanında çenemi kapalı tutmakla mı yoksa beni boşaltmasına izin vermekle mi iyi yaptığımı belirtiyor bilmiyorum. Onunla hiç mücadele etmediğimden eminim. Yaptığından daha fazlasını yapması için neredeyse yalvaracaktım.

"Onu öldürdü," diye mırıldanmayı başardım. "O hasta pislik o kızı öldürdü."

Caius daha önce binlerce kez yaptığı gibi beni gazlamıyor ve kesinlikle gördüğüm bir şeyi görmediğim söylenmiyor. Bunun yerine, bana nezaketle gerçeği söylüyor.

"O yaptı. Sen olmadığın için şanslısın."

Caius bir kolunu belime doluyor ve beni ayağa kaldırıyor. Daha önce aldığım haplar ve içkiler yüzünden dengesizim. Elimde olmadan onun sert göğsüne yaslanıyorum. Etrafımdaki tutuşu sıkılaşıyor, çökmeme izin vermiyor. Tanıdık, erkeksi kokusunu içime çekerek beni rahatlatmasına izin veriyorum.

"Bunu beni korumak için mi yaptın?" Aptalca umutlu bir sesle soruyorum. "Yaptım."

"Neden?"

Benden hoşlandığı için mi?

"Bunu yaptım çünkü babanla sorun yaşamaya ihtiyacımız yok. Ben sadece işimi yaptım."

Sözleri canımı yakıyor. Bu sözler karşısında şok olmamalıyım ama oldum. Caius onunla tanıştığım andan beri uyuşturucu kullanan, adam kaçırان, tacizci bir pislikten başka bir şey değildi. Bana karşı hislerinin değiştiğini ve artık benim iyiliğimi düşündüğünü gerçekten düşünmüş müydüm?

O yapmaz.

Tek umursadığı Crowne ismini korumak. Ben bir piyonum ve o beni piyon olarak kullandı.

Yine de acımasız sözleriyle bana ihtiyacım olan onayı verdi. Bu ilişkinin bir sahtekârlık olduğunu ve aklımı kaçırmadığımı kabul ediyor.

"Beni eve götür ki iğrenç kokunu vücudumdan atabileyim," diye boğuluyorum gözyaşlarımla savaşıarak. "Bana bir daha böyle dokunursan sikini keserim."

Karanlık bir eğlenceyle homurdanıyor. "Belki bir dahaki sefere onun yerine  lmene izin veririm, hmm?"

"Seninle bir saniye daha geirmektense  lmeyi tercih ederim." Yalan s ylediğimi ikimizin de bilmesinden nefret ediyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER NINETEEN

Romy

Soğuk **bir** duş, Caius'un kokusunu üzerimden atmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Ayrıca zihnimin berraklaşmasına da yardımcı oldu. Havluyla kurulanırken, bütün geceyi kafamda tekrar tekrar canlandırdım.

Gareth benden hoşlanıyor ama Crown'lara sadık çünkü kolayca ihanete uğruyor. Ben.

Theo benden hoşlanıyor ve onu doğru yönlendirirsem ikna olabilir. Orion hala kurnaz ve korkutucu.

Ve Caius... Bu gece onun aşılmaz buzunda çatlaklar gördüm. O değil Dışarıya yansıttığı gibi duygusuz. Aslında, inanılmaz bir kırılganlık saklıyor olabileceğini söylemeye cüret ediyorum. Solomon'un önünde şovunu yaparken gerçek bir şefkat parıltısı görmüştüm.

Solomon Grayhawk'ı düşününce ürperiyorum.

Adamın kendisi sıradan biri. Sade, tuzlu ve biberli saçlar, sade yüz hatları, sade bir yapı. Onunla ilgili hiçbir şey "kötü adam" diye bağırıyordu ama yine de... o kesinlikle kötüydü. Yüzünde kan ve kollarında ölü, çıplak bir kızla ortaya çıktığında, kötü adam statüsü tavan yaptı.

Kız kimdi? Onu neden öldürdü?

Theo'ya Solomon hakkında daha fazla şey sormak için can atıyorum ama geç oldu ve hâlâ partide olduğunu biliyorum. Caius bu büyük evde bir yerlerde saklanıyor. Acaba benden mi saklanıyor?

Suçluluk. Utanç. Öfke.

Evine dönerken tüm bu duyguların ipuçlarını hissettiğime yemin edebilirim. Duygusuz bir fidyeciye göre, bu geceden sonra belli ki bir şeyler yaşıyor.

Ben miydim?

Ölü kız yüzünden miydi? Solomon yüzünden mi?

Pijama pantolonumu ve tişörtümü giydikten sonra telefonumu alıp Caius'tan uzakta takılabileceğim rahat bir yer arıyorum. Neyse ki yatak odasında değil ama ateşi yakmış, ben de şezlonga yakın bir yere kıvrılıyorum.

Şömine. Mobilyanın arkasına kalın, tüylü bir battaniye örtülmüş, ben de onu alıp bacaklarımı örtüyorum.

Küçük bir araştırma zamanı.

Ailemden herhangi bir mesaj ya da e-posta yanıtı almadığıma göre, Crown'ların benimle ilişkilerini kestikleri çok açık. Aksi takdirde, benimle çoktan iletişime geçmiş olurlardı. Beni kontrol altında tutmak için telefonuma ne olduğunu bilmediğim bir şey yapmışlar.

Bazı siteler ve uygulamalar engellenmiş olsa da en azından internetim var.

Araştırdığım ilk şey Solomon Grayhawk. Altmışlı yaşlarının sonunda olduğunu, eski bir kongre üyesiyle evli olduğunu ve üç yetişkin çocuğu olduğunu öğreniyorum. Pittsburg'un hemen dışında Pennsylvania'da yaşıyorlar. Çelik şirketi başarılı ve web siteleri profesyonel.

Başarılı çelik işi olan bir aile babası nasıl olur da Crown'lara yatırımcı olarak dahil olur? Solomon sapık bir katil, bu yüzden onunla aynı sapkın ders dışı aktivitelere katılıyor olmalı. Hem Megan'ı hem de beni kaçırdılar. Solomon'a kıyasla pek de aziz sayılmazlar.

Crowne Unity Project'in Instagram sayfası gözümün önüne geliyor. Sayfada ünlüler, politikacılar, sporcular ve zengin işadamları vardı. Fotoğrafı çekilen ve sayfada paylaşılan tüm insanlar CUP'u desteklemekten gurur duyuyordu.

Solomon Grayhawk oradaydı.

Karısı ve Orion'la birlikte çekilmiş bir fotoğrafını hayal meyal hatırlıyorum. Ve başka biri... Gözlerimi kapatarak, gördüklerimin parçalanmış hafızasını bir araya getirmeye çalışıyorum. Solomon'un yaşlarında, genç görünümünü korumak için birçok ameliyat geçirmiş yaşlı bir kadındı. Kızıl saçlar, yeşil gözler, dolgun dudaklar.

Ava Herring.

Gözlerimi açarak internette Ava Herring yazıp aratıyorum. Fotoğrafta gördüğümü hatırladığım kadın bir hayırsever. Araştırmalarım göre, CUP'a milyonlarca bağışta bulunmuş, ancak görünürdeki tutkusu üçüncü dünya ülkelerinde yetimhaneler inşa etmek ve ardından terk edilmiş çocukları evlat edinmek isteyen ABD'li ailelerle buluşturmak.

Kağıt üzerinde, Solomon gibi, iyi bir insana benziyor.

Görünüş aldatıcı olabilir.

Demek istediğim, Caius görünüşte şeytani bir şekilde yakışıklı ve bir arada görünüyor, ama aslında güzel dış görünüşünün altında adam kaçıran, zihin karıştıran bir pislik.

Dikkatim tekrar Ava'ya çekildi. En yeni girişimiyle ilgili bir makale buluyorum: Venezuela'da sorunlu genç kızlar için yakın zamanda açılan bir grup evi. Grup evinin adını bilmeme rağmen, Proyecto Renacer, bir web sitesi bulamıyorum. İsmi hafızamda dosyalıyorum.

Ava ile ilgili bir şey, internette serbestçe bulunan çok sayıda fotoğrafla, her zaman Solomon'a yakın durmak beni huzursuz ediyor.

Caius daha önce Solomon'un durumuna pek şaşırılmış görünmüyordu. Daha önce de Solomon'un pisliğini temizlemişti. Belli ki bu yaygın bir olay. Solomon'un başka genç kızlara tecavüz edip öldürdüğü düşüncesi boğazımı yakıyor.

Ve bu Ava hanımla çok arkadaş canlısı.

Çocuklara ve Gençlere Yardım Kraliçesi.

Solomon'u araştırmaya geri dönüyorum. Onun hakkında bulduğum her makalede tertemiz görünüyor. Gerçi gerçek bundan daha farklı olamazdı. Solomon'un tanıdık bir adamla çekilmiş bir fotoğrafına rastladığımda, araştırmak için duraklıyorum.

Bu adamı daha önce
görmüştüm. Nerede
görmüştün?

Düşünmek için gözlerimi tekrar kapatıyorum. Sadece birkaç saniye sürüyor ve onu Veil Media Group'un merkezindeki bir yardım etkinliğinde gördüğümü hatırlıyorum. Adamı gördüğümde on beş . Parlak, kel kafası dikkatimi çekmişti. Ayrıca odadaki herkesi gizlice inceleyen boncuk gibi gözleri vardı. Bu beni ürkütmüştü.

Babamın şirketinin birkaç yıl önceki yardım etkinliklerini araştırdıktan sonra, etkinlikten fotoğraflara rastladım. Babamla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Ted Preston.

Yeni bir tavşan izinde, Ted'i araştırıyorum. Tüm bu insanları bir araya getirmek için çaresizim. Bir şekilde birbirlerine uyduklarını hissediyorum. Sadece bunu çözmem gerekiyor.

Ted, öğrendiğime göre, uluslararası istikrar için insani yardım danışmanlığı yapıyor. Bu her ne demekse. Bana uydurma bir meslek gibi geldi.

Bir insan böylesine belirsiz bir işe nasıl girebilir?

Eski, terk edilmiş LinkedIn profilini keşfediyorum ve Ted'in yirmi yıl önce ABD Dışişleri Bakanlığı için Ulusal Güvenlik danışmanı öğreniyorum.

Ya Ted CIA, FBI ya da gizli bir teşkilattaysa? Belki Solomon'u araştırıyordu.

Babamın tanıdığı birinin nasıl olup da Solomon'un da tanıdığı biri olabileceği aklımı kurcalıyor. Tam pes etmek üzereydim ki Caius'un eski bir fotoğrafını buldum.

Caius Crowne değil.

Johnny Caius McElroy.

Fotoğrafta, on altı ya da on yediden fazla olamaz. Genç olmasına ve yıpranmış bir kapüşon ve kot pantolon giymesine rağmen, o zaman bile soğuk bakışlara sahip. Fotoğrafta ayrıca Ted Preston, saçları dimdik ve çok daha genç bir Orion Crowne da yer alıyor.

Dünyaya İnsani Bir Hediye: Crowne Birlik Projesi Doğuyor

Makalenin başlığı bana bir anımı hatırlattı. Megan'ın yurt odasında bulduğum broşürde de benzer bir şey yazdığını görmüştüm. CUP'un misyonu, modern toplumda geride bırakılmış insanları dönüştürmek ve yükseltmek gibi bir şeydi.

Sorunlu bir evlatlık çocuk gibi mi? Caius böyle biriydi ve Orion onu bu yüzden mi evlat edindi? Onu daha iyi ve dünya için daha değerli bir şeye "dönüştürmek" için mi?

Hepsi birbirine bağlı.

Makale, Reno Local Ledger adlı Reno, Nevada merkezli, artık basılmayan yerel bir gazeteden. Başka bir araştırmada, Ava Herring'den başkasıyla bağlantısı olmayan Reno Umbra Center for Boys adlı bir erkek çocuk grup evine ulaştım. Bahse girmem gerekirse, Caius'un bu grup evinden geldiğini söyleyebilirim.

Yani babam Ted Preston'ı tanıyor, şüpheli bir iş unvanı olan bir adam. Sketchy Ted, Caius'u da düşünceli bir genç olduğundan beri tanıyor ve adamın Orion ile bağlantıları olduğu açık. Solomon da Ted'le birlikte fotoğraflanmış, ki Solomon'un bir katil olduğunu öğrendiğime göre Ted'in gerçekte kim olduğunu sorgulamama neden oluyor. Orion'un şirketinde yatırımcı olan Solomon, CUP mega bağışçısı olan Ava'nın bir tanıdığıdır ve aynı zamanda Caius'un büyük olasılıkla geldiği çocuk evinin mülkiyetinin arkasındadır.

Hepsi büyük, karmaşık bir insan kaçakçılığı planının parçası mı? Caius da kaçırıldı mı?

Ya da Romy, birbiriyle uyuşmayan noktaları birleştiriyorsun, asla tam olarak bilemeyeceğin sorulara cevap arıyorsun.

İçimde hastalıklı bir his var. Beni kaçıran, psikolojik oyunlar oynayan ve telefonumu karıştıran aynı adamlar, ortaya çıkardığım tüm bilgilerden pekâlâ sorumlu olabilirler.

Bu da onların başka bir aptal psikopatı olabilir.

Tüm zihin jimnastiğimin, düşünmemi istedikleri şeyi düşünmem için beynimi yıkamaya yönelik hesaplanmış bir girişim ihtimali başımı ağrıtıyor.

Neden ?

Hiç mantıklı değil.

Bu şeyleri arayacağımı bilmelerine imkan yoktu. Kafamın içinde değiller. Paranoyaklaşıyorum.

Sakin bir nefesle Theo'ya bir mesaj gönderiyorum.

Me: Which group home did you come from?

Sonra Gareth'a bir tane daha gönderiyorum.

Me: You did me dirty earlier. Is Megan even here? Did you give me the keys to watch me get caught? I must be so amusing to you.

İkisi de cevap vermeden önce, birinin beni izlediğine dair tüyler ürpertici bir hisse kapılıyorum. Başımı kaldırdığımda Caius'un kapının pervazına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dikkatle bana baktığını görüyorum.

Ben duş alırken o da parti kıyafetlerini değiştirmiş olmalı ki gri bir eşofman altı ve kaslı vücudunu saran düz beyaz bir tişört giymişti. Kasıklarına bakmaktan bile nefret ediyorum, sikinin bana sürtünmesinin nasıl bir his olduğunu bir anlık ateşle hatırlıyorum. Bakışlarımı tekrar yüzüne çeviriyorum, yüz hatları donuk ve hiçbir şey belli etmiyor.

"Beni mi gözetliyorsun?" Kaba bir ses tonuyla soruyorum, telefonumdaki interneti kapatıyorum ve onu şezlong minderinin üzerine fırlatıyorum.

Gözleri bir parça kısıldı. "Hayır, o sensin küçük kız." Katlanmış bir defter kâğıdını havaya kaldırıyor ve kaşlarını çatıyor. "Gördüğüm kadarıyla ofisimdeymişsin."

Kapı çerçevesinden uzaklaşıp yavaşça bana doğru ilerlemeye başladığında kaskatı kesiliyorum. Bana doğru attığı her adımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi hızlanıyor. Beni geriyor ama bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu anlayamıyorum. Ondan doğal olarak korktuğumu düşünmek istiyorum. Diğer seçenek, yani onun yakınımda olmasından hoşlanmam, düşünmesi bile çok utanç verici.

Telefonum çalıyor ve kardeşlerinin ne dediğini görmek istesem de Caius yaklaşırken gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemiyorum.

"Ne ?" diye soruyor, ses tonunda biraz kızgınlık var. "Fark etmez. Onu bulamadım."

Rahatlamıyor. Vücudundaki her kas gergin, sanki zehirli bir yılan gibi saldırmaya hazırlanıyor. Battaniyeyi daha sıkı çekiyorum,

Yanımda kükreyen ateşe rağmen üşümekten kurtulamıyordum.

"Bir şey bulduğunu düşünüyorsun." Kâğıdı açıyor ve bana kısa bir süre bakıyor. "Ne bulduğunu *düşünüyorsun*?"

Calista.

Ofisini karıştırırken not defterinde "Calista" kelimesini buldum ve bulması için kanıtları bir kitabın içine sakladım. O bunu biliyor. İkimiz de biliyoruz.

Bariz olanı söylemek yerine omuz silkiyorum. "Mantıklı bir şey yok." Duraksıyorum ve ona sakarin gibi tatlı bir gülümseme veriyorum. "Henüz."

Alay eder ve kâğıdı şömineye fırlatır. Kâğıdın yanışını izlerken gerginliği yüzünden akıyor. Ben de elimde olmadan onun yok oluşuna tanık oluyorum.

"Megan nerede? O senin gibi bir proje, ha?"

Başını yana eğiyor ve gözleri inanılmaz derecede kararıyor. "Korkarım neden bahsettiğini bilmiyorum, küçük kız."

Sinirden battaniyeyi fırlatıp ayağa kalkıyorum. Nefis parfümünün kokusunu alır almaz, içime çektiğim için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Ona bu kadar yakın durmak bir hataydı. Az önceki ustaca dokunuşunu hatırlayınca vücudum ısınıyor.

Ya da belki de beni terleten ateştir.

"Gerçekten seninle konuşmak istemiyorum," homurdanarak gitmek için döndüm. "Tek aldığım daha fazla soru. Hiç cevap yok. Üst kata çıkıp bulmacaları birleştirmeyi tercih ederim. Yalnız başıma."

En azından bulmacalar kuralına göre

oynanıyor. Bunlar mantıklı.

Bunlarda kolayca ustalaşabilirim.

Pazularımdan tutup beni durdurdu. Sonra sırtım neredeyse şömineye değene kadar beni ateşe doğru sürüklüyor. Isı, pijama pantolonumun içinden baldırlarımı yakıyor.

Diğer elinin parmakları çenemi kavrayıp çenem boyunca uzanan eti ısıyor. Ruhumun derinliklerine bakabilmek için başımı yukarı kaldırdığında bir çılgılığı bastırıyorum.

"Bırak beni," diye tıslıyorum, tuttuğu yerde kıvranıyorum. "Ateş çok sıcak ve neredeyse tepesindeyim."

Bana daha da yaklaşıyor. Otomatik olarak geri çekilmeye başladığımda, hem yüzümü hem de pazumu sıkıca kavriyor ve acı çekmeden hareket etmemi imkânsız hale getiriyor. "Her ne bildiğini sanıyorsan, bilmiyorsun."

Calista.

Beni istediği kadar gazlayabilir ama ben bunu unutmayacağım. Bu sadece bir araya getirmeye çalıştığım yapbozun başka bir parçası.

"Peki," diye karşılık veriyorum. "Şimdi beni yalnız bırakacak mısın?"

Bacaklarımın arkasındaki sıcaklık kısa sürede neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Kendimi kaçmak yerine ona doğru eğilirken buluyorum, bacaklarım onunkilere dolanıyor.

Burnunun ucu benimkine değene kadar başı aşağı eğiliyor. Kısa bir süreliğine öpüşme düşüncesini aklımdan geçirirken omurgamdan aşağı bir heyecan fırlıyor. Bu düşüncüyü hızla ait olduğu zihinsel kutuya itiyorum.

"O notta yazılanlar," diye gürlüyor, sesi ancak hırıltılı bir fısıltıya dönüşüyor, "*asla* yüksek sesle söylenemez. Asla. Anlaşıldı mı?"

Demek Calista önemli biri. Sessiz tutulması gereken bir sır. Karşımdaki taş gibi soğuk adamın içinde bir kırılganlık titreşimi.

Şimdi bunu kesinlikle unutmayacağım.

"Kristal berraklığında," diye bağırdım.

Burnunu benimkine sürüyor ve pijama pantolonum alev almak üzereymiş gibi hissettiren ateşli sığağa rağmen titriyorum. "Eğer bundan bahsetmeyi aklımdan bile geçirirsen, o güzel kafana bir kurşun sıkmaktan büyük zevk duyarım."

Aniden yumuşak ama şiddetli sözleri beni ondan uzaklaştırdı. Lanet bir kelime yüzünden mi?

Ne psikopat ama.

"Beni öldüremezsin," diye karşı çıkıyorum, içimde yükselen öfkeye rağmen sesim korkudan titriyor. "Babam. O bir sorun, hatırladın mı? Megan'a yaptığın gibi beni de öylece silemezsin."

Beni aniden bırakıyor ve geri çekiliyor, içinden kötücül bir enerji yayılıyor. "O ismi ağzına almanı engellemek için her şeyi yapabilirim ve yapacağım da." Gözlerinde endişe dolu bir öfke parıldıyor. "İkinci hece çıkmadan tetiği çekeceğim."

Başparmağı yukarıda ve parmağı işarette olan elini hayali bir silah gibi kullanarak yüzüme doğrultuyor ve ateş ediyormuş gibi yapıyor. "Bang."

Aptal gibi irkildim. Başka bir şey söylemeden, hışımınla odadan çıktı.

Hayatım için korkuyor olmalıydım.

Yine de tek düşünebildiğim, bana başka bir ipucu verdiği.

Calista bir proje ya da bilgisayar şifresi değil.

Calista bir isim.

Calista onun sırrı.
Onun tek zayıf noktası.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY

Romy

Onun aptal yatağında uyanmaktan nefret ediyorum.

Dün gece, onun tehdidinden sonra şezlonga kıvrılmış, aramızda geçen her şeyi düşünmüştüm. Ayrıca hem Gareth hem de Theo ile mesajlaştım.

Pastırma kokusu midemi bulandırıyor ama aldırmiyorum. Yatakta doğrulup Caius'un yanına bakıyorum. Uyuduğu yer buruşmuş ama neyse ki gitmiş.

Keşke kulübedeki tuhaf odalardan birinde uyumaya geri dönseydim. En azından o zaman Caius'un kendine özgü erkeksi kokusunda boğuluyormuş gibi hissetmezdim.

Telefonum yatağımın başucundaki şarj aletine takılı. Caius, adam kaçırان, taciz eden (*bundan zevk almış olsam bile*) bir psikopat olmasaydı iyi bir *gerçek* erkek arkadaş olurdu çünkü görünüşe göre isteklerimi ve ihtiyaçlarımı düşünüyor. Beni yatağa sokması ve telefonumu şarj etmesi güzel şeyler.

Dün geceki hıyarlığını telafi edecek kadar iyi değil.

Kardeşlerinden gelen herhangi bir mesajı kaçıırıp kaçırmadığımı görmek için mesajlarımı açıyorum.

Yeni mesaj yok. Theo ile yazışmalarımı hızlıca tekrar okudum.

Me: Which group home did you come from?

Theo: What?

Me: It's not a hard question. Caius came from Reno Umbra Center for Boys. How do you know Ted?

Theo: Caius told you that?

Me: Stop answering questions with questions. I need to make sense of this place and you all. If you're my friend like you claim, help me understand.

Theo: Pittsburgh Dominion House. And yeah, I know Ted. Everyone knows Ted.

Ava'yı sordum ama cevap vermedi. Saat geç olduğu için yatmaya gittiğini düşündüm. Gareth ile konuşmam daha zordu. Bu

kesinlikle daha fazla acıtıyor.

Me: You did me dirty earlier. Is Megan even here? Did you give me the keys to watch me get caught? I must be so amusing to you.

Gareth: I'm sorry. That wasn't supposed to happen. Forgive me.

Me: Right. Also, what kind of getaway car was that?!

Gareth: I could have thought that through better.

Me: You lied to me. Megan's not here, is she?

Gareth: It's not that simple.

Me: Not that simple? Really? It's literally a yes or no answer. This is just another one of the games you people play. Is she dead? Did Solomon kill her?

Gareth: I hate that you had to see what he did to that girl.

Me: Do you? Seems like you led me straight into his path.

Gareth: That will never happen to you. You're protected.

Me: I don't trust a word you say. You flaunted me to him knowing what a sicko he was. If it weren't for Caius, I'd probably be locked in the trunk of that man's car by now.

Son mesajımdan sonra cevap vermeyi de bırakmıştı. Caius'un beni o sinsî katilden kurtardığını itiraf etmekten nefret ediyordum ama gerçek buydu. Gareth'a mesaj atarken, yaptığı şey için onu kötü hissettirmek istemişim.

Ne yalancı ama.

Bu insanlar duygularımla oynama konusunda uzmanlar. Belli ki onlar için bir oynayacağım.

İçimde kaynayan öfkeyle yorganı fırlatıp yataktan çıkıyorum. Hızlıca kot pantolon, bot ve termal bir tişört giydim. Yataktan kalkmış saçlarımı tarayıp dağınık bir topuz yapıyorum. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra yatak odasından çıkıyorum.

Yemek masasının üzerinde üstü kapalı bir tabak, yanında bir sürahi portakal suyu ve bir kase kesilmiş meyve var. Her ne kadar yemek istesem de, Caius'un ruh halini ölçmem gerekiyor. Eğer her zamanki duygusuz haline döndüyse, Megan konusunda onu yoklayacağım. Ancak, sırlarını açığa çıkardığım için beni kükreyen bir ateşin içine atmak ister gibi görünüyorsa, kuyruğumu kısıtırıp günün geri kalanında saklanacağım.

Ofisine yaklaştığımda bir kadın sesi duyuyorum. Yavaşça kapıya doğru yaklaşıp dinliyorum.

"Ben iyiyim," diyor. "Okulu ve erkek arkadaşımı idare edebilirim baba. İnsanlar bunu her zaman yapıyor."

Kanım dondu.

Caius'un bir kızı var mı? Adı Calista mı?

"Ve sen önce, Noel'de evde olacağım. Söz veriyorum. Erkek arkadaşımın da gelmesine izin verdiğin sürece. Aramızda ciddi bir şeyler var ve okuldan arta kalan zamanımı onunla geçirmek istiyorum."

Caius, "İyi ama ziyaretin sırasında benim çatım altında bir yatak odasını paylaşmayacaksın" diye karşılık verir.

İfadesinin saçmalığına neredeyse kıkırdayacaktım. Bunu beni kaçırın söylüyor. Birden ahlaklı mı oldu?

"Biz her zaman birlikte uyuruz baba. Saçmalıyorsun." Bekle. Sesi tanıdık geliyor. *Gerçekten* tanıdık.

"Eğer onunla aynı yatağı paylaşmak istiyorsanız, o zaman kendi paranızla bir otel odası tutabilirsiniz. Bu benim son cevabım. Bu konuyu daha fazla tartışmayacağız."

Ve o sesi tanıyorum. Bu Caius değil.

Babam mı?

Ve kadının sesi... *benim*.

Az önce duyduklarıma anlam vermeye çalışarak kapıdan içeri daldım. Caius masasında dizüstü bilgisayarına bağlı bir telefonla oturuyor. Beni görür görmez hızlıca bir şeyler yazıp bir tuşa basıyor.

"Oh, . Derse geç kaldım. Gitmeliyim baba. Sonra konuşuruz!"

Ofisinin ortasında durmuş, şaşkınlıkla ona bakıyorum. "N-Neydi o?"

Caius dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerimi formumda gezdiriyor. "Neydi o küçük kız?"

Şakağımı ovuşturarak bir nefes çekiyorum. "O. Babamla yaptığım konuşma. Bunu nasıl yaptın?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme

beliriyor. "A.I." "Ne?"

"Yapay Zeka."

"A.I.'nin ne olduğunu biliyorum," diye haykırıyorum, anlayış buz gibi bir yağmur gibi üzerime yağarken ürperiyorum. "Bunları söylemek için sesimi oraya nasıl ekledin?"

"Bazı şeylerin gizemli kalması en iyisidir."

Sonuçlarını düşünmeden, bana en yakın şeyi -kitaplıktaki mumu- kaptığım gibi kafasına fırlatıyorum. Hedefimi şaşırdım ve

yanından geçip büyük bir gürültüyle yere çarpıyor. Pislik herif irkilmedi bile.

Yine de gözleri öfkeyle parlıyor.

Ben geri ekilemeden ayaġa kalktı ve birkaç kısa adımda bana doġru fırladı. Ben geri çekiliyorum ama o peşimden sinsice geliyor. Topuzumu tutuyor ve başımı geriye doġru çekiyor. İçimden dehşet dolu bir inilti yükseldi.

Diġer parmağının ucunu boynumun kenarında gezdiriyor. "Korktuġunda, bu damar dans eder."

Ona en sert bakışlarımı yöneltmeye çalışıyorum ama korku beni yönlendirirken bunu yapmak çok zor. Hayatımı bu kadar kolay ele geçirmesi sinir bozucu. Artık teknolojiyi kullanarak benmişim gibi davranabiliyor. Bu iġren bir şey.

"Kızları korkutmaktan zevk mi alıyorsun?" Bir rpertiye bastırarak tıslıyorum. "Kaçırmak, uyuşturmak, tecavüz etmek..."

Kalçalarını bana doġru savuruyor, beni duvara doġru itiyor ve devasa gövdesiyle beni hapsediyor. Aleti aramızda kalın ve sert. İçimde bir sıcaklık patlaması yaşıyor. Hayal kırıklığı içinde neredeyse küfredecektim.

"Kimseye tecavüz etmek zorunda deġilim," diye Caius. "Genellikle bunun için yalvarırlar."

Utançtan yanaklarım alev alev yanıyor. Dün gece o arabanın kaputunda daha fazlası için yalvarıyordum. İġrenti.

"Buna manipülasyon deniyor," diye kestirip attım. "Fiziksel ve duygusal manipülasyon."

Karanlık, l gözleri beni delip geçiyor. Elini yavaşça boynumdan aşıġı kaydırıyor, parmak uçlarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor. Aşıġıya doġru inmeye devam ettiğinde nefesim kesiliyor. Kocaman elinin sıcaklığı göğsümü kaplıyor. İçimdeki zonklama başımı döndürüyor. Onu istememe neden olmasından nefret ediyorum.

"Birinin sizi tedavi etmesini ister miydiniz..." Szm kesiyorum ve tüm vücudu geriliyor. "Birinin *ona* senin bana davrandığın gibi davranmasını ister miydin?"

Yasak ismi söylemedim, bu yüzden kurşunlara karşı güvende olmalıyım. Amaçlanan darbe tam isabet çünkü benden uzaklaşıyor, neredeyse siyah deri ayakkabılarına takılıp tkezliyor. Demir gibi saġlam kontrolünü kaybetmesine glebilirdim ama akıllıca davranıp bunu boġazımda tuttum.

Caius'un kaşları hafifçe atıldı ve bir an için sözlerimin onu gerçekten zdġn düşündüm.

Calista tam da dşndġm gibi onun zayıf noktası.

Karın mı? Kız arkadaşı? Kız kardeşı? Kızı? Benim gibi başka bir kurban mı? Onun için kim olduġunu bilmek için lyorum.

"Sakın bahsetme-"

"Onun adını söylemedim," diye karşılık veriyorum. "Beni vurmak zorunda değilsin."
Eğer bakışlar bir insanı yakabilseydi, Caius beni eritip kanlı bir yapışkan su birikintisine . Gözlerindeki saf nefret ve öfke tam bir kabus.

Kaçmalıyım.

Beni yakalamadan önce ne kadar uzaklaşabilirdim? O zaman ne tür numaraları olabilirdi?

Onun evi bana çok açıklık getirdi. Çenemi kapalı tutamadığım için şimdi bunu berbat edemem.

Ve yine de...

"Sadece bir süreliğine benmişim gibi davranabilirsin," diyorum ses tonumdaki zehirle. "Babam Noel için beni evde istiyor. Bunu ikimiz de biliyoruz. Eminim sürekli gönderdiği hatırlatma mesajlarını görmüşsündür." Olduğumdan daha korkutucu görünmeye çalışarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Gelmediğimde beni bulacaktır."

Caius avucunu yüzünde ovuşturuyor ve sonra bana tekrar bakıyor, bu sefer iğrenç bir şekilde vurdumduymaz bir ifadeyle. "Gelmeyeceğini kim söyledi?"

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. "Yakın zamanda hapishanemden çıkmama izin vermeyeceksin."

"Sen benim kız arkadaşısın, Romy. Mahkum değilsin."

Bunu kendinden emin, neredeyse kibirli bir şekilde söylemesi neredeyse ikna edici. Oyunlarını takip etmek tam zamanlı bir iş. "Ha.

Çok komik."

"Bunda bu kadar komik olan ne bilmiyorum, küçük kız. Planladığımız gibi bu ayın sonunda Noel'de babanı ziyaret edeceğiz."

Babamı göreceğimi düşününce kalp atışlarım hızlanıyor. Çoğu gün ondan hoşlanmıyorum ama yine de o benim . Babamı görmenin en güzel yanı Bastian'ı da görebiliyor olmam.

"Tüm yalan eviniz etrafınızda yıkılacak," diyorum alaycı bir sırıtışla. "Oyun bitti. Kaybettin."

Neden ayıyı dürtmek zorundayım?

Beni esir alanın öfkesi çoktan geçmişti. Şimdi karanlık gözlerinde eğlence parıldıyor.

"Rolünü oynayacaksın," diye gürlüyor, dudakları yarım bir sırıtışla kıvrılıyor. "Yoksa insanlar zarar görecekt."

İnsanlar zarar görecekt.

Babam, Bastian ya da Eva değil. Onlar yalıtılmış. Korunuyorlar. Dokunulmazlar.

"Benim de nüfuzlu ve varlıklı bir aileden geldiğimi unutuyorsun," diyorum alaycı bir ifadeyle. "Ve *ben* aslında bu ailenin içinde doğdum."

Evlat edinme yumruğu istediğim gibi isabet etmiyor. Tepki vermiyor, en ufak bir tepki bile vermiyor.

"Unutmadım," diye gürlüyor Caius, yavaşça bana doğru yaklaşırken. "Sen ustalaşmayı öğrendiğim bir oyunun karmaşık bir parçasısın. Meydan okumak hoşuma gidiyor."

Yalancı.

Onun hayatını cehenneme çeviriyorum ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Yine yakınımda ve geri çekilmek için hiçbir plan yapmıyorum, bu da beni onu görebilmek için başımı arkaya eğmeye zorluyor.

"Dediğimi yapacaksın." Yüzümdeki bir saç telini fırçalıyor. "Eğer Megan'a gerçekten değer veriyorsan, o zaman iyi bir oyuncu olacaksın."

Sözleri karşısında donup kaldım.

Aptal.

Tabii ki bana nasıl vuracağını biliyor. Bunu başından beri yapıyor.

"Muhtemelen zaten ölmüştür," diyorum, gözyaşları oluşurken sesim çatlıyor. "Sen ve sapık arkadaşların ve ailen onu öldürdünüz."

Eğlenerek homurdanıyor. "Megan fazlasıyla hayatta. Eğer uslu durursan, onunla konuşmana izin veririm."

Umut göğsümün içinde çekiçleniyor.

O yaşıyor. Alay etmesine rağmen, bunu gözlerinde görebiliyorum. Doğruyu söylüyor. Megan öldürülmedi. Hala onu bulup buradan çıkma şansım var.

Cebinden bir şey çıkardı. Sonra iki gömleğimi de göbek deliğimin üstünden yukarı kaldırıyor ve tenimle kotumun arasına düz ve soğuk bir şey sokuyor. Vücudum onun dokunuşuyla titriyor.

"Yapacak işlerim var. Telefonunu aç ve biraz alışveriş yap."

Elini havada umursamazca sallayarak uzaklaşır uzaklaşmaz, kemiklerime soğuk bir ürperti yerleşiyor. Sarhoş edici yakınlığı benden uzaklaştığı için mutluyum, bana ne verdiğini görmek için gömleğimin altına uzanıyorum.

Siyah, metal AmEx.

Onun kredi kartı.

"Ben senin gerçek kız arkadaşın değilim, unuttun mu? Kredi kartınla alışveriş yapmama izin vererek beni uzaklaştıramazsın."

Sandalyesine yerleşiyor ve sonra mumu almak için eğiliyor. Masasının kenarına koyduktan sonra bana doğru bakıyor.

"Birkaç elbise, ayakkabı ve aksesuar sipariş edin. Onlara ihtiyacınız olacak." Saatini kontrol etmek için bileğini çeviriyor. "Acele edin. Yolculuğumuza sadece birkaç gün kaldı. Adresim telefonundaki rehberimde kayıtlı."

Gezi mi?

Ne gezisi?

"Erie Gölü yılın bu zamanı soğuk olur." Dizüstü bilgisayarını tekrar açtı. "Güzel bir palto da al. Uçağımız Cuma günü kalkıyor."

Erie Gölü'ne mi gidiyoruz?

Cuma günü mü?

"Cai-"

"Yeter," diye . "Yapacak işlerim olduğunu söyledim. Git ve sana söyleneni yap, küçük kız, yoksa seni cezalandırırım."

Yüzündeki uğursuz ifade, parçası olmak istemediğim bir şeyi anlatıyor.

teki olduğu için ona ateş ediyorum ama sonra yanıt beklemeden ofisinden kaçıyorum.

Yolculuğumuzda bizi nelerin beklediğinden emin değilim ama umarım bu beni Megan'ı almaya bir adım daha yaklaştırır.

Gözünü ödülünden ayırma, Romy.

Bu bir oyun ve birkaç hamle sonrasını düşünmeniz gerekiyor.

CHAPTER TWENTY-ONE

Romy

Bu evde çıldırmak üzereyim. Düşmanımdan başka konuşacak kimsem olmadığından, düşünmek ve yeniden düşünmek için çok fazla zaman harcadığımı hissediyorum. Her şey birbirine karışmaya başlıyor ve deliriyor muyum diye merak ediyorum.

Bu hafta Caius'un oyun odasındaki tüm bulmacaları adamdan uzak durmak için defalarca bir araya getirdim. Birkaç gün önce beni taklit ederken yakaladığımdan beri ona bakmak bile istemiyorum. Kaçınmak daha iyi bir strateji oldu. Yine de can sıkıntısı beni öldürüyor. Ne bulabileceğimi görmek için giyinip yürüyüşe çıkmayı bile düşündüm ama kar saatlerdir yoğun bir şekilde yağıyor. Hava da donma noktasının çok altında ve rüzgarlı. Çatırdayan şömineyi bırakıp kar fırtınasında dağdaki bir ormanda körlemesine yürümek aptallıktan bahsetmiyorum bile, iyi bir zaman gibi görünmüyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve ona bakmak için çabalıyorum.

Gareth: I'm outside. We need to talk.

Me: Can't you just walk in?

Gareth: Locked.

İlginç. Theo içeri girerken sorun yaşamadı, demek ki anahtarı var. Neden Gareth'a kardeşinin evinin anahtarı verilmedi?

Kapıyı çalabilirdi ve Caius muhtemelen cevap vermek için ofisinden çıkardı ama Gareth onun yerine bana mesaj atmayı tercih etti. Nedense bu durum tüylerimi diken diken etti.

Me: I'll be right down. Which door?

Gareth: Carport.

Neredeyse bitmek üzere olan yapbozumu bırakıp telefonumu kot pantolonumun arka cebine sokuyorum ve botlarımla merdivenleri takırdatmamaya dikkat ederek sessizce aşağı iniyorum. Mümkünse Caius'la konuşmamayı tercih ederim. Çamurluğa vardığımda kapının kilidini açıyorum. Gareth içeri giriyor, buz gibi havayı ve kar tanelerini de beraberinde getiriyor.

". Yürüyüşe çıkacağız."

Gareth bana büyüleyici gülümsemesini gösteriyor, ama bu beni daha önce olduğu gibi etkisiz hale getirmiyor. Aksine, beni daha da geriyor. Megan hakkında bana yalan söyledi ve beni tuzağa düşürdü. Ertesi günkü mesajlaşmamızdan sonra, bana ulaşma çabalarına cevap vermedim. Her ne kadar onu tersleyip göndermek istesem de, meraklı yanımda ne konuşmak istediğini bilmek istiyordum.

En sıcak tutan şey olduğu için askıdan siyah kürklü dev bir parka çekip alıyorum ve üzerime geçiriyordum. Anında Caius'un erkeksi kolonyasını içime çekiyordum. Onu yırtıp yere atmaya düşünüyordum ama bunu yapmaktan vazgeçip fermuarını çekiyordum. Bir bere, bir atkı ve eldiven de alıyorum. Kapüşonu beremin üzerine geçirip kravatı çenemin altından geçirdikten sonra Gareth'a hazır olduğuma dair başımı sallıyorum.

Kapıyı açıyor ve sırtıma kocaman bir avuç koyarak beni dışarı çıkarıyor. Muhtemelen bu dağ gibi adamla yalnız gitmek pek akıllıca bir şey değil ama yine de yapıyorum. Çenemi kaldırıyorum ve hızla kararan akşamda çoğunlukla gizlenmiş olan sık ağaçlara bakıyorum. Belki bir el feneri de bulmalıydım.

"Korkmalı mıyım?" Kapıyı kapattıktan sonra soruyordum. Kıkırdadı.

"Hayır. Bir ayıyla başa çıkabilirim."

Geçtiğimiz yaz sosyal medyada gördüğüm bir şey aklıma geldi. Bir erkekle mi yoksa bir ayıyla mı yalnız kalmayı tercih edersiniz? Çoğu kadın ayıyı tercih edeceğini çünkü erkeklerin ne yapacağı belli olmaz demişti. Midem bulanıyor. Gareth çoğu erkekten daha iri. Bir ayıyı hiç yakından görmedim ama ikisi arasında zorlu bir maç olacağına inanıyorum.

"Beni güvende tutacağına sevindim," diyorum hafifçe. "Eğer ayı seni yemeye başlarsa, seni kurtarmak için burada kalmayacağım. Üzgünüm dostum."

Yine gülüyor, ama bu sefer zoraki gibi. Sahte doğası beni huzursuz ediyor. Geri dönmek için çok geç değil.

Ve hapishanene geri mi kaçacaksın?

taklit eden ve tehdit eden esirinize geri mi döneceksiniz?

Bunların hiçbirisi ideal değil. Gareth'ı da dinleyebilirim. Belki yeni bir şeyler öğrenebilirim.

"Bu taraftan," diyor küçük bir el fenerine tıklayarak. "Buraya gelirken ayak izlerimi görebilirsin."

Onun yanına düşüyordum, kalın karda ilerliyorum. Ormanda bir patikayı takip ederken ikimiz de birkaç dakika boyunca konuşmuyoruz. Bu

Botlarımızın altındaki karın çıtırtısı ve ağır nefes alış verişlerimiz dışında ürkütücü bir sessizlik vardı.

"Yani..." Onu ne için burada olduğumuzu anlatmaya teşvik ederek söylüyorum. "Ne oldu?"

Homurdanıyor. "Ne ?"

"Kanka olduğumuz için akşamın erken saatlerinde Kış Harikalar Diyarı'nda gezintiye çıkmayacağımız kesin." Ona şekerli tatlı bir gülümseme gösteriyorum. "Evet, ne istiyorsun Gareth?"

Eldivenli yumruğuyla göğsüne vuruyor. "Beni yaraladın, Ro."

"Bana ihanet ettiğin için ödeştik diyelim," diye karşılık verdim, omuzlarımı silkerek. "Kısasa kısas."

Ormanın karanlığında yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum ama dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. Çok kızgın. Neye, bilmiyorum.

"Theo bana ilginç bir şey söyledi," diyor Gareth, sesi parkamın içine işleyen ve kanımı donduran havadan daha soğuk. "Caius tüm aile sırlarını ifşa ediyor, ha?"

Sözleri karşısında kaşlarımı çattım. "Neden bilmiyorum." "Doğru."

"Ciddiyim," diyorum hışımla. "Ne demek istediğini açıkla. Ben zihin okuyucu değilim."

Durmadan önce birkaç dakika sessiz kaldı. Artık ayak seslerimiz gürültü yapmıyor, ağaçların arasından ısıklık çalarak geçen rüzgâr duyulabiliyor.

"Caius'un geldiğini biliyorsun."

Omuzlarımı silktilim. "Ne olmuş yani?"

"Bunu sana neden söylesin ki?" diye soruyor, ince sabrı görünür hale geliyor. "Bu konuştuğumuz bir şey değil. Geçmişlerimiz."

Bunları kendi başıma keşfettim ama bu haklı olduğumu doğruluyor. Gareth, Caius'un bana söyleyen kişi olmasından bu kadar rahatsız görüldüğüne göre, bunu kesinlikle kendi avantajıma kullanacağım.

Tahriş içime işliyor, soğuk uzuvlarıma sıcaklık gönderiyor. "Sana cevap ya da gerçek borcum yok. Bana yalan söylemekten başka bir şey yapmadın."

Başını eğiyor, kulaktan omzuna ve sonra diğer tarafa, boynundaki kemikler duyulabilir şekilde çatırdıyor. Belli ki oyuncak ayı kişiliğinin ardına hapsolmuş soğukkanlılığını korumakta zorlanıyor. Yakışıklı gülümsemesinin altında bir boz ayı olduğunu öğreniyorum.

Bu adamlar dış dünya için oyunlarında iyi olabilirler, ama beni *kendi* dünyalarının kalbine getirdiler. İnsanın gerçek benliğini saklamasına gerek yok.

onlarla yeterince zaman geçirdiğinizde.

Seni görüyorum, Gareth Crowne.

"Aile benim için her şeydir," diye homurdanıyor Gareth. "Her şeyim. Ve son zamanlarda sanki parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi geliyor."

Bu da başka bir akıl oyunu mu?

Onun için üzülmemi mi sağlayacaksın? Ne amaçla?

"Bunun benimle ne ilgisi var?" Öfkemi bastıramayarak talep ediyorum. "Ben size hiçbir şey yapmadım."

Bir süre beni inceliyor ve sonra patika boyunca yürümeye devam ediyor. Uzun adımlarına ayak uydurmak için acele etmem gerekiyor. Beni korkutmasına izin vermeyeceğim. Unuttuysa söyleyeyim, ben onların esiriyim. Ben aslında Caius'un kız arkadaşı değilim.

"Sanırım ailemizdeki yerini unutuyor," diyor Gareth homurdanarak. "Babamızın yanına acımasızca tırmanmaktan başka bir şey yapmadı, ama sen ortaya çıktığında, aniden işler değişiyor. Caius değişiyor. Bir şeyler oluyor."

"Ve bu benim suçum mu?" Onunla alay ederek soruyorum. "Cidden boktan aile sorunların için beni mi suçluyorsun?"

Aniden duruyor ve üzerimde dönüyor, devasa vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor. Korku göğsümde patlıyor. Yırtıcı bir hayvanın pençesinden kurtulmayı uman küçük bir tavşan gibi kaçmak için ani bir dürtü duyuyorum.

"Caius hiçbir şey hissetmiyor," diye açıklıyor Gareth yavaşça, sanki ben aptal bir çocukmuşum gibi. "Yıllardır bana karşı bir tür duygu göstermesini sağlamaya çalışıyorum." Burun delikleri şişiyor ve bana ateş püskürtmek üzere olan bir ejderhayı anımsatan beyaz bir hava püskürüyor. "Seninleyken farklı. Bunu tam olarak anlayamıyorum ama görüyorum. Hissediyorum. Buz gibi dış görünüşünün altında hisseden bir adam var. Hem de bir yabancı için. Ama kendi kardeşine karşı hiçbir şey hissetmiyor."

Şimdi resmi anlamaya başlıyorum. Yapbozumun yüzde altmışının tamamlanmış olması gibi. Gözlerimin önünde hızla bir araya geldiği için artık kutuya bakmama gerek yok. Görüldüğü gibi, olabildiğince hızlı bir şekilde parçaları bir araya getirmeye hevesliyim.

Gareth ağabeyinin sevgisini arzuluyor ama bunu asla elde edemiyor.

Her nasılsa, yanlışlıkla Caius'un kendisine ait olması gereken bu aşkı bana verdiğine inanıyor. Biz aynı gezegende mi yaşıyoruz? Caius'un bana verdiği şey hayal kırıklığı, gözdağı ve kafa karışıklığı, sevgi değil. Benden hoşlanmıyor bile. Bana bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalmasına içerlediğini söyleyecek kadar ileri gidiyorum.

erkek arkadaşım olmak için. Caius'un mükemmel planlarını bozan bir şeyim.

"Bu konuşmanın seninle Caius arasında yapılması gerekiyor gibi görünüyor," diyorum ona, çok yakın olmamak için yanından geçerek. "Bunun nasıl benim hatam olduğundan emin değilim. Beni *kendi* hayatımdan alıp kendi hayatınıza yerleştirdiğinizi hatırlatmama gerek var mı? Bu aileye kendimi ben enjekte etmedim. Zehir *olan sizsiniz*, ben değil."

Alaycı bir şekilde homurdanıyor. "O bir rüyaydı, unuttun mu? Sen Caius'un yatılı kız arkadaşısın."

Gözlerimi deviriyorum çünkü bu adam birkaç gün önce söz konusu "rüyadan" kaçmama yardım edecekken beni şeytanın kendisine teslim eden adamdı. Zavallı zihnimi kırma girişimleri bu sefer işe yaramıyor.

"Bu kadar büyük, güçlü bir adam için inanılmaz derecede güvensizsin," diye ısırdım. "İzninizle. Ben geri dönüyorum. Bu konuda konuşmamız bitti."

Ben daha uzağa gidmeden parkamın arkasından tutuyor. Çılgılık atmaya başlıyorum ama deri eldivenli eli ağzımı kapatıyor ve el feneri karın içine düşerek bizi neredeyse karanlığa gömüyor. "Konuşmamız bitmedi. Durumumu anlamam için sana bir şey göstermem gerekiyor."

Terör beni hareketsiz bıraktı. Eğer bu adam beni kontrolü altında tutmak istiyorsa, bunu gözünü kırpmadan fiziksel olarak yapabilir. Onunla savaşmak bir seçenek değil. Muhtemelen çılgılık atabilirim ama sesimin Caius'un ofisine kadar ulaşacağından emin değilim.

Beni kurtarmaya gelir miydi?

Hepsi canavar.

Kendimi rahatlamaya zorluyorum ve neyse ki Gareth beni serbest bırakıyor. Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve en sert bakışlarımı ona yöneltiyorum ama o göremiyor. El fenerini almak için eğiliyor ve sonra onu gözlerime tutarak beni kör ediyor.

"Hadi," diye homurdanıyor. "Bu taraftan."

Peşinden gidiyorum çünkü gitmeme gibi bir seçeneğim yok. İsteddiği her şeyi yapmam için beni zorlayacak. O yürürken cebimden telefonumu çıkarıyorum ve Theo'ya bir mesaj yazabilmek için eldivenimi dişlerimle çekiştiriyorum.

Me: Gareth is taking me somewhere. He's angry. Come find me, please.

Theo: On my way.

Bu aile yalancılarla dolu ama ben Theo'ya güveniyorum. Bu çileli süreçte müttefike en yakın kişi o oldu, ki bu topu harekete geçiren o olduğu için ironik bir durum. Telefonumu cebime geri koyuyorum ve parmaklarım soğuktan düşmeden önce eldivenimi tekrar giyiyorum. Gareth bir açıklığa giriyor ve bir kulübeyi işaret ediyor. Caius'un beni evine getirdiğinde işaret ettiği kulübenin aynısı.

Gareth'in .

Şirin yer , tüm pencereler ışıkla parlıyor ve içeride sıcaklık vaat ediyor. İçinde bulunduğumuz karlı cehennemden kaçıp onun evine sığınmaya pek de hevesli değilim. Soğukkanlılığını kaybediyor ve bunun sorumlusunun ben olduğumu düşünüyor.

Verandaya doğru yürüyoruz ve pencerenin birkaç metre önünde duruyoruz. Gareth, kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yüzünde okunamayan bir ifadeyle kulübeye bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum, gördüklerim karşısında kalbim sıkışıyor.

En fazla altı ya da yedi yaşında olan genç bir kız halının üzerinde bağdaş kurmuş, Barbie bebeklerle oynuyor. Barbie'sini pembe plastik bebek arabasına doğru yürütüyormuş gibi yaparken küçük bir gülümseme takınıyor.

"Kim o?" Bakışlarımı kabarık altın rengi bukleleri ve pembe, tombul yanakları olan kızdan ayıramayarak mırıldanıyorum.

"Kaitlyn. Benim kızım."

Bu bilgiyi sindirirken gözlerimi birkaç kez kırptırıyorum. "Ve sen ormanda zavallı kadınları taciz ederken onu yalnız mı bırakıyorsun?"

"Onun bir dadısı var."

Bir kadın sesi geliyor ama boğuk olduğu için ne dediğini anlayamıyorum. Kaitlyn geriliyor ve gülümsemesi yerini küçük bir kaş çatmaya bırakıyor. Bu, omurgamdan aşağı bir endişe dalgası gönderiyor.

"Mutlu görünmüyor," diye geveledim. "Belki de onu kontrol etmelisin."

"Hayır, o iyi. Dadıyı seviyor."

Dadıyı seviyor.

Tüm bedenimi saran bir ürperti vücuduma yayılıyor. Dönüp bakıyorum, içindeki çocuğa daha fazla bakamıyorum. Midemi bulandırıyor ve endişelendiriyor. Zaten endişelenecek çok şeyim var.

Farlar ağaçların arasından yansıyarak dikkatimi dağıtıyor. Tanrıya şükür. Theo yakında beni bulacak. Onunla buluşmak için yola çıkmadan önce, Gareth beni tekrar durduruyor,

iki omzumu da tutuyor. Beni kendisine doğru çevirirken bir çığlığı bastırıyorum. Gözlerinde manik bir parıltı parlıyor.

"Aile benim için her şeydir. Babam beni -hepimizi- geldiğimiz cehennemden kurtardı." Pencereye doğru başını sallıyor. "Ve sonra ben onu kurtardım. Tüm varlığımız ailemizin yakınlığına dayanıyor. Bir yabancınn benim için her şeyi mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum."

Beni tehdit ediyor.

"Ne diyorsun sen?" Sesimde meydan okuyan bir tonla talep ediyorum. Theo'nun beni kurtaracağını bildiğim için cesur olmak daha kolay. "Evlatlık kızını bir şekilde senden alacağımı mı?"

Yine de, eğer buradan çıkarsam, çocuğu da buradan çıkarsam çok mu kötü olur? Bu aile karanlığa gömülmüş durumda. Kaitlyn için bundan iyi bir şey çıkmaz, özellikle de katil Solomon Grayhawk gibi diğer canavarlarla arkadaşlık ettiklerinde.

Gareth'in soruma cevap vermesine gerek yok. Yüz hatlarındaki zorlukla gizlenmiş öfke bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Aile düzenini bir şekilde bozacağımı düşünürse beni öldürür. Tıpkı bölgesel bir boz ayı gibi. Korku yok, tereddüt yok, pişmanlık yok.

"Bazen en kötü insanlar en çok güvendiklerinizdir," diye tükürdüm ve onun elinden kurtuldum. "Buradaki sorun ben değilim."

Neyse ki Theo arabayı verandaya yaklaştırdı. Aceleyle yolcu tarafına geçip araca tırmanıyorum. Gareth ön camdan bana bakıyor, bu tehditkâr konuşmaya devam edeceğimiz gelecekteki bir tartışmanın sözünü veriyor.

Theo, Gareth'a el salladıktan sonra arabayı Caius'un evine doğru sürmeye başlıyor ve beni kontrol etmek için birkaç kez bana doğru bakıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, sesinde endişe var. "Gareth..." Sözünü kesiyor ve boşlukları doldurmayı bana bırakıyor.

"Bana vurdu mu? Hayır. Ama sanırım vurmak istedi," diye acı acı tükürdüm. "Ama başka bir şey yapmadı, biliyor musun?"

Bana cinsel saldırıda bulunup bulunmadığını sorduğunu fark edene kadar bir an kafam karıştı. Bu bende korku yaratmıyor, onun yerine küçük kızı için korkuyorum.

"Hayır," diyorum yavaşça. "Bu gereken bir şey mi?"

Theo başını sallıyor ve bana çocuksu bir sırtışla bakıyor. "Hayır, sadece emin olmak istedim."

Aklıma Gareth'ın beni kulübedeki tuvaletine götürdüğü zaman geldi. Caius bu duruma mantıksız bir şekilde sinirlenmişti. Belki de Gareth'ın benden faydalanacağından korkuyordu. Yine, Caius'un algılanan asaleti beni rahatsız ediyor. Neden benim gözümde bir koruyucu olmak zorunda?

Theo arabayı Caius'un evinin önüne çeker ama motoru kapatmaz. Arka koltuğa uzanıyor ve avucunun içinde tıkırdayan bir kutu çıkarıyor. Bana uzattığında aptalca sırtıyorum.

"Bana bir hediye almışsın."

Gülüyor. "Bu sadece bir bulmaca."

"Hayır, değil," diyorum hemen, kutuyu incelerken. "Bu bin parçalık bir Paris Locks of Love yapbozu. Bu beni saatlerce meşgul edecek." Ona sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Teşekkür ederim."

Yemin ederim kızarıyor, kendi gülümsemesini gizleyemiyor. "Sen çok iyi olduğun için karmaşık bir tane bulmaya çalıştım. Ortalama bir insanın bunu tamamlamak için yaklaşık beş ila on iki saate ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ama sen ortalama biri değilsin, değil mi?"

Kutuya hayranlıkla bakarken başımı sallayarak, "İmkânı yok. Sanırım üç dakikada halledebilirim. Deneyeceğim."

Theo, kesinlikle benden hoşlanıyor olsa da, bana biraz Bastian'ı hatırlatıyor. Beni yapbozlarla tanıştıran ilk kişi ağabeyimdi. Genç bir kızken ve yaşadığım korkunç şeylerle başa çıkmakta zorlanırken, bana daha büyük bir çocuk için tasarlanmış bir yapboz getirdi. Yapbozu bir araya getirirken bütün bir gün boyunca benimle oturdu. O gün, uzun zamandır tüm kötü şeyleri kapatıp tamamen kendimden geçebildiğim ilk gündü. Ondan sonra bağımlısı oldum.

Orta konsolun üzerine eğilip yanağından öpmeden önce ona "Kurtarma için tekrar teşekkürler," diyorum. "İçeri gelmek ister misin?"

Kot pantolonunu düzeltmeden önce homurdanıyor. "İyi bir fikir değil. Gitmelisin."

İşaret ettiği yeri takip ediyorum ve Caius'u garajın altında durmuş, gölgelerin arasından bize bakarken buluyorum. Ne ürkütücü.

"Ugh," diye inliyorum.

Ben dışarı çıkamadan Theo kolumu tutup beni durduruyor. Ona baktığımda kaşları endişeyle çatılmıştı. "Dikkatli ol. Az önce yaptığın şey... Böyle şeyler olamaz. Bu çok tehlikeli."

"Caius yüzünden mi?"

"Şeytanları var," diyor Theo usulca. "Çok derinde gizlenmişler ama hepimiz orada olduklarını biliyoruz. Sadece onu çok fazla zorlama. Seni ondan koruyabileceğimi sanmıyorum."

Yani Theo beni iri yarı, biraz dengesiz, muhtemelen cinsel avcı Gareth'tan koruyabilir ama soğuk, hesapçı Caius daha büyük bir sorun. Nedense bu mantığı anlayamıyorum.

"Biliyorsun, bir gün beni buradan çıkaracak kişi sen olacaksın," diyorum ona usulca. "Yakında."

Theo başını sallıyor, ne kabul ediyor ne de reddediyor. En azından kalbine girebildiğimi bilmek rahatlatıcı. Belki bir gün onu tamamen ikna edebilirim.

Theo'ya bir hoşça kal dedikten sonra aracından iniyorum. Doğruca eve girmek yerine, Caius'a doğru ilerliyorum. Doğrudan gözlerinin içine bakarak, asık suratıyla gölgelerde saklanarak beni korkutamayacağını bilmesini istiyorum.

"sanıyordum," diyor Caius, sesi bir bıçak gibi keskin. "Beni bulmak için fazla çaba sarf etmedin."

"Burada hayatta kalmak imkânsız. Bu sonuçsuz bir çaba olurdu." Başını yana doğru eğiyor. "Ya geri dönecektin ya da ölecektin."

Doğa koşullarından, vahşi yaşamdan, dayanılmaz soğuktan mı bahsediyor? Yoksa bundan daha kötü bir şey mi? Gareth'ın özenle düzenlenmiş cephesinin altında ne tür bir vahşi canavarın gizlendiğini biliyor olabilir mi?

"Sorun çözüldü, ha?"

"Sorunlar katlanarak artacaktı," diye açıklıyor pırıl pırıl parlayan beyaz dişlerini bana göstererek. "Meydan okumayı sevdiğimi söyledim, hayatımın tamamen yok olmasını değil."

En azından hayatta kalmak için hâlâ bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Doğu Yakası'nın en zengin, en tanınmış ailelerinden birinin en küçük kızı olmanın avantajları var.

"Merak etme," diye mırıldanıyorum, bulmaca kutusunu göğsüme bastırarak. "Gareth'ı benden uzak tuttuğun sürece sorun yok."

Hafifçe gerildi ama ben bunu anladım. Yani ölümümün sebebi olabileceğini düşündüğü kişi Gareth. Ve neden umursuyor ki? Bana başka bir şey açıklamak yerine, her zamanki umursamaz ses tonuyla bir emir yağıdırıyor.

"Toparlan küçük kız. Sabah önümüzde büyük bir seyahat günü var."

Sağ tarafa. Solomon'un yatında bir gezi. Erie Gölü, işte geliyoruz.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY-TWO

Romy

Gözlerimi açtığımda başım zonkluyor, ışık daha çok acıtıyor. Vücudumdaki tüm kaslarım ağrıyor ve karda yaptığım yürüyüşün isabetle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

Ya da...

Bana ilk kez uyuşturulduğum günün ertesini hatırlatıyor.

Yeterince eminim, kolumun dış tarafında morartıcı bir ağrı hissediyorum. Enjeksiyon bölgesi. Bu akşamdan kalma hissi, uyuşturulmanın etkisidir.

İçinde bulunduğum duruma duyduğum öfke gözlerimi yaşartıyor. Başımı daha fazla ağrıatacağını bile bile gözlerimi zorla açıp etrafımı incelemek yerine dün geceyi hatırlamaya çalışıyorum.

Caius'un hıyarlığına geri döndüm. Sonra onun istediği gibi toparlandım. Ondan sonra, yeni bulmacama odaklanamayınca yatağa girdim ve erkenden uykuya daldım. Hayal meyal, Caius'un yatakta bana katıldığını, vücudunun benimkine yaklaştığını hatırlıyorum. Ne yapacağını merak ettiğim için hâlâ uyuyormuş gibi davranmıştım. Elinin beni okşaması yerine, kolumda bir çimdik hissettim. Ve sonra... hiçbir şey olmadı. Şu ana kadar.

Öfke çaresizliğimi kovuyor ve gözlerimi zorla açıyorum. Sıcak sarı ışık beni ürkütüyor. Elimle gözlerimi gölgeliyorum. Önümde, Gareth çarpık bir gülümsemeyle beni izliyor. Sadist pislik.

Koltuğumda doğruluyorum -evet, deri bir koltuk- ve boru şeklindeki odaya dikkat kesiliyorum. Oda değil. Uçak. Başımı sola çeviriyorum ve zonklama şiddetlenince hemen pişman oluyorum, Caius'u dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken derin bir konsantrasyon içinde görüyorum. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde taranmış, tek bir tel bile dağılmamış ve lacivert takım elbisesini kusursuz bir şekilde giymiş.

Onu bebek mavisi kravatıyla boğmak

istiyorum. "Sen..." . "Sen... bana ilaç verdin..."

Caius'un yazması durdu ve gözlerini bana . Sonra elini kaldırdı.

Gıcır gıcır üniformalı bir kadın aceleyle yanımıza geliyor. "Aşkım için bir su."

Gareth kahkahasını bastırıyor. Kardeşiyle işim bittiğinde onu da Caius'un kravatıyla boğmak istiyorum.

"Ben...değilim..." Tartışmayı bırakıyorum. Kurumuş boğazıma biraz su gelene kadar konuşmak için mücadele edeceğim.

Hostes kibar bir gülümsemeyle bana bir şişe su uzatıyor. Sonra da Caius'un onu çağırdığı yere doğru gözden kayboluyor. Kapağı açıyorum ve bir kez bile durmadan tüm şişeyi hüpletiyorum. Ardından hanımefendiye yakışmayan bir geçirme geliyor ve Caius'un dudağı hafifçe kıvrılınca tatmin oluyorum.

Güzel.

Şu anda hoşnutsuzluk hisseden tek kişi ben değilim.

"Neden?" Talep ediyorum, sesim o kadar kısık değil.

"Buna verimlilik deniyor," diyor Caius dalgınca, dikkati tekrar dizüstü bilgisayarında. "Oyalanacak zamanımız yoktu. Fırtına kısa bir süreliğine dinmişti ve eğer o anda yola çıkmasaydık yatın kalkışını kaçıracaktık."

Ona bir yanıt vermektense kemerimi çözüp yerimden kalkıyorum. Uçak ilerlerken titriyor. Tuvalet için bir işaret görüyorum ve oraya doğru ilerliyorum. Burada uçuş görevlisi ve pilotlar dışında sadece üç kişi varız. İzolasyon devam ediyor. Kendimi güvenli bir şekilde banyoya kilitledikten sonra yansımama bakıyorum. Saçlarım dökülmüş ve dağınık. Dün giydiğimden tamamen farklı kıyafetler içinde olduğumu fark etmek beni tedirgin ediyor.

Kıyafetlerimi değiştirdi.

Bu bir ihlal gibi hissettirmeli, ama zaten çirkin bir şekilde çarpıştık ya da en azından birbirimize sürtündük, bu yüzden kesinlikle daha önce görmediği ya da *dokunmadığı* bir şey değil. Isı güneye doğru akıyor ve hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Caius Crowne'dan nefret ediyorum. Hem de derinden.

Kendimi rahatlattıktan ve hiç şüphesiz bana giydirdiği yeni, ipeksi siyah külotu giydiğimi keşfettikten sonra, utancı, arzuyu ya da öfkeyi soğutmak için elimi yüzümü yıkıyorum ve yüzüme soğuk su çarpıyorum. İçimdeki savaşı hangisinin kazandığından hâlâ emin değilim.

Nefes al, Romy.

Duygularınızı kontrol altına alın.

Dağınıkken düşünemezsin.

İğnenin yapıldığı yeri inceliyorum. Gerçekten de solgun tenimde mor bir çürük oluşuyor. Bir gün onun uyuşturucu zulasını bulacağım ve intikam en büyük Crowne için cehennem olacak. Onu kendi bıçaklarından biriyle bıçaklamanın görüntüleri

İğneler ya da boğazına bilinmeyen ilaçlar tıktırmak yüzüme tatmin edici bir gülümseme getiriyor. Bir kız hayal kurabilir.

Kendimi toparladıktan sonra çenemi kaldırıyorum ve banyodan çıkıyorum. Gareth'in söylediği bir şeyin sonunu yakalıyorum.

"...sizce Solomon'un bizi davet etmesi garip değil mi? Genelde onun kum havuzunda oynamamıza izin verilmez."

Gareth beni gördüğünde dudakları birbirine yapışıyor ve söyleyeceği her şeyi kesiyor. Caius omzunun üzerinden bana bakıyor ve sonra bir saç bağı tutuyor.

"İnmeden önce bu konuda bir şeyler yapın," diyor, sesi soğuk. "Yakında orada oluruz."

Dişlerimi gıcırdatarak ona doğru ilerliyorum ve elindekini kapıyorum. Ben öfkeyle saçlarımı geriye doğru çekerken, kaşlarını kaldırarak beni izliyor. Onun ya da Gareth'in yanına oturmak yerine kokpite daha yakın bir koltuk seçiyorum. Az önceki kadın elinde küçük bir atıştırmalık tepsisiyle beliriyor.

"Teşekkürler," diyorum ona, Caius'tan nefret etmem dışında geçerli bir neden yokken ona çatma isteğimi bastırarak.

Ceplerim bomboş ve telefonumun nerede olduğunu merak ediyorum. Caius'a sormayı reddediyorum, bunun yerine kurutulmuş kızılçık, keskin kaşar peyniri küpleri, çikolata kaplı yer fıstığı ve minyatür çubuk krakerlerle karnımı doyurmayı tercih ediyorum. Hostes bu kez bana bir kadeh şarap getiriyor ve gülümsememi kazanıyor.

Birkaç saniye sonra Caius yanıma oturuyor ve bana telefonumu uzatıyor. Nasıl oluyor da her zaman ne düşündüğümü biliyor gibi görünüyor? Telefonu ondan kapıyorum ve Theo'dan gelen tek mesajı kontrol ediyorum.

Theo: Have fun on your trip. I wish I could have gone too.

Caius metni okuduktan sonra, "O gidemeyecek kadar pervasız," diyor. "Bunu benim için mahvetmesine izin veremem."

Sanki Caius, Solomon'la yapacağı bu yolculuğu dört gözle bekliyor gibi.

"Neden başarılı olmasını istiyorsun?" Kadına daha fazlasına ihtiyacım olduğunu göstermek için boş bardağımı kaldırırken soruyorum.

Önce cevap vermiyor, sonra mırıldanıyor: "Bir süredir Solomon'un güvenini kazanmaya çalışıyorum. Sanırım bir gün babamın yerine geçeceğimi biliyor, bu yüzden bana zeytin dalı uzatıyor."

"Yine de o kötü bir adam," diye mırıldanıyorum, o kızın cesedine nasıl duygusuzca davrandığını hatırlayarak.

Caius neredeyse belli belirsiz geriliyor. "Hepimiz öyle değil miyiz? Biz Crown'lar böyle arkadaşlıklar kurarız."

İğneleme mi duyuyorum?

canavar dediğim ve da canavar olduğunu onayladığı için mi?

"En azından beni ne bekleyeceğim konusunda hazırlayın," diyorum öfkeyle. "Theo'nun çok pervasız olduğunu söylüyorsun, ama beni getiriyorsun - kaçırmaktan başka bir şey istemeyen esirini."

Caius elini kalçama koyuyor ve içimde elektrik uğultularına yol açan nazik bir sıkma hareketi yapıyor. "Tutsak değil. Kız arkadaş. Hatırladın mı?"

"Sürekli gaz vermen çok yorucu," diyorum esneyerek. "Söyle bana. Kendimi o sürüngeenin pençelerinde bulmak istemiyorum. Bana nasıl baktığını gördün."

Caius'un elini bacağımdan çekmediğini fark ediyorum. Neden fırlatıp atmadığımı merak ediyorum. Varış noktamıza yaklaştıkça endişem artarken bir nebze de olsa rahatlamamı sağlıyor.

"Benim yanımda ya da odanızda kaldığınız sürece sorun yaşamazsınız."

"Birlikte oynayacağımdan nasıl emin olabiliyorsun?" Bakışlarıyla buluşarak soruyorum. "Ya herkese beni kaçırdığını söylersem?"

Daha yakına eğiliyor, o kadar yakın ki burnu neredeyse benimkine değiyor ve dudaklarında bir miktar viski kokusu alabiliyorum. "Benden çok daha kötü canavarlar var küçük kız ve birçoğu o yatta bizimle birlikte olacak."

İmalarından ürperdim. Bunu zaten bilmediğimden değil. Yine de bunun doğrulanması berbat bir şey.

"Şuna ne dersin?" diyor, kara gözleri oyuyor. "Eğer bana uyarsan, sonunda sana çok istediğin bir şeyi vereceğim." Bakışlarını ağızma indiriyor ve dudakları neredeyse sırtıtaçmış gibi titriyor. Ama sırtıtmıyor. "Gerçekten ama gerçekten istediğin bir şey."

İstediğim pek çok şey var ama onu öpmek bunlardan biri değil.

"Megan," diye bağıriyorum. "Megan'la konuşmak istiyorum."

Yüzü ifadesiz, bu yüzden bu isteği tahmin etmiş olmalı. "Anlaştık."

Ona göz kırpiyorum, kolayca kabul etmesine şaşıriyorum.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten."

Yalan söylediğini hissetmiyorum. "Ne zaman?"

Arkasına yaslandı ve kadından yeni içkiler aldı, kendisi için bir bardak koyu likör ve benim için şarap. Kadehimi bana uzattıktan sonra nihayet

soruma cevap veriyor.

"Bakalım önce sen ne yapacaksın. Bu uçaktan indiğimiz an, bana aşık olacaksın. Anladın mı? Bu çekişmeler ve tartışmalar yok. Oyun yüzünü takın, küçük kız."

Megan'la gerçekten konuşacağım. Bu sonunda gerçekleşiyor.

Sadece ikna edici bir gösteri yapmalıyım.

Bardağını bardak tutucusuna koymadan önce bir yudumda bitiriyor. Sonra tekrar bana yaklaşıyor, kolunu koltuğumun arkasına uzatıyor. Tanıdık kokusu burnumu gıcıklıyor.

"Dün gece yaptığın gibi keşfe çıkmaman şart," diye mırıldanıyor kulağıma yakın bir yerde, ses tonunda bir uyarı var. "Dediğim gibi. Benimle ya da odamızda. Her zaman."

"Yoksa kardeşinle mi?" Sadakatini sınamak için soruyorum.

Soruya cevap vermek yerine "Kekeledim mi?" diyor.

Böyle bir hıyar olduğu için karnına bir dirsek atmak istiyorum ama pilot hoparlörü açıp iniş için kemerlerimizi bağlamamızı istiyor. Caius'un itici yakınlığına sırtımı dönerek yuvarlak pencereden gri bulutlara bakıyorum. Erkek arkadaşımı gibi davranarak beni uçağa bindiriyor ve kendisi de aynı şeyi yapmadan önce kucağımdaki kayışı sıkıtiğından emin oluyor. Eğer beni giydirebiliyor ve hangi külotu giyeceğimi seçebiliyorsa, sanırım emniyet kemerimi de bağlayabilir.

Buraya geldiğimden beri ilk defa umutlu hissediyorum. Megan'la konuşacağım. Bu onun hayatta ve iyi olduğu anlamına geliyor. Ondan cevaplar alacağım. Belki de güvenli bir yerdedir ve tek yapmam gereken kendimi Caius'un elinden kurtarmak için endişelenmektir.

İrtifa kaybetmeye başladığımızda midem bulanıyor. Karla kaplı evlerin, binaların ve ağaçların görüntüsünü izlerken kayboluyorum. Pennsylvania'da kasvetli, sisli bir gün.

Sonraki bir saat, iniş, kalkış ve kiralık araca biniş gibi bir bulanıklık içinde geçiyor. Havaalanından marinaya doğru yol alırken Theo ile mesajlaşıyoruz.

Me: Just landed. Gloomy here.

Theo: Blizzard here. FML.

Me: Maybe you should go make a snowman with Kaitlyn. Will you keep an eye on her for me?

Theo: Did you get to meet her last night?

Me: Nah. I was essentially threatened for possibly taking her away from her daddy.

Theo: He's very protective over his kids.

Çocuklar mı?

Me: He has more?

Theo: Did. Emma died last year.

Bu da ne böyle?

Me: How? How old was she? What happened?

Theo: They're probably reading our texts. We can talk when you get back.

Birkaç nedenden dolayı aklım karıştı. Birincisi, zaten bildiğim bir şeyi doğruladı. Bana verdikleri telefon takip ediliyor ve izleniyor. İkincisi, Gareth'in ölen bir kızı daha vardı. O da evlatlık mıydı?

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Gareth'in önümdeki sıradan omzunun üzerinden beni izlediğini görüyorum. Korkudan titriyorum ama bunu belli etmeyi reddediyorum. Ona sahte bir gülümseme zorlayarak mesajlaşmaya geri dönüyorum.

Me: Just promise me you'll check in on her. Please. I'll owe you one.

Theo: Yeah, babe. I got you.

Caius'un eli telefonumu kapatıyor ve sonra onu elimden alıyor. Ceketinin iç cebine sokuyor ve araç yavaşlayarak dururken parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. "Vakit geldi küçük kız. Oyun yüzünü takın."

Buradayız.

Bunu

yapabilirim.

CHAPTER TWENTY-THREE

Romy

Avonia Plajı.

En azından tabelada öyle yazıyor. Ne yazık ki, beyaz, kör edici kardan başka bir şey göremiyorum. Rüzgâr aracı sallıyor ama ne Gareth ne de Caius endişeli görünüyor.

"Gerçekten bir tekneye mi bineceğiz? Bununla mı?" Kayıtsızlıklarından kurtulmalarını umarak parmak eklemimle cama vuruyorum. "Kelimenin tam anlamıyla sıfır görüş var."

"Bu bir tekne değil," diyor Caius beni düzelterek. "Bu bir yat."

Şoför konuşur, ses tonunda gurur vardır. "Bu herhangi bir yat değil efendim. Bay Grayhawk, Dünya Süperyat Ödülü sahibi bu yatı 2022 yılında Kuzey Avrupa'daki özel bir satıcıdan iki yüz dokuz milyon doların biraz üzerinde bir fiyata satın aldı. İki yüz on dokuz fit uzunluğundaki gemide balkonlu iki lüks VIP kamara ve sekiz kral dairesi daha bulunuyor. Sağlıklı yaşam merkezi yakın zamanda yenilenmiştir. Bay Grayhawk'ın konukları sağlıklı yaşam merkezindeki buhar odası, sauna, masaj odası ve güzellik salonunun keyfini çıkarabilirler. Umarım bu merkezin çarpıcı güzelliğini takdir edersiniz zira pek çok kişi bu tür lüksleri deneyimleyemez."

Caius, için yeni, kıpkırmızı renkli kürklü parkamı bana iterken, "Al bakalım," dercesine sırtıyor. Pahalı bir ölüm tuzağına binmek için kar fırtınasının içinden geçmeye hazırlanırken, bir "çelik adamın" böyle bir tekneyi nasıl karşılayabildiğini merak ediyorum. Telefonum ve biraz yalnız zamanım olsaydı, Solomon'un net servetinin ne olduğunu araştırırdım. Çelik şirketi, yasadışı gizli iş girişimlerinden gözleri uzak tutmak için yasal bir paravan olabilir. Orada kesinlikle bir şey var.

Çok geçmeden şoför süperyatın beklediği iskeleye yanaşıyor. Rüzgâr her yere kar savurduğundan, tek görebildiğim kör edici beyazlar ve griler arasında devasa, koyu gri bir dış hat. Caius eldivenli elimi tutarak beni aceleyle gemiye doğru götürüyor. Yata biniyoruz ve bizi alt güverteden üst güverteye çıkaran buzlu basamakları tırmandıktan sonra güneşlenme güvertesinden geçip

bir dizi cam kapıya kadar havuz. İçeri girdiğimizde, hepsi de özel dikim beyaz takım elbiseler giymiş bir düzine çalışan paltolarımızı ve dış giysilerimizi almamıza yardımcı oluyor. Botlarımı bir çift rahat terlikle değiştiriyorum. Caius'un da aynı terliklerden giydiğini görünce kahkahalara boğuluyorum. Çok gülünç görünüyor.

Yatın içi beklendiği gibi çarpıcıdır. Her şey beyaz ve gümüş desenli; zeminler, duvarlar, mobilyalar. Karlı kıyafetlerimizi ve ayakkabılarımızı çıkarmamıza şaşmamalı.

"Beach Club güvertesine hoş geldiniz," diyor kalın siyah bıyıklı ve daha da kalın İngiliz aksanlı bir adam. "Bavullarınız odalarınıza götürülürken bir içkinin tadını çıkarın. Bay Grayhawk size hoş geldiniz diyor. Hepinizle ana güverte salonunun yemek alanında akşam yemeği için buluşmayı dört gözle bekliyor." Mermer bar tablasına vuruyor ve sonra bize sırtıyor. "İinizi ısıtacak bir şampanya?"

Başımı sallıyorum çünkü daha önce tkettiğim şarap sistemimi terk etti. Biraz şampanya soğuk algınlığımı gidermeye ve sinirlerimi birkaç derece daha düşük tutmaya yardımcı olacaktır.

Dışarıdaki rüzgâr yatın yan tarafını kırbalıyor, ama yat kendini koruyor, sadece hafifçe sallanıyor. Yine de sulara aıldıığımızda nasıl olacağından endişeliyim. Erie Gölü sıradan sakın bir gl değil. En küçüğü de olsa Büyük Gllerden biri ve bir glden çok bir deniz gibi görünüyor.

Ellerimizde şampanya kadehleriyle bar alanından çıkıp yatın daha derinlerindeki bir odaya doğru ilerliyoruz. Bu odada, dalgalı gln üzerine yağan karın pitoresk manzarasını sunan büyük bir pencerenin her iki yanında birbirine bakan iki alçak, geniş kanepeler - tabii ki beyaz - var. Meknı ısıtan sığağa rağmen rpermekten kendimi alamıyorum.

Gareth bir kanepeye otururken Caius beni kardeşinin karşındaki kanepeye yönlendiriyor. Caius'un yakınlığına itiraz bile etmiyorum çünkü soğuk kişiliğine rağmen bir şekilde sıcak.

"şdn m aşkım?" Caius soruyor, sesi aldatıcı bir şekilde tatlı ve şefkatli. "Buraya gel."

Doğru.

Rolmz oynuyoruz.

Megan'la temasın tehlikede olduğunu bildiğimden, onun güçlü ve sıcak bedenine isteyerek yaslanıyorum. Boştaki kolunu doluyor ve beni kendisine daha da yaklaştıyor, böylece ona karşı ezilmiş . Bundan tam olarak nefret etmiyorum, bu da beni rahatsız ediyor. Kot pantolonlu bacağımı kalçasına geçirip daha da sokuluyorum ve fltm "erkek arkadaşımın" zerine dökmek için tehlikeli bir şekilde tutuyorum. Başımı dinlendirirken

omzuna yaslanıp ona sokulduğumda, neredeyse gerçek bir çiftmişiz gibi davranabilirdim.

Gareth "belalı" yat hakkında yüksek sesle hayret ediyor. Bizi karşılayan bıyıklı adam elinde bir tepsi dolma mantar ve havyara benzeyen bir şeyle beliriyor. Gareth ile sohbete dalmadan önce bunları kanepelerin arasındaki masaya koyuyor. Ne kadar lezzetli olduğuna şaşırarak şampanyamı yudumluyorum ve Caius'un aynı derecede lezzetli kokusunu içime çekmemeye çalışıyorum. Bu kadar güzel kokmasaydı ondan nefret etmek çok daha kolay olurdu.

İkimiz de içkilerimizi bitiriyoruz ve sanki kafasının arkasında gözleri varmış gibi, bıyıklı adam Gareth'la konuşmayı hiç kaçırmadan bardaklarımızı gizlice boşaltıyor.

Sesler bar alanında yankılanıyor ve dinlemek için zorlanıyorum. En yüksek sesle bir kadının sesi duyuluyor. Kadının kahkahaları Caius'un tüm vücudunu geriyor. Doğal olarak bu durum beni alarma geçiriyor. Kim bu kadın?

Birkaç dakika sonra, canlı, uzun, dalgalı, kıvılcı saçları ve delici yeşil gözleri olan şehvetli bir kadın mekâna girer. Gareth'ı görür görmez sırtımaya başlar. Arkasından dört genç kız geliyor, seksi yaşlı kadına kıyasla daha sade giyinmişler.

"En sevdiğim Crowne," diye mırıldanıyor, sesi eski zaman caz şarkıcılarınıninki gibi hışırtilı. "Seni görmek güzel tatlım. Nasılsın?"

Gareth ayağa kalkıyor ve onu kucaklamak için kendine çekiyor. "Şimdi daha iyiyim, Bayan. Herring."

Yine kıkırdıyor. "Beni çıplak gördün, tatlım. Ava. Bana hep Ava diyeceksin."

En hafif tabiriyle garip bir alışverişleri var. Arkasındaki bakıyorum ama hiçbirisi kafasını kaldırıp bakmıyor bile. Hepsi sessiz ve asık suratlı. Bu rahatsız edici.

"Caius'un kadınıyla tanıştın mı?" Gareth soruyor. "Bu seferki ciddi."

Caius kalçamı okşuyor ve ben de bunun oyun oynamam için bir işaret olduğunu anlıyorum. Kendimi onun elinden kurtarıyorum ve elimi uzatmak için hızla ayağa kalkıyorum.

"Romy Langston. Tanıştığımıza memnun oldum."

Ava kalın kirpiklerini birkaç kez kırıştırıyor, sanki kafasında bir şeyler hesaplıyormuş gibi ama hesaplamıyor. "Vay canına, bu ne sürpriz." Yeşil gözleri şimdi ayakta duran Caius'a kayıyor. "Soğuk kalbinde zerre kadar sıcaklık olduğunu düşünmemiştim." Sırıttıyor. "Görünüşe bakılırsa, neredeyse beşiği soymuşsun."

Caius rahatça bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Bu konuda her şeyi biliyorsun, değil mi Ava?"

Daha da iğrenç bir kahkaha patlatıyor ve narin eliyle kiraz kırmızısı dudaklarını kapatıyor. "Genç erkeklerin beni çekici bulmasına engel olamıyorum." Ona göz kırpmıyor. "Bana karşı koyabilecek tek kişi sensin."

Bu kadından gerçekten iğrenmeye başladım. Eğer ürkütücü arkadaşı Solomon gibi biriyse, muhtemelen o genç "erkekleri" kendi zevki ve eğlencesi için çocuk evlerinden topluyordur. Bu düşünce bende öğürme isteği uyandırıyor. Ayrıca dikkatim genç zombi grubuna yöneldi.

"Çocuklarınız mı?" Bakışlarımı kızlardan ayırmadan soruyorum.

Simsiyah saçlı kızlardan biri başını kaldırıp bana bakıyor; kahverengi gözleri boş ve kayıtsız. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

"Onlar benim kızlarım," diyor Ava, yabancı kızın önüne geçip kıvrımlı vücuduyla görüşümü engelliyor.

Daha fazlasını sormak istiyorum ama Caius'un omzumdaki eli sıkılaşıyor. Sanki bir uyarı gibi.

"Güzeller," diye kaçırdım. *Ama size hiç benzemiyorlar, bayan.*

"Bu kadar sorun çıkarmalarına rağmen umarım öyledir." Ava'nın gülümsemesi hiç bozulmuyor ama ses tonundaki kızgınlığı da gözden kaçırmıyorum.

Bu tuhaf karşılaşmaya devam edemedim, bıyıklı adam odalarımızın hazır olduğunu söylüyor.

"Kabinler bunun bir üst katında," diyor bize. "Ancak Bay Crowne ve sevgili hanımefendisi bir üst kattaki VIP süitlerden birinde konaklayacak."

Özel muamele.

Solomon Grayhawk ile aynı güvertede olma fikrinden hoşlandığımdan emin değilim.

Ava tuhaf kızları odadan çıkarıp koridora doğru sürüklüyor. Gareth yaşlı kadının peşinden koşuyor ve yol boyunca onunla şakacı bir şekilde sohbet ediyor. Caius kolunu bırakıyor ve sonra elimi tutuyor. Bıyıklı adam bize özel bir merdivene açılan bir kapıyı gösteriyor. Caius önce beni arkasından çekiştirerek basamakları çıkıyor. İki kat yukarı çıkıyoruz ve bilardo masası, başka bir bar ve çok sayıda alçak kanepeyle tamamlanmış büyük bir salona giriyoruz.

"Bu taraftan," dedi bize. "Bay Grayhawk'ın karşı tarafındasınız. Ne yazık ki eşi yolculuğumuz boyunca bizimle olamayacak. Size selamlarını yolladı."

Caius'a sorgulayan bir bakış fırlatıyorum ama beni görmezden geliyor. Dişlerimi sıkarak onu süitimize kadar takip ediyorum. Dikişli yaka kartına bakınca Roberto olduğunu anladığım bıyıklı adam bizi akşama kadar dinlenmemiz için bıraktıktan sonra Caius'a dönüyorum.

"Tuhaf hisler mi alıyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum. "Çünkü kesinlikle öyle."

Bavullarımız yatağın üstünde, açılmaya hazır bir şekilde duruyor. Caius terlikleri giymekten bıkmış olacak ki onları tekmeleyerek çıkarıyor ve bavulunu karıştırmaya başlıyor. Rahat oldukları için benimkileri giymeye devam ediyorum.

"Beni görmezden gelme," diye homurdanıyorum. "Ben ciddiym. Tüm bu güzelliğin ardında korkunç bir şey var."

Caius bana doğru dönmeden önce bavuldan bir çift deri elbise ayakkabısı çıkarıyor. Karanlık bakışlarında ateş yanıyor. geri çekiliyorum. Gözleri benimkilere kilitlenmişken ayakkabıları yere bırakıyor ve her bir ayağını ayakkabıların içine kaydırıyor. Sonra sinsice bana yaklaştı. Çenemi kavrayıp burunlarımız birbirine değene kadar başını eğdiğinde irkiliyorum.

"Megan'la konuşmak mı istiyorsun?" diye sorar, sesi alçak ve tehlikelidir.

Kişiliğindeki ani değişim ses kutumu büzüştürdüğü için kelimeler oluşturamıyorum, bu yüzden onun yerine başımı sallıyorum.

"Soru sormayı bırakın. Dedektifçilik oynamayı bırak. Sadece dur, küçük kız."

Böyle bir şey .

"Kendimi tuttum," diye itiraz ediyorum, sonunda kelimelerimi bularak. "Yalnız kalana kadar bekledim. Hıyarlık etme."

Derin bir nefes alıyor ve ardından öfkesini yatıştırmak istercesine yavaşça nefes veriyor. Sözde "şeytanları" kendilerini göstermek üzere mi? Şu anda hayatım için korkmalı mıyım?

Sonra, sanki bir düğmeyi kapatır gibi, Caius'un kasları gevşiyor ve bana soğuk, ölü bir bakışla yapışıyor. Çenemi bıraktı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Talep ediyorum. "Beni burada tek bırakma."

"Kapıyı arkamdan kilitle."

Onun sözleriyle midem sıkışıyor. "Evet, bu çok rahatlatıcıydı. Artık hiç korkmayacağım," dedikten sonra ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. "Şu anda ciddi misin?!"

Dudakları birbirine yapışıyor ve kasları çatılıyor. Aptalca fikrini değiştirmesini umarak nefesimi tutuyorum. Sonra ne oldu? Onun yerine burada benimle takılmaya mı karar verdi? Ondandır hoşlanmıyorum bile.

"Kendine çeki düzen ver," diye talimat veriyor, bana bakmadan. "Akşam yemeği için seksi bir şeyler giy. O zamana kadar biraz kestir. Dinlen. Telefonuna bak. Umurumda değil. Sadece bu odadan çıkma."

Cebinden telefonumu çıkardı ve kapının yanındaki masaya koydu. Bana bir kez daha bakmadan süitimizin kapısından çıkıp gidiyor. Aceleyle kapıya gidip hızla kilitliyorum. Bu beni daha güvende hissettirmiyor. Artık yalnız olduğum için bir dakikamı ayırıp odayı inceliyorum.

Büyük bir yer. Her şey beyaz ve gümüş. Sürpriz, sürpriz. Odanın en muhteşem kısmı, karla kaplı bir güverteye ve Erie Gölü'nün koyu gri, kaotik sularına bakan devasa pencere duvarı. Bavullarımızı açıp eşyalarımızı çekmecelere ve duvar dolaplarına yerleştirdikten sonra bavulları dolaplardan birine yerleştiriyorum. Yatak odasını hızlıca inceledikten sonra -krem ve kahverengi mermer tezgahlar ve küvet, yataın her zamanki dekorundan şok edici bir değişiklik- yatağın kenarına oturup göle bakıyorum.

"Kaptan Spade konuşuyor," diyor derin ve yaşlı bir ses, süitin içindeki hoparlörden geliyor. "Endişe verici hava koşullarına rağmen yola çıkmak üzereyiz. Uyarıları ve ikazları inceledim. Bu geminin akşam saatlerinde Tabiat Ana'nın bizim için hazırladığı her şeyin üstesinden geleceğinden eminim."

Harika.

Kaptan bile bunun kötü bir fikir olduğunu biliyor ama biz yine bunu yapıyoruz.

"Dışarısı on yedi derece soğuk," diye devam ediyor yat hareket etmeye başladığında. "Yarın sabah yediye kadar göl etkili kar uyarısı altındayız. Siz dışarıdan gelenler için bu, sevgili Erie Gölümüzün mevcut dondurucu sis ve beş ila on beş knot rüzgar koşullarıyla kendi hava durumunu yarattığı anlamına geliyor. Ancak bu gemi ısıtıldığı ve hareket halinde olduğu için buz biriktirme şansımız minimum düzeyde." Duraklıyor ve kıkırdıyor. "Yine de, buzla kaplanacağına şüphe olmayan sahil evlerinden bazılarını görmeyi deneyimleyebileceğinizi umuyorum."

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandım yüksek sesle. "Tekne gezintisi için mükemmel bir hava."

"Dalgalar şu anda bir ila üç fit arasında, ancak koşullar kötüleşirse, altı fit'e kadar dalgalar üretebilecek on beş ila yirmi beş knot'a kadar fırtına rüzgarlarına bakabiliriz." Yine kıkırdıyor çünkü belli ki hiç korkusu yok ya da sadece bir sadist. "Merak etmeyin. Daha da kötüleşirse, güvenliğinizi için bir marinaya yanaşacağız. Su sıcaklığı otuz dokuz

derece. Ve donma noktasının üzerindeyken düşerseniz..." Bir kara kahkaha daha.
"Yapma o zaman. Yolculuğumuz boyunca içeride kalmanız tavsiye edilir."

Telefonumu almak için yataktan kayıyorum. Akşam yemeğine saatler var.
Uyuklamak zaman kaybı gibi geliyor.

Belki biraz araştırma yaparım.

"Soru sormayı bırakın. Dedektifçilik oynamayı bırak. Sadece dur, küçük kız."

Üzgünüm, Caius. Beynim bu şekilde çalışmıyor.

Bir şeyi çözmek istediğimde, çözene kadar durmam.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY-FOUR

Romy

Solomon'u pusuda bulmayı umarak süitimizin kapısını açtım. İçim rahatladı, etrafta kimse yoktu. Yataın diğer ucunda, salonu, merdivenleri ve asansörü geçtikten sonra Solomon'un sahibinin kamaraşının olduğunu bildiğimden, oradan uzak durmaya dikkat ediyorum. İsteyeceğim son şey o korkunç adamla yalnız bir yerde yakalanmak.

Duvardaki ne olduğu belirsiz bir levhaya doğru ilerlerken, üst katta sağlık merkezi, spor salonu ve sinema olduğunu öğreniyorum. Bu yerlerden herhangi birini kontrol etmenin şüpheli olmayacağına karar veriyorum ve asansöre biniyorum. Narenciye kokan asansör beni solda sağlıklı yaşam merkezi ve spor salonunu, sağda ise sinemayı gösteren tabelaların olduğu küçük bir alana bırakıyor. Her bir alana açılan cam kapılar var.

Önce sağlık merkezine gidiyorum.

Peluş terliklerim hâlâ ayağımdayken, sessizce etrafta dolaşabiliyorum. İçeri girdiğimde nane kokusuyla karşılaşuyorum. Ön , Birkaç beyaz oturma sandalyesi ve havlu, parmak arası terlik, losyon ve diğer banyo malzemeleriyle dolu bir raf ünitesi var. Bunun ötesinde dar bir koridor var. Açık sauna odasına bakmak için durarak yoluma devam ediyorum. Nane kokusu burada daha güçlü. Sauna odasının karşısında bir dalma banyosu ve iki masalı bir masaj alanı var. Salon olması gereken yere doğru ilerlerken Ava'nın sesini duyuyorum ve olduğum yerde donup kalıyorum.

" bu," diye mırıldanıyor Ava. "Biraz eyeliner, maskara ve ruj. İşte bu kadar. Çok güzelsin, tatlım."

Ava makyajıyla uğraşırken onun "kızlarından" birinin sandalyede oturduğunu fark ediyorum. Siyah saçlı kız bana bakıyor; boş ve içi bomboş.

Neden onları giydiriyor?

Solomon Grayhawk gibi adamlar yanlarında karısı olmadan ortalıkta dolaşırken bu tuhaf kadının kızları süslemesi fikri hiç hoşuma gitmiyor. Salondan uzaklaşıp topuklarımın üzerinde dönüyorum ve

Sağlıklı yaşam merkezi. Spor salonunun pencerelerine hızlıca baktığımızda kullanılmayan bir dizi makineden başka bir şey göremiyoruz. Bir sonraki durak sinema.

Açık renkli ahşap kapıya ulaşmadan önce durup dinliyorum. Kapının ardında bu kez erkek sesleri var. Biri tanınabilir. Caius. Düğmeyi çeviriyorum ve içeriyi dinlemek için biraz açıyorum.

"...Biliyorum Ted. Dikkatli

davranıyorum." Ted burada mı?

Gizemli, babam dahil herkesle arkadaş olan Ted mi?

Ted alçak sesle, "Birlikte yalnız görülmeden önce gitsek iyi olur," diyor. "Buralarda tanımadığım ya da güvenmediğim çok fazla insan var."

Dışarı çıkmak üzere olduklarını fark edince aceleyle geldiğim yoldan geri dönüyorum, kötü ayakkabı seçimim yerde kayınca neredeyse kıcımı kırıyordum. Merdiven boşluğuna doğru çabalıyorum ama asansör kapısı açık olduğu için onun yerine içeri dalıyorum ve beni odamızın bulunduğu kata geri götürmesi için düğmeye hızlıca basıyorum.

Erkek sesleri yaklaşıyor ama bana ulaşmadan asansör kapıları kapanıyor. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Neredeyse onları gözetlerken yakalandığıma inanamıyorum. Neyi tartışıyorlardı ki? Caius'un neye dikkat etmesi gerekiyor?

Ted'in CIA'den olduğuna dair ilk düşüncelerim yeniden su yüzüne çıktı. Belki de Caius gizli görevdeydi ve gizli buluşmaları bir sonraki adımlarını gözden geçirmek içindi. Kaçak hayal gücüm karşısında gözlerimi deviriyorum. Caius iyi bir adam değil. Kesinlikle bir hükümet ajanı değil. Bu da Ted'in de aynı derecede kötü bir adam olması gerektiği anlamına geliyor ki, arkadaşlarına bakınca bunu zaten anlamıştım. Ne yazık ki kendi babam da bu adamla görülmüş ve bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyorum. Şimdilik, başka bir zaman üzerinde düşünmek üzere kilitliyorum.

İstediğim kata ulaştığımda asansörün sesi duyuldu. Kapılar açıldığında kendimi Solomon Grayhawk'tan başkasının boncuk gözlerine bakarken buluyorum. Yüzü kurtvari bir sırıtışa bürünüyor ve omurgamda bir korku titremesi yaratıyor.

"Kaybolmuş görünüyorsunuz," diyerek yaklaştı ve ayağıyla kapının otomatik olarak kapanmasını engelledi. "Yardıma ihtiyacınız var mı, Bayan Langston?"

Kibar bir gülümsemeyi zorluyorum, ancak titrediğini hissedebiliyorum. "Hayır. Kontrol etmek için sağlıklı yaşam merkezine uğradım ama doluydu. Akşam yemeği için hazırlanmak üzere süitimize döndüm."

Başını sallamadan önce rahatsız edici bir şekilde uzun birkaç saniye boyunca beni sessizce inceliyor. "Pekâlâ. O halde yakında görüşmek üzere."

Bedenlerimiz birbirine değdiğinde iğrenerek yanından geçip onunla yer değiştiriyorum. Asansöre adım atıyor ve kapılar kapanana kadar dikkatle beni izliyor. O yanımdan uzaklaşır uzaklaşmaz daha rahat nefes alabiliyorum. Süitimize doğru ilerliyorum ama sonra aklıma yeni bir fikir geliyor.

Belki odasında bir şey bulurum. Ne arıyorum ki ben?

Özel bir şey yok. Sadece daha fazla yapboz parçası. Hepsi belirsiz bir parça koleksiyonu, ama sonunda, her şeyi anlamlandıracak kadar toplayacağım. Bu bir daha asla sahip olamayacağım bir fırsat gibi geliyor. Bir saniye bile düşünmeden, yataın onun tarafına doğru koşuyorum.

Koridor beni bir kavşağa götürüyor. Solda büyük pencereleri ve güverteye erişimi olan küçük bir salon var. Hemen ileride yatak odası süitine giden yol var gibi görünüyor. Sağda, yüksek arkalıklı beyaz deri bir masa sandalyesinin önünde modern, açık renkli ahşap bir masanın bulunduğu temiz, bozulmamış bir ofis var. Gri ve beyaz halı ustalıkla el yazısı G şeklinde dikilmiş. Masanın karşısında iki oturma sandalyesi var. Masanın arkasında, hasır bir kutudan dışarı bakan, iki gözü de bir panda ayısınınki gibi kararmış bir çocuğun devasa bir resmi var.

Ne oluyor be?

Solomon hakkında ne bildiğimi bildiğimden, bu resme bakmak midemi bulandırıyor. Hayal edilen bir şeyin ressam tarafından çizimi olabilir. Ya da gerçek bir insanın kopyası olabilir. Her iki durumda da, her şey hasta ve yanlış hissettiriyor.

Odaklan.

Masanın arkasındaki sandık yüksekliğindeki gömme dolapları fark ettim. Dosyalar, fotoğraflar ya da önemli evraklar olabilir. Çabucak onlara doğru koştum. Dehşete kapıldım, içleri boştu. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle kapakları kapatıyorum ve masayı inceliyorum. Ortada şık bir MacBook Pro duruyor, kapalı ve muhtemelen şifre korumalı. Emin olmak için çevirip açıyorum. İzleme dörtgeninin yanında parlak neon yeşili yapışkan bir not duruyor. Ekran canlanana kadar tuşlara basıyorum ve şifre sormasına şaşırmıyorum.

Giremeyeceğimi bildiğim bir bilgisayarı hacklemeye çalışmak yerine, yapışkan nottaki yazıyı inceliyorum.

KUPA BAŞARISIZ X 4

3 İADE/1 ÜCRET

Bunların ne anlama geldiğinden emin değilim ama önemli görünüyor. CUP gelen tek bir şeyi temsil ediyor. Crowne Birlik Projesi. Dört kişinin başarısız olması ne anlama geliyor? Megan onlardan biri miydi?

Megan'ın programlarında başarısız olacağını düşündükçe içim içimi yiyor. Solomon'un taşırken gördüğüm o kız gibi dövölüp öldüröllebilir miydi?

Onunla konuşmam gerek.

Caius sözünü tutsa iyi olur.

"...gerçekten talihsiz, katılıyorum," diyor Solomon, sesi yakınlarda. "Ofisime gelin ve görüşelim."

Vay anasını.

Ofisindeyim.

Dizüstü bilgisayarın kapağını kapatıyorum ama nereye gideceğimden emin olamadan donup kalıyorum. Arkamdaki boş dolaplar küçük ama sığabileceğimi düşünüyorum. Eğilip kapaklardan birini açıyorum ve dar alana giriyorum. Tam kapıyı kapatırken sesler daha da yükseliyor.

"Söylemeliyim ki, Sol," diyor bir adam belirgin bir kıskançlıkla, "bu yat bir rüyanın gerçekleşmesi gibi."

Solomon gülüyor. "Bana da epey pahalıya patladı. Lütfen Michael, otur."

Solomon otururken masa sandalyesi gıcırıyor. Sanki gümbür gümbür geliyormuş gibi hissettiren nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Dudağımı ısırarak nefesimi tutmak ve kalp atışlarımı düzene sokmak için elimden geleni yapıyorum.

"Sadede gelelim," diyor Michael, her türlü zevk havasını bırakmış, işe koyulmaya hevesli bir şekilde. "Parasını ödediğim şeyin odamda bekliyor olmasını beklerdim."

Solomon derin bir iç çeker. "Daha önce de söylediğim gibi, bu gerçekten talihsiz bir durum. Yine de bir nedeni var. Benim de durumu düzeltmek için bir planım var."

"Dinliyorum."

"CUP her zaman kusursuz değildir," diye devam ediyor Solomon. "Özellikle son yıllarda başarısızlıklar yaşandı."

"Nasıl yani?" Michael talep ediyor, sesi öfkeyle gergin. "Bu programlama yıllardır devam ediyor. Neden şimdi?"

Solomon sandalyesini hareket ettirerek tekrar gıcırdamasına neden olur. "Büyük ilaç firmasını suçluyorum."

"Devam et."

"Roger Wade sektöre elini attığından beri agresif başarısızlıklar gördük."

"Ve ödediğim para da o başarısızlıklardan biriydi," diye homurdanıyor Michael. "Lütfen bir nokta iki milyon doları nasıl boşa harcadığımı açıkla, Sol. Sadece

Bu işlemle ilişkilendirilemeyeceğinden emin olmak için tüm parayı dikkatlice farklı kanallara yönlendirmek için aylar harcadım."

"Paranızı boşa ," diyor Solomon, ses tonunda hafif bir kızgınlık var. "Sadece hazzı geciktiriyorsun."

"Bonuslu olsa iyi olur."

"Sizi temin ederim, olacak." Solomon masaya vurur. "Bu arada, Wade ile ilgilenmemiz gerekiyor. Hükümetten aldığınız yetki ve Kongre üyelerine erişiminiz sayesinde onu yönetim kurulundan çıkarabileceğimize inanıyorum."

Bu Michael denen adam hükümette mi?

Bu hiç hoşuma gitmedi.

"O ne yaptı?" Michael soruyor. "Tanrı gibi davranarak yaşlı kıcını dünyanın dört bir yanına koşturmaktan başka?"

"Gördüğünüz gibi, aynen öyle. Büyük ilaç firmalarıyla yatağa girdi, ceplerine tonlarca para akıttı ve onları bazı çocukluk aşılarını değiştirmeye ikna etti. Bu aşılar DNA'yı değiştiren özellikler içeriyor ve bu da bazı genç CUP hastalarını dirençli hale getiriyor. DNA'yı değiştirmekteki amacının ne olduğundan emin değilim ama yine de çabalarımızı etkiledi."

Rüzgâr dışarıda yüksek sesle ısıklık çalıyor ve iki adam da dinlemek için konuşmalarına ara veriyor. O zaman teknenin öncekinden daha fazla sallandığını fark ediyorum. Her ne kadar hava durumu ve bu devasa şeyin alabora olması konusunda endişelenmek istesem de, onların konuşmalarına kendimi fazlasıyla kaptırmış durumdayım.

"Yani benim başarısız alışverişimden Wade'in aşısı mı sorumlu?" Michael açıklıyor. "Ve şimdi de meslektaşlarımı onun kontrolsüz gücü hakkında bir şeyler yapmaya ikna etmemi mi istiyorsunuz?"

"Kesinlikle. Eminim federaller cebindedir. Wade'i saçma sapan kara para aklama suçlarından içeri at. Umurumda değil. Sadece icabına bak. O buruşuk ellerini bal küpümüzden çek."

"Hepsi mahvoldu mu?" Michael soruyor.

"Bu ay yirmi altı kişi başarılı işlemlerden geçti. Yaşları on beş ile yirmi arasında değişiyordu. Hepsi de Wade'in yaklaşık on dört yıl önce başlayan müdahalesinden önceydi."

"Benimki yaş yüzünden başarısız oldu."

"Aynen öyle." Solomon iç geçirir. "Ve sizin özel özellikleriniz nedeniyle, başarılı olanlardan biriyle kolayca değiştiremedim."

"Belki de onu kendim muayene edebilirim."

Onunla.

Kesinlikle insanlarla ilgili işlemleri tartışıyorlar.

Boğazıma bir safra kaçıyor ama yakalanmaktan korktuğum için öğürmeye ya da ses çıkarmaya cesaret edemiyorum.

"Ne yazık ki," diyor Solomon, "bu mümkün olmayacak. Bu akşam bir teslimat yapacağız ve yenilerini alacağız. Sizinki, biz onu programdan geçirene kadar hazır olmayacak."

"Onun da başarısız olmayacağını nereden biliyorsun?"

"Aşılama kayıtları. Programa girmelerinin bir öncülü olarak tüm ürünlerimizden bunları alıyoruz. Bu gece elde ettiklerimiz bu açıdan incelenmiş durumda." Solomon duraklar. "Yine de hatırlatmalıyım ki, bir ya da iki ay daha hazır olmayacak. İlk bakışta talep ettiğiniz her şeye sahip, ancak henüz tamir edilmedi."

Küçük hava sınırlı geliyor ve terlemeye başlıyorum. Bu insanları mağazada değiştirilmesi gereken bozuk televizyonlar gibi takas etmekten nasıl normal bir şekilde bahsedebildiklerini anlamıyorum. Bu gerçek dışı.

"İkramiyem ne kadar?" Michael sorar, sesi soğuktur ama durumun sonucuna boyun eğmiştir.

"İstedğin bu değildi elbette, ama yolculuğumuz süresince bir teselli ödülü," diyor Solomon, ses tonunda bir hınzırlık var. "Bu olaydaki payım için bir tüccar ikramiyesi pazarlığı yaptım. İşleyicim başarısız ürününüzü bana vermeyi teklif etti. Bir süre onunla oynayabileceğiz."

Michael bir süre sessiz kalır. "Onları uysal, uyumlu ve memnun etmeye hevesli severim. Eğer başarısız olursa, bu nasıl işe yarayacak? Bunun beni ilgilendirdiğinden emin değilim."

Solomon ona "Bunu geçici olarak gerçekleştirmenin yollarını biliyoruz" diye güvence veriyor. "Aslında Crown'lar buradayken elimizin altında bol miktarda uyuşturucu olacak."

Caius'un hap ve iğnelerle dolu bavuluyla geleceğini düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Bu aile hakkında daha fazla şey öğrendikçe, daha fazla iğreniyorum.

"Emin değilim," diye homurdandı Michael. "Bu yolculuktan daha fazlasını bekliyordum. Eve gerçekten özel, kişisel ihtiyaç ve arzularıma göre tasarlanmış bir şeyle döneceğimi sanıyordum. Bu beni soğutuyor, Sol."

"Sadece bir şans ver," diye yalvarıyor Solomon. "Beni çalarken izle. Sana ilham verebilir. Ve eğer seks ilginizi çekmezse, bunun yerine saldırganlığınızı ondan çıkarabilirsiniz."

Sickos.

Michael bunu biraz düşündükten sonra, "Yani bozuk malımı test sürüşüne çıkarabilirim ve tekrar sinirlendiğimde, onun beş para etmez canına okursam beni durdurmayacak mısın?" der.

Nefesim kesiliyor ve hemen avucumla ağzımı kapatıyorum. Neyse ki dışarıdaki rüzgâr gürültülü, yumuşak sesimi maskeliyor. Gözlerim sulanıyor ve hiperventilasyondan korunmak için birkaç yavaş, ölçülü nefes almak zorunda kalıyorum.

Cinayet planlıyorlar ve ben bunu dinlemek zorunda kalıyorum.

"Seçtiğin buysa, öyle olsun," diyor Solomon zorlukla maskelenmiş bir kızgınlıkla. "Yaşlı bir adamın en azından önce kafasını dağıtmasına izin vermenizi rica ediyorum."

Michael gülmeye başlar ve sonra Solomon da katılır. Bir anda en iyi arkadaş olmaya geri döndüler. Psikopatlar.

Solomon sandalyesinden kalkarak, "Bu güvertedeki salonda bir içki iç," der. "Uyuşturucuyu ve kızı aldıktan sonra gelip seni alacağım. Gevşe biraz dostum, yemekten önce biraz eğleneceksin."

Ayak sesleri geri çekiliyor ve tanıdık bir ses duyduğumda cehennem gibi saklandığım delikten kaçışımı planlıyorum.

"Solomon."

"Ahh, Caius," diye gürlür Solomon. "Tam da aradığım adam. Gel otur. Konuşacak çok şeyimiz var."

Tuzağa düştüm. Tekrar.

CHAPTER TWENTY-FIVE

Romy

"Burada sadece ben varım," diyor Solomon. "Eğer o tatlı şeyini arıyorsan, bunu söylemek beni hayal kırıklığına uğratsa da burada değil."

Caius homurdanıyor. "Odamızda hazırlanıyor. Sadece senin...
ilginç sanat eserleri."

Solomon'un adımları bana yaklaşıyor. Dolap kapaklarındaki çatlaktan pantolonunun paçalarından birini görebiliyorum. "Kızımın henüz dört yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafı. O yaşlarını özleyorum. O zamanlar çok masum ve tatlılar, biliyor musun?"

Caius konuyu değiştirir. "Davetiniz için teşekkür etmek üzere sizinle şahsen görüşmek istedim. Babam yaşılanıyor ve önemli ilişkilerini daha çok bana devrediyor."

"Ben geçilecek biri miyim?" Solomon ses tonunda bir ısırıkla sorar. "Kendimi ne kadar özel hissediyorum. Belki de bunun yerine bana öncelik veren bir çabaya yatırım yapmalıyım."

Havada ne olduğunu anlayamadığım bir şey var. Sanki birbirlerini ölçüp biçiyorlar.

"Açık konuşmam gerekirse," diyor Caius alçak sesle, "bana bir bok vermedi. Ben devralıyorum. Yavaş yavaş. Yaşlı adam artık eskisi gibi değil."

Solomon bir an sessiz kalır. "İlginç. Daha da ilginç, bu bilgiyi ifşa etmeye istekli olman. Benim bağıllığının babana olduğunu biliyorsun. Onu sen bu resme dahil olmadan çok önce tanıyordum."

"Bana güvenin. Bu kulübün nasıl çalıştığının farkındayım. Ancak ben büyük resmi gören bir fırsatçıyım. Babam o büyük resmin içinde değil. Son zamanlarda dikkatsiz davranıyor."

"Anlıyorum."

"Gördüğünüze inanıyorum. Aksi takdirde beni bu hafta sonu yatınıza davet etmezsiniz. Ağaçların arkasındaki ormanı görüyorsun. İkimizin de beklediğinden daha hızlı bir şekilde onun yerine geçiyorum. Artık bunu durdurmanın bir yolu yok."

"Orion kenara çekilmeyecektir," diye araya girer Solomon. "O acımasızdır. Kayıyor olsa bile, asla bırakmaz."

"Onu bana bırakın," diye teminat veriyor Caius. "Programlamaya çoktan başladım."

Programlama mı?

Bunca zamandır bana yaptığı gibi kendi babasına da psikolojik baskı yapmaya mı çalışıyor?

"Yaşlı bir köpeğe gerçekten yeni numaralar öğretebilir misiniz?" Solomon soruyor. "Orion onlarca yıldır aynı. Özellikle de oyun kitabını kendisinin geliştirdiğini düşünürsek, eski CUP hilelerine boyun eğecek bir tipe benzemiyor."

Caius alaycı bir şekilde homurdanıyor. "CUP'u yaratmak için MK Ultra, hipnotizasyon ve diğer zihin kontrol taktiklerini örnek aldı, evet, ama konuda usta olmaktan çok uzak."

Bahsettiği her şey sınıf projemiz için okuduğum şeylerdi. İroni benim için kayıp değil. Sadece bu konuşmaya ayak uydurabilecek bilgiye sahip olduğum için şükrediyorum.

"Ve sen efendi misin?" Solomon ikna olmamış bir sesle sorar. "Benim yöntemlerim şimdiye kadar işe yaradı."

"Eğer öyle olsaydı, programınız Michael Greer'in satın alınmasında işe yarardı. Bunun yerine, onun yerine geçecek kişiyi almak için bu gölde bulunan bir nakliye konteyneri tesisine gidiyoruz."

Caius sessiz, tekrar konuşmadan önce sözlerinin kafasında yer etmesine izin veriyor. "Programlamada bazı aksaklıklar olduğunun farkındayım. Roger Wade bir sorun."

"İkimizin de hemfikir olabileceği bir şey," diye homurdanıyor Solomon.

"Benim yöntemimin babamınkinden farklı olduğu nokta," diye başlıyor Caius, "seks oyuncaklarıyla beyin yıkamanın ötesine geçmesi. Daha derine iniyor. Çin'den, Rusya'dan ve kendi hükümetimizden, normal erkekleri tekil olarak odaklanmış ölüm makinesi süper askerlere dönüştürmek için belirli zihin kontrol tekniklerini kullanan gizli çalışmalara ulaşabildim. Bunun ötesinde, karanlık ağa derinlemesine dalışım ve yapay zeka ile yardımım, daha fazla sırrın kilidini açtı."

"İlgimi çektiniz," diyor Solomon, sesinde bir hevesle. "Sanırım yatırımlarım sonuçta ilerleme kaydediyor."

"Ya en güçlü insanların zihinlerine girebilseydiniz? Roger Wade, mesela. O programımız için bir tehdit ve

diğer elitlerin dikkatini gereksiz yere çekiyor. Ancak onu ortadan kaldırmak neredeyse imkansız."

Solomon "Hiç kimse dokunulmaz değildir" diyor. "İmkansız değil ama olağanüstü zor olacağına katılıyorum."

"Tüm dünyanın önünde iğrenç bir şey yapması için onu nasıl tetiklemek istersiniz? Söylenen bir söz, bir görsel ya da bir koku bile katalizör olabilir. Bu tetikleyicileri geliştiriyorum." Caius durup sözlerinin kafasında yer etmesini bekliyor. "Bu kabiliyete sahip olan sadece biz değiliz, ama sanırım emrimizde binlerce denek, bitmek bilmeyen bir para cebi ve uğraşacak sıfır hükümet bürokrasisi olan sadece biziz."

Solomon kıkırdar. "Kan bağı olmamasına rağmen Orion gibisin ama aynı zamanda daha fazlasısın. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Son oyunun ne?"

Evet, son oyunun nedir, Caius Crowne?

"Savaşların, yoksulluğun ve sokak suçlarının olmadığı bir dünya."

"Ne kadar asilce," der Solomon alaycı bir ifadeyle. "Buna inanmıyorum." Ben de inanmıyorum.

"Aynı fikirde olduğumuz sürece bunun bir önemi var mı Solomon?"

"Sanırım öyle değil." Solomon'dan bir kahkaha daha. "Pekâlâ. Bu yolculuktan sonra lojistiği daha derinlemesine tartışmak için tekrar buluşacağız. Şimdi çok daha keyifli bir şeye geçelim."

"O da ne?"

"Romy."

İsmimi kullandığında tüm vücudum dondu. "Peki ya o?" Caius soğukkanlılıkla soruyor.

"Akşam yemeğinden önce biraz çalacağız," diye açıklıyor Solomon. "Romy'nin katılmasının eğlenceli olacağını düşündüm. Sadakatinin nereye kadar uzandığını görmek güzel olur. Ona dokunmak zorunda değilim ama onu becerirken seni izlemek isterim."

Deli mi bu?

Caius homurdanıyor. "Kusmukla ilgilenmiyorsan, iyi bir fikir değil."

"Bu ne anlama geliyor?" Solomon, ses tonunda bir miktar öfkeyle sorar.

"Sen değil," diyor Caius yumuşak bir sesle. "Sorun bu yat. Buraya gelmeden önce yeşildi ve bahsettiğim gibi hazırlanmadan tuvalete sarılıyordu. Geminin hareketinin yeni hamile bir kadına ne yapacağını düşünmemiştim."

Hamile misin?

Ne yalancı ama.
Neden yalan
söylüyor?

"Yazık," diyor Solomon, ses tonunda hayal kırıklığı, beni daha önce gördüğüne dair bir nedenden dolayı vazgeçmiyor. "Taşaklarım derindeyken kustumuk kokusu almamayı tercih ederim. Bir ereksiyon katilinden bahsediyoruz. Ayrıca, bir erkeğin standartları vardır."

İkisi de kıkırdar.

İğrenç.

"Yine de kalıp gösteriyi izleyecek misin?" Solomon soruyor. "Bunu kaçırmazdım."

Solomon ayağa kalkarken masa sandalyesi gıcırıyor. "Rahatınıza bakın. Kızı alacağım ve Michael'a buraya geri dönmesini söyleyeceğim."

Ayak sesleri kaybolur ve oda ölüm sessizliğine bürünür. Caius hâlâ burada mı? Yaklaşan ayak seslerinin yumuşaklığını fark ediyorum. Sandalye yine gıcırıyor ama bu sefer Caius'un kokusu benimle birlikte dolabın içine sızıyor.

Yat sertçe bir tarafa çekiliyor ve beni gerçekten deniz tutacak mı diye merak ediyorum. Dolabın kapısı açıldığında görüş alanımda bir ışık patlaması oluyor. Hızlı bakış bana Caius'un Solomon'un dizüstü bilgisayarını incelediğini ve kapıyı açanın o olmadığını söylüyor. Diğer yöne doğru sertçe eğiliyoruz ve dolap çarparak kapanıyor. Ses o kadar yüksek ki, şaşkınlıkla ciyaklamaktan kendimi alamıyorum.

Saçmalık.

kez dolap açıldığında, dalgalı sular yüzünden değil. Sandalyede dönmüş ve öne doğru eğilmiş olan Caius kolumdan tutuyor ve beni önünde yere çekiyor.

"Ne. Ne. Sikeyim. Sen. Sen. Yapıyorsun. Burada mı?"

Gözlerindeki alev alev yanan öfke daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Dehşetin de ötesinde. Beni boğarak öldürmekten zorlukla kaçınıyormuş gibi hissediyorum.

"Açıklayabilirim," diye atıldım. "Keşfe çıkmıştım ve kendimi burada buldum. Korktum ve-"

"Aptal küçük kız," diye hırlıyor ve kolumu sıkıca kavıyor. "Bu çok pervasızcaydı. Hemen odamıza geri dönmen gerekiyor. Seni görmesine izin verme."

Gözlerim yaşardı. Birden korkuya kapıldım ve bu odadan fark edilmeden kaçıp kaçamayacağımdan emin değilim.

Ayak sesleri bir kez daha duyuluyor ve Caius'un kara gözlerinde bir panik parıltısı belirliyor. Beni zorla dolabın içine geri itti, umursamadan

Kolumu morartıyor ve kafamı tahtaya vuruyor. Kapıyı kapatmadan önce parmağıyla yüzümü işaret etti.

"Bunu benim için berbat etme," diye uyarıyor, sözlerinden kötü niyet damlıyor. "Sadece her şeyi mahvetmekle kalmayacak, kendini öldürteceksin."

Bu sözlerle birlikte kapıyı sessizce kapatır, sandalyenin hakkını verir, dizüstü bilgisayarı kapatır ve odanın diğer ucuna yürür. Odaya bir kişi girdiğinde sandalyesinin derisi ses çıkarır.

"Caius Crowne," diyor Michael, sesi öncekinden daha sakın. "Her zaman bir zevk."

"Aynı şekilde," diye onaylıyor Caius sıfır duygusallıkla. "Çocuklar nasıl?" Çocuklar mı?

Bu iğrenç adamın çocuğu mu var?

"Joey geçen ay deniz piyadelerine katıldı. Kim bilir ne kadar süreliğine gitti," diyor Michael ona. "Heidi hâlâ MIT'de."

"Margie öldüğünden beri durumları iyi mi?"

"Çocukların dikkati dağılmıyor. Bu onlar için iyi. Bana gelince." Michael iç çeker. "Bir erkek yalnız kalır. Bu sorunu hallettiğimi sanıyordum ama ne yazık ki halledememişim."

Onlar havadan sudan konuşurken, ben Caius hakkında öğrendiğim her şeyi tekrar ediyorum. Bir çeşit zihin kontrolü yapıyor. Benim üzerimde denedikleri için bunu biliyordum ama bu ailenin ne düzeyde oyun oynadığını anlamamıştım.

Neden benim kafamın içine giremediler?

Ben de mi başarısız sayılıyorum?

Ben bir şey anlayamadan Solomon'un gelişini duyurduğunu duyuyorum.

"Çocuklar, küçük tatlı bir aperatifim var. Kim aç?"

Yavaşça hareket ediyorum, kapıları kazara açmadan aralıktan bir göz atmaya çalışıyorum. İnce aralıktan bir hareket yakalıyorum. Bacaklar. Solomon'unkiler ve çıplak, çok daha ince bir set.

Hasta olacağım.

Bir tokat sesi duyuyorum ve sonra kız yere yığılıyor. Onu öldürecek mi?

"Onu yola getirecek bir şey mi?" Solomon sorar.

Caius buz gibi bir ses tonuyla, "Benden değil," diyor. "Bir şey getirmem gerekiyor mu?"

Michael söze giriyor, "O sürtük acıyı uyuşturmayı hak etmiyor. Onun acı çekmesini izlemek istiyorum."

"İste ve alacaksın," diye tıslıyor Süleyman kemerini çözerken. "Bu şerefe nail olmak ister misin?"

"İzlemek istiyorum," diye

homurdanıyor Michael.

"Kayganlaştırıcıya ihtiyacın var mı?"

Solomon sorar.

"Hayır. Kendi elimle boşalmayacağım ve onun de izin vermeyeceğim. Yeni kızım hazır olana kadar bekleyeceğim."

"Sen bilirsin."

Solomon kemerle kıza vurmaya başlar. Zavallı kız feryat ediyor ve hıçkırıyor ama kimse yardımına gelmiyor. Bu dolaptan sürünerek çıkmak istiyorum ama korku beni hareketsiz bırakıyor. Ben onun kurtarıcısı değilim. Ben de bir tutsağım. Eğer kendimi dışarı atarsam, aynı kaderi paylaşmayacağımdan emin değilim. İğrenme duygusu içimi kemiriyor. Bunu durdurmak için kendimi zorlayamamaktan nefret ediyorum. Ben bir korkağım.

Kendi hıçkırıklarımı tutarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Kız bağırmaya ve çığlık atmaya devam ediyor, ancak şimdi geveliyor gibi görünüyor.

"Görünüşe göre Ava onu çoktan soslamış," diyor Solomon nefes nefese. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

Michael alçak sesle, "Her şeye rağmen o kayganlaştırıcıyı alacağım," diyor. "Görünüşe göre sikim bekleyemez."

Solomon gülüyor ama Caius tamamen sessiz kalıyor. Bir şişenin kapağının açıldığını ve ardından birinin aletini sıvazlarken çıkardığı sulu sesleri duyuyorum.

"Biraz ister misin, Sol?" Michael Solomon'a sorar.

"Hayır," diyor Solomon, hâlâ oflayarak. "Biraz tükürükten başka bir şey kullanmadan girmeyi tercih ederim. Kızlarını ilk kez soktuklarında hep çok sıkı olurlar. Sadece bir dakika kadar ikimizin de canını yakıyor ve sonra kan her şeyi daha iyi yapıyor."

Aman Tanrım.

Gerçekten kusacağım.

Sonraki birkaç dakika homurdanma, et tokatlama ve kafası güzel ama hâlâ acı çeken bir kızın sessiz hıçkırıklarından başka bir şey değildir. Michael önce gelir, yüksek sesle inler. Bu Solomon'u tahrik etmiş olmalı çünkü daha yüksek sesle ve daha hızlı sesler çıkarmaya başlıyor. Şapırtılı, sulu sesler boğazıma safra kaçmasına neden oluyor.

Kusma, Romy.

Solomon inler ve sonra bir beden sertçe yere çarpar. Ayağa kalkarken kıkırdıyor. Çatlaktan görebildiğim tek şey kana bulanmış çıplak bir kık. Titreyerek bir gözyaşı daha siliyorum.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" Solomon sorar. "Orada oturup kendine dokunmadığına göre inanılmaz bir kendine hakimiyetin var."

Caius sonunda konuşur. "Biraz rahatlamaya ihtiyacım var ama burada değil. Odamda sikimi sokabileceğim hasta bir kız var. Ayrıca göğüsleri de var. Memeleri olanları tercih ederim."

"Çocuk aşık olmuş," diye alay ediyor Solomon. "Yemekte görüşürüz."

Caius beni bu iki canavarla yalnız bırakıyor, beni bulmamaları ve kıza yaptıklarının aynısını yapmamaları için dua ediyor.

Lütfen bana bunu tekrar dinletme. Lütfen.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY-SIX

Romy

Dolap bana evdeki dolabımı hatırlatıyor. Doldurulmuş hayvanlar, bebekler, giysiler ve ayakkabılar arasında saklanırken orada kendimi güvende hissedirdim. Saklanmakta her zaman iyiydim. Korktuğumda, ışıklar söndükten sonra dolabıma gizlice girer, oradaki tüm eşyaları zar zor rahatsız eder, sorunsuz bir şekilde karışırdım.

Canavarlar beni orada hiç bulamadı.

Tek yapmam gereken tamamen hareketsiz kalmak, nefesimi yavaşlatmak ve bana huzur veren bir yere çekilmektir. Sık sık Bastian'la buz patenine gittiğim zamanları hatırlardım. İyi bir ağabey olarak elimi tutar, ne zaman düşmeye başlasam sıkıca çekerdi.

Beni hep güvende tuttu.

Her zaman değil.

"Romy," diyor derinden gelen bir ses şarkı söyler gibi. "Dışarı çık, dışarı çık, her neredeyse."

Şaşkınlığımdan sıyrılıyorum ve panik beni ele geçiriyor, kalbimi ve nefesimi aynı anda alıyor. Solomon burada saklandığımı fark etti mi?

Bir sonraki hamlemi düşünmeden dolabın kapağı bir kez daha çekilerek açılıyor ve ışığın ani parlaklığıyla gözlerim kamaşıyor.

İri yarı bir el pazumu tutup beni dolaptan çekip çıkarınca irkildim. Ayağa kaldırıldığımda, beni bulan kişinin Gareth olduğunu fark edince kısa bir süreliğine rahatlıyorum.

Kısa süreliğine rahatladım.

Gözlerimi onun parıldayan gözlerine kilitlediğimde bir anda geçiyor. Bakışlarında kötülük dans ediyor. Onunla tanıştığım anda bunu fark için kızgıyım. Beni kolayca kandırmıştı, yine de bir daha kandırılmayacağım.

"Gidelim," diyor ayağıyla dolap kapağını kapatırken. "Caius beni seni almam için gönderdi."

Beni saklandığım yerden sürüklerken, kızı aramaktan kendimi alamıyorum. Artık halının üzerinde yayılmıyor. Orada olduğuna dair tek kanıt

Burada birkaç damla kan ve her türlü vücut sıvısının korkunç kokusu var.

İğrenç.

"Kız iyi mi?" Beni asansöre götürürken Gareth'a soruyorum. "Onu nereye götürdüler? Hâlâ hayatta mı?"

Suçluluk duygusuyla öğürüyorum ve gözlerim doluyor. Dolabı onu durdurmaya çalışmalıydım. Onu kurtarabilirdim.

"konuşacağız," diye homurdanıyor Gareth. "Sus ve ."

Zihnim o kadar çok dönmeye devam ediyor ki, Caius'la paylaştığım oda dışındaki bir misafir odasına çekilene kadar nihayet etrafımı tanımaya başlayamıyorum.

Bu odanın penceresi yok.

"Neredeyiz biz?" Kolumu Gareth'ın elinden çekmeye çalışıp başaramayarak soruyorum.

"Sakin ol," diye homurdanıyor. "Benim odamdayız. Görülmediğinden emin olana kadar ortalıkta görünmemen gerekiyor."

Saçlarım terden nemli ve içimdeki mide bulantısından kurtulamıyorum. Kıza ne olduğunu bilmek istiyorum. Onu daha şeytani planlar için başka bir yere mi götürdüler yoksa Ava'nın yanına mı bırakıldı? Bilmemek beni öldürüyor.

"Onları durdurmalıydım," diye mırıldanıyorum, titreyerek.

"Durdurmalıydım-" "Hayır," diyor Gareth hafif bir kızgınlıkla, sonunda beni tutmayı bırakarak.

"Yapmamalıydın. Solomon seni görmediği için şanslısın. Caius çok kızdı." Bana sırtıttı. "Belki de bir zamanlar düşündüğüm kadar sevilen biri değilsin."

Kollarımı kendime sarıyorum ve kapalı kapının yanında kalıyorum. Bu yerde fazla rahat etmeye hevesli değilim. Sadece odamın güvenliğine geri dönmek istiyorum.

"Ava ile aranızda ne vardı?"

Gareth'ın kaşları kalkıyor ve bakışları beni delip geçiyor. "Bana ailemi veren kişi o. Neden?"

Omuz silkiyorum, gözlerinin içine bakamıyorum. "Sadece ikinizin arasında bir geçmiş varmış gibi görünüyordu."

Kıkırdıyor. "Bekaretimi onunla kaybettim. Geçmişimiz çok eskiye dayanıyor."

Onun hakkında haklı olduğum için iğreniyorum. Gareth o kötü cadıyla yattığı için gururlu görünüyor. Sanırım her gencin seksi ve yaşlı bir kadınla yatması övünülecek bir şeydir.

"Caius ondan hoşlanmıyor."

"Nasıl anladın?" Gareth, söylediklerim karşısında gerçekten kafası karışmış bir şekilde soruyor. "Her zaman konuşurlar."

"O bir avcı," diyorum yavaşça, sanki aptalmış gibi.

Gareth bana yaklaşırken kaşlarını çatıyor. Geri çekilme çabam sırasında kışım kapıya çarpıyor. "Hepimiz yırtıcıyız, Ro. Her birimiz."

"Caius değil," diye karşılık verdim ama bunu gerçekten bilmiyordum. "Kaitlyn ile niyetin ne?"

Tüm vücudu donuyor ve kötü niyetli nefret, genellikle yakışıklı olan yüz hatlarını bozuyor. "Ne diyorsun sen?"

Tamamen yabancıyım ve bu şeytani ayıyla kapana kısılmış durumdayım. Çenemi kapalı tutmalıyım, ama onu kışkırtmaktan kendimi alamıyorum.

"Yırtıcı bir hayvan olduğunu söylemiştin," diye tıslıyorum, gözyaşlarım tehdit ediyor. "Ona ne yapmayı planladığını ancak hayal edebilirim."

Boynunda bir damar şişkinleşir. "Ben asla-"

"Belki de kendini bu sefer yapmayacağına ikna etmişsindir." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken sesim titriyor. "Emma'yla ne oldu? Kontrolünü mü kaybettin? Her şeyi berbat ettin ve korkunç hatanı saklamak mı istiyorsun? Ne-"

Yanağıma ters bir yumruk indirdiğinde acı başımda patlıyor. Tökezleyerek sertçe yanıma düşüyorum, masanın köşesi bana batıyor. Nefesim neredeyse anında ciğerlerimden çekiliyor.

Omuzlarını dikleştirmiş ve kavga etmek isteyen canavar adamın bana doğru ilerleyişini izlerken siniyorum. Etli pençelerini tekrar üzerime geçiremeden biri odasının kapısına vuruyor. İkimiz de donup kaldık.

"Gareth," diyor Caius, sesi binlerce jilet bıçağı gibi keskin. "Bunu sen mi yaptın?"

Gareth beni ayağa kaldırıyor ve ben de bağıyorum. Parmağını dudaklarının üzerine koyarak az önce olanlarla ilgili tek kelime etmememi işaret ediyor.

"Evet," diyor Gareth çocuksu bir sırtışla. "O burada. Benimle güvende."

Kapıyı açıyor ve Caius sert bakışlarıyla beni arayarak içeri giriyor. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarım, dağınık, terli saçlarım ve şimdi morarmış elmacık kemiğimle berbat haldeyim, biliyorum. Caius her şeyi bir milisaniye içinde değerlendiriyor. Etkileyici bir ilgisizliğe bürünmeden önce yüzünde bir öfke parıltısı görüyorum.

"Teşekkürler," diye Caius. "Hazırlanmamız gerek."

İkinci kez söylememe gerek kalmadan sahte erkek arkadaşına doğru koşuyorum. Elim tuttu. Anında rahatladım.

endişe verici.

Şu anda bu gemide kötünün iyisi o.

Beni Gareth'in odasından çıkarıp asansöre götürüyor. Sessizlik içinde yukarı çıktık. Yattan çıktığımızda Solomon'un tarafına bakmayı reddediyorum, tanık olduğum şey aklımdan çıkmıyor.

Odamızın güvenliğine geri döndüğümüzde, Caius kapıyı arkamızdan kilitliyor ve banyoyu işaret ediyor. "Duş al. Şimdi."

Ona bakıyorum, korku beni yıkıyor. "Ne?"

Burun delikleri alevlenir. "*Benimle* değil, küçük kız. Bu kadar üzülme. Belki başka bir zaman."

Utançla karışık tiksinti beni ondan hızla uzaklaştırdı. Onunla duş alma fikri beni dehşete düşürmüştü. Caius, diğer canavarların bazılarında daha iyi olsa da, yine de korkunç ve ürkütücü. Onunla yalnız, çıplak ve ıslak olma düşüncesi beni kontrolsüzce ürpertiyor. Onan tahrik olmaktan çok uzağım.

Çekmecelerden birkaç kıyafet kapıp banyoya giriyorum. Gördüğüm ve duyduğum sapkınlıkları yok edecekmiş gibi her yerimi keselediğim uzun ve sıcak bir duştan sonra nihayet banyodan çıkıyorum. Caius yanımdan geçip giderken bana bir bakış bile atmıyor, sonra da kendini içeri kapatıyor.

Yatak beni çağırıyor, tüm dehşeti sileceğini vaat ediyor ve ben de kendi isteğimle gidip yorganın altına girip gözlerimi kapatıyorum. Duygular göğsümde ağırlaşıyor. Bir şey yapmadığım için pişmanlık içinde boğuluyorum. Bir şeyler yapmalıydım.

Ne amaçla?

O odada üç adam vardı. Kolayca etkisiz hale getirilebilir ve potansiyel olarak başka bir kurban olabilirdim. Bu kıza hiç yardımcı olmazdı.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü Caius'un kolonyasının taze kokusuyla uyandım. Kafamı yorganın altından çıkardığımda onu çekmecelerin önünde, kaslı kışına oturan siyah bir boxer dışında çıplak halde buluyorum.

Neden kötü adam bu kadar iyi görünmek zorunda?

Dönüyor, etkileyici, şişkin sikini ortaya çıkarıyor ve beni onu izlerken yakalıyor. Yüzündeki ifadesiz ifade hınzır bir neşeye dönüşüyor. Bu daha önce onda gördüğüm bir bakış değil, bu da kalp atışlarımın çılgınca hızlanmasına neden oluyor.

"Hızlı bir sevişme için vaktimiz var aşkım," diye mırıldanıyor sahte erkek arkadaş sesiyle. "Hamile kadınların sekse doymak bilmez bir açlığı olduğunu hep duymuşumdur."

Bu doğru mu?"

Beni bu şekilde kışkırttığında, ne kadar güzel, dövmeli bir erkek örneği olursa olsun ondan ne kadar nefret ettiğimi hatırlıyorum.

"Kendimi o balkondan atmayı tercih ederim," diyorum tatlı tatlı. "*Aşkım*."

Sırıtarak pantolonunu askıdan indiriyor. "Sen bilirsin. İkimiz de biraz rahatlamaya ihtiyacın olduğunu biliyoruz. Bugün oldukça sinirlisin, küçük kız."

Bir bok yok mu?

Gördüğüm şeyde oynadığı rol hakkında onu sıkıştırmak için yanıp tutuşuyorum. Ama herhangi bir rol oynadı mı? Tam olarak değil. Evet, boş boş oturdu ve hiçbir şey yapmadı, ama ben de öyle. Sanırım eşit derecede suç ortağıyız.

Ayrıca, buradaki tek müttefikimle savaşmak aptalca. Şu anda, beni güvende tutması için ona ihtiyacım var.

"Megan'ı arayabilir miyiz?" Onun alaylarına öfkeyle karşılık vermek yerine soruyorum. "Lütfen."

Pantolonunun düğmelerini ilikliyor ve sonra fermuarını yukarı çekiyor. Göbek deliğinin altında, pantolonunun altında kaybolan koyu renkli saç izini fark etmeden edemiyorum. Karmaşık siyah mürekkepli karın kasları, spor yaptığını anlamaya yetecek kadar kesilmiş, ama bunu takıntı haline getirmemiş Gareth. Oradaki kıllar yumuşak görünüyor, normalde olduğu sert hıyarın aksine.

"Caius," diyorum hışımlla. "Lütfen."

"Sanırım," diyor dar beyaz atletini çekiştirirken, "yemekte uslu bir kız olursan, aramayı daha sonra yapabiliriz."

Gıcır gıcır beyaz bir elbise gömleği giyiyor, sonra inanılmaz bir hızla düğmelerini ustalıkla ilikliyor. Birini giyinirken izlemek, soyunurken izlemekten nasıl daha seksi olabilir? Hiç mantıklı değil.

"Kalkıp hazırlanmalısın." Caius dolaptan kırmızı bir kravat kaptı. "Paketlediğin siyah kokteyl elbisesini giy. Seksi ama abartılı değil. Şovu çalarsan Ava kıskanır, o yüzden bundan kaçınmak en iyisi."

"Neden? Ondan hoşlanmadığını biliyor," diyorum yataktan kayarak çıkarken.

"Seni pençelerine aldığında ondan kurtulmak zordur. Kendini orada bulmamayı tercih ederim."

Banyoda hazırlanmak için ortadan kayboluyorum. Makyajımı yapıp saçlarımı kuruttuktan ve şık, düşük bir topuz yaptıktan sonra süite dönüyorum. Caius büyük pencerenin yanında durmuş, karanlığa bakıyordu. Şimdi tamamen giyinmiş ve her zamankinden daha yakışıklı görünüyor.

Dikkati dağıldığı için hemen kıyafetlerimi çıkarıp istediği siyah elbiseyle değiştiriyorum. Versace'nin bol dökümlü, inek yakalı, kolonlu elbisesi, bacakları fazlasıyla gösteren yüksek bir yırtmacı var. Kırmızı ışıltılı Jimmy Choo ayakkabılar hoş bir dokunuş.

"Ben hazırım," diyorum elbisemi düzelterek. "Ne zaman gidiyoruz?"

Pencereden dönüyor, gözleri açgözlülükle beni içine çekiyor. Bakışları göğsümde duraklıyor. "*Göğüsleri var. Memeleri olanları tercih ederim.*" Onun ilgisinden ürperiyorum.

"Bir şeyi kaçırıyorsun," diyor dizüstü bilgisayar çantasına doğru yürürken. "Ah, işte başlıyoruz."

Bana mavi bir Tiffany kutusu uzattı. Elinden alıp kapağını açıyorum. Platin altın zincir üzerinde ışıltılı bir tektaş pırlanta kolye ucu duruyor. Kutudan çıkarıp parmaklarımın arasında sallanmasına izin verirken kaşlarımı çatıyorum, ışık çok yönlü pırlantayı yakalıyor ve etrafımıza ışık parıltıları gönderiyor.

"İzin verin," diye gürleyerek zinciri elimden aldı ve arkamı dönmemi işaret etti.

Bu rol yapma oyununda kaybolmaktan kendimi alamıyorum. Onunla o kadar çok zaman geçirdim ki, varlığına alışmaya başladım. Bir kez olsun onun planlarından haberdar oldum ve sanki aşık bir çiftmişiz gibi dışarı çıkacağız. Görünüşe göre, bebek bekleyen bir çift.

Kolyeyi takarken parmakları boynumun arkasını okşuyor. Kolye ucu, inek yakalı elbisenin içinde sergileniyormuş gibi kalkık göğüslerimin tam ortasına düşüyor. Sanki göğüs dekolteme dikkat çekmek istiyor. Bu beni tedirgin ediyor.

Ben daha itiraz edemedim elimi tutuyor ve beni odadan dışarı çıkarıyor. Asansörlere doğru ilerliyoruz ve kısa süre sonra ana güverteye çıkıyoruz. Özel dikim siyah takım elbise giymiş bir adam yanımdan geçerken parmaklarımız birbirine kenetleniyor. Gözleri bir an için göğüslerime kayıyor ve sırtıyor. Adamın gülümsemesi fazla mükemmel ve saçları fazla jöleli. Ondaki bir şey tüylerimi diken diken ediyor.

"Sol'un pis pençelerini neden bundan uzak tutmak istediğini anlıyorum," diyor tanıdık sesli adam. *Michael*. Solomon kızı kirletirken odadaki diğer hasta piç de onu izliyordu. "Çok lezzetli küçük bir ziyafetsin, değil mi?"

Kendi şakasına gülerek yanımdan geçip koridorda ilerliyor. Caius'a tiksiniş bir bakış attım ve o da bana belli belirsiz bir

Başını salladı, yüz hatları sinir bozucu bir şekilde sakinleşti. Doğru. Rol yapıyoruz. Canavar gibi davrandıkları için canavarlara saldırmak yok.

Zengin bir yemek salonuna girene kadar Michael'ı takip ediyoruz. Odanın ortasında uzunlamasına uzanan yirmi metrelik tek bir masanın üzerinde kaliteli porselenler, nevresimler ve kristal vazolar içinde taze kesilmiş kırmızı güller var. Henüz kimse oturmadı. Burada zaten bir avuç insan var ama hiçbirini tanımıyorum. İlk bakışta sofistike ve normal görünüyorlar. Ama eğer bu teknedeseler, onlarla ilgili korkunç bir sorun olduğunu biliyorum.

Birkaç çift göz bize doğru yöneliyor. Erkeklerle ait olanların hepsi göğüslerimin arasına sıkıştırılmış ışıltılı kolyeme büyük ilgi duyuyor. Neredeyse tiksintiyle ürperiyordum.

Caius alçak sesle, "Herkes ne kadar güzel görüldüğünü fark ediyor, aşkım," dedi ve aniden durdu. "Buraya gel ve bir açıklama yapmama izin ver."

Beni göğsüne doğru çekerken nefesim kesiliyor, bir eli nazikçe boynumun yan tarafını okşarken diğer eli elbisemin ince kumaşının üzerinden kıcımlı agresif bir şekilde avuçluyor. Aletini aramızda kalın ve tahrik olmuş bir şekilde hissettiğimde şok oluyorum. Ona bakarken yanaklarım kızarıyor. Boynumdaki eli yukarı kayıyor ve başparmağını Gareth'ın bana verdiği, makyajımın altında saklı, acıyan çürükte nazikçe gezdiriyor. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan ve herkesin önünde, Caius dudaklarını dudaklarıma çarpıyor.

Bu öpücük -vahşi, ateşli ve iddialı- ben dahil herkesi bir çift olduğumuza ikna etmekte harikalar yaratıyor.

Ben onunum.

Kimse bundan bir an bile şüphe etmesin.

CHAPTER TWENTY-SEVEN

Romy

Öpücük bittiğinde .

Caius rol yapmakta çok iyidir. Bir anlığına beni gerçekten sevdiğine inandırdı. Tabii ki sevmiyor ama bir an için ayaklarım yerden kesildi.

Şimdi gerçeklik tekrar etrafımda kanamaya başladığında, bedenim utançla ısınıyor. Caius'un yoğun bakışlarına karşılık veremeyerek, aralanmış dudaklarımı kapatıyorum. Bir ses çıkarıyorum.

Bu bir kahkaha mıydı?

Daha fazla araştıramadan heyecanlı birkaç ses duyuyorum. Dönüp baktığımda Ava'nın bize doğru geldiğini görüyorum. Dudaklarındaki seksi gülümsemeye rağmen, yeşil gözlü bakışlarında bir açlık pırıltısı fark ediyorum.

Caius'u umutsuzca istiyor ve belli ki ben onun yoluna çıkıyorum.

Her adımda, sallanan göğüsleri dar, düşük kesim yeşil pullu elbisesinden dökülmekle tehdit ediyor. Benim göğüslerim alay konusu olurken, onunkiler gösterinin yıldızı oluyor. Aslında, bir meme ucunun dışarı fırladığından oldukça eminim.

Aval aval baktığımı fark etmiyor çünkü Caius'a doğru ilerlemekle çok meşgul. İnternette bulduğum fotoğraflara dayanarak, Caius'tan en az otuz yaş büyük olduğunu varsayıyorum. Ancak büyü, estetik ameliyat ya da gerçekten iyi genler nedeniyle Caius'un yaşına babasınınkinden daha yakın görünüyor.

"Merhaba tatlım," diye mırıldanıyor Ava, gözlerini Caius'a dikerek. "Sol'la daha önce keyifli bir toplantı yaptığınızı duydum." Ona şakacı bir şekilde göz kırpmıyor. "Kaçırdığım için üzgünüm."

Sanki sonunda onun yanında durduğumu fark etmiş gibi gözleri bana kaydı. Bakışlarını kolyeme dikeyiyor ve dudak bükmesini güçlkle engelliyor. Caius bir kolunu omuzlarıma atıyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Katlandım," diyor Caius açıkça. "Oyun zamanı bununla çok daha eğlenceli."

Ava, sanki sözleri onu incitmiş gibi irkiliyor. Sanki Caius'un neden yetişkin bir kadını kızlarından birine tercih ettiğini anlayamıyormuş gibi.

"Anlıyorum," diyor tatlı tatlı, hafifçe yüzünü buruşturarak. "Artık senin tipini bildiğime göre, gelecekte soğukkanlılıkla reddetmekte zorlanacağın bir şeyle alay edilmeye hazır ol."

Bu kadın başka bir şey.

"Sanırım oyunlar için çok meşgul olacak," diye geveliyorum, kendimi durduramadan. Karnımı ovuşturduktan sonra maskara boyalı kirpiklerimin altından Caius'a sanki tüm dünyam oymuş gibi bakıyorum. "Değil mi aşkım?"

Solomon'u benden uzak tutmak için yalan söyleyip hamileymişim gibi mi davranacak? Ava'yı ondan uzak tutmak için ben de aynısını yapabilir.

"Ellerimi dolu tutuyorsun," diye gürlüyor Caius, sanki onları yemek istiyormuş gibi dudaklarıma bakarak. "Gareth beni büyüünün etkisi altına aldığını söylüyor."

Hepsinin göstermelik olduğunu biliyorum ama yine de bir başarı hissi duymadan edemiyorum. Gareth da kulübesinde bana aynı şeyi söyledi.

Kravatından tutup ağzıma doğru çekiyorum. "Ne zaman yemek yiyeceğiz? Bebek acıktı."

Caius dudaklarımı öpüyor çünkü tam oradalar. Dil hareketi muhtemelen gereksizdi ama istenmeyen bir şey değildi. Benden uzaklaştığında Ava da çekip gitmişti. Caius bana sırtıyor ve bilmiş bir bakış paylaşıyoruz. Bunun içimde bir heyecan yaratmasından nefret ediyorum.

Ava şimdi Michael'la konuşuyor, o da yanındaki kızlara bakıp duruyor. Onları kokteyl kıyafetleri, süslü saçlar ve makyajla süslemiş ama hâlâ genç ve zombileşmişler. Siyah saçlı kız -ruhumun derinliklerine bakan kız- kayıp. Solomon'un ofisinde tacize uğrayan o muydu?

Suçluluk duygusu geri geldi, göğsümü tırmalıyor. Bakışlarımı onlardan uzaklaştırıyorum, Ava'nın tüm bu olaylardaki rolünü düşünmeden edemiyorum. En savunmasız insanları en yüksek teklifi verenlere pazarladığına her zamankinden daha fazla ikna oldum. Solomon onunla son kullanıcı arasındaki irtibatı sağlıyor gibi görünüyor.

Peki Caius'un rolü ne?

CUP bu zavallı ruhları programlıyor. Onları, hafızalarını silen ya da değiştiren, özgür düşünme iradelerini yok eden ve onları zenginlere pazarlanabilecek önceden belirlenmiş bir insan modeline dönüştüren çarpık bir zihinsel programa zorluyorlar.

Caius'un dudakları dudaklarımda ne kadar iyi hissederse hissetsin, o da bu insanlar kadar suç ortağı.

Daha fazla gevezelik beni içsel düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Heyecanın kaynağını buluyorum. Odaya Solomon Grayhawk'tan başkası girmiyor. Yeni duş almış ve tıraş olmuş, yürürken yüzü gülüyor. Kolunda simsiyah saçlı, alt dudağı yarılmış ve gözleri morarmış bir kız asılı. Soluk pembe elbisesi parıldıyor ve herkesin bakışlarını üzerine çekiyor.

Onu Caius'un elinden kapma dürtüsüyle ileri atıyorum ama ensemin kavrayan bir el beni tutuyor. Öfkeyle başımı kırbaçlayarak bana uyarırcasına bakan Caius'a bakıyorum. Ben de kaşlarımı çatıyorum, umarım beni iyi anlıyordur.

Bir şeyler yapmamız lazım.

Beni net bir şekilde okuduğundan emin olmama rağmen, bilinçaltı mesajımı görmezden geliyor ve sırtımı göğsüne çekip beni kollarıyla sarıyor. Birkaç dakika önce sıcak dokunuşu başımı döndürmüştü. Şimdi kollarını üzerimden çekip almak ve diğer yöne doğru koşmak istiyorum.

Dudakları kulağımı buluyor ve homurdanıyor, "Sakin ol. Sakin ol.

Sikeyim. Sakin ol." Sakinleşemiyorum.

Acaba Solomon'a bir sandalye fırlatsam, kızı alıp kaçmak için yeterli zamanım olur mu?

Nereye?

Kar fırtınasında bir gölün ortasındasın, aptal.

Caius ağzını aşağı indirip boynumun kenarına yumuşak bir öpücük konduruyor. Parmak uçları kalçalarımı okşarken, etime sahte bir aşk yağıdırıyor. Kötü hislere kapılıyorum, kendimi ona doğru eğilmiş, daha fazlası için can atarken buluyorum. Parmakları göğüslerimin alt tarafına değene kadar avuç içleri karnımın üzerinde gezinirken utanmıyorum bile.

İçeride. Önünde. önünde. Herkesin.

"Caius," diye fısıldıyorum, odaklanabilmek için onu üzerimden atmam gerekiyor. "Yapma bunu."

Açık ağzı boynumdaki eti emiyor. Kaçmaya çalışan nefesli iniltiyi zar zor zapt ediyorum. Onun dokunuşuyla dikkatim o kadar dağılıyor ki Solomon'un bize doğru geldiğini fark etmiyorum. O konuşur konuşmaz buz gibi göl sularına dalmış gibi oluyorum.

Solomon sırtarak, "Görüyorum ki birileri kendini çok daha iyi hissediyor," diyor. "Arkadaşım Romy ile tanıştın mı?"

Kız, siyah ayakkabılarından dışarı fırlayan ayak parmaklarına bakıyor. Görünürdeki her et parçasında çürükler var. Her küçük, başparmak izi büyüklüğünde çürükler.

"Adı ne?" Sesimi sakın tutmaya çalışarak soruyorum. Bir kakhaha atıyor. "Ben nereden bileyim?"

Aramızdaki hava korkunç ve yanlış bir şeyle çatırıyor. Ses tonundaki meydan okumayı hissediyorum. Belki de Caius'un sadakatini ölçüyordur. Bu adamdan ne kadar korkmak istesem de yapamam. Yaptığı ahlaksızlıkları yüzüne vurursam Solomon hayatta kalmama izin verecek değil ya.

"LuLu," diyor küçük ses, çatlak ve törpüden başka bir şey değil. "Benim adım LuLu."

Solomon'un tüm vücudu onun sözleri karşısında geriliyor. Beni görmezden gelerek Caius'a tiksintili bir bakış fırlatıyor. "İltica etti." Sonra LuLu'ya soğuk bir şekilde, "Kimse sana sormadı *LuLu*. İşe yaramaz çeneni kapalı tutacaksın. Anlaşıldı mı?"

LuLu başını kaldırıp gizlice bana doğru bakıyor. Uyuşturucunun etkisindeki puslu kahverengi gözlerinde meydan okuma parlıyor. Öldürülene kadar meydan okumaya devam edecek bir insanın bakışı bu. Geleceğini düşündükçe midem bulanıyor.

Onu kurtarabilirim.

Nasıl?!

Caius soğukkanlılıkla, "Romy onun yanında iş konuşmamdan nefret ediyor," diyor. "Daha sonra bir şeyler içerken buluşabilir miyiz?"

Solomon pek memnun görünmese de başını sallar. "Sanırım bu işe yarayacak. Bu sefer malzemelerinizi getirin. Onunkiler bitiyor." Erzak mı?

İlaçlar.

Caius'un beni uysallaştırmak için kullandığı ilaçları istiyor ki LuLu'nun zihnini pelteye çevirebilsin.

LuLu'nun her detayını kataloglamak için kendimi zorluyorum. Artık bir ismi olduğuna göre, belki internetten kayıp kişi raporlarına bakabilirim. Belki kaçırıldıysa ya da kaçtıysa onu arayan bir ailesi vardır. Onlarla bir şekilde bağlantı kurabilir ve yerini bildirebilirim-

Birinin bakışlarını üzerimde hissettiğimde düşüncelerim buza dönüşüyor.

Solomon LuLu ile uzaklaşıyor, ben de bakışlarımın odadaki diğer canavarları incelemesine izin veriyorum. Ted'in bir çiftle konuşurken beni izlediğini fark edince duruyorum. Bakışlarında bir tanıma parıltısı belirliyor ve gözlerini kısıyor.

Babamın yıllar önceki etkinliğinden beni hatırlıyor mu? Babama söyleyecek mi?

Bu kötü bir şey değil. Belki babam gelip beni kurtarabilir. Babamın etkisi ve kaynaklarıyla bu kızları kurtarabileceğimizi biliyorum.

buradan. Bu kesinlikle iyi bir şey olabilir.

Akşam yemeği oldukça sakin geçti. Gareth bir ara ortaya çıkıyor ve tam karşıma oturmayı seçiyor, utanmadan bana vurduğu yere bakıyor. Emma'yı sorarak gerçekten sinirime dokunmuştum. Şimdi ona ne olduğunu her zamankinden daha çok bilmek istiyorum. Bir öfke nöbetinde kontrolünü kaybedip kıza beklenenden daha sert mi vurdu? Bundan çok daha kötü bir şey miydi? Kaitlyn'in başı dertte mi?

Birdenbire içinde bulunduğum durumun büyüklüğü karşısında şaşkına döndüm. Bu benim kaçışımdan daha fazlası. Bu, Crowne ağında kurban olan kadınlar ve kızlar -çoğul olarak-. Kendimi kurtarmak bunların hiçbirini durdurmaz. Hâlâ yardıma ihtiyaçları olacak. Onların tek umudu olduğumu bilmek dayanılması güç bir yük.

Onları kurtarabilirsin.

Akıllı olun. Büyük resmi göz önünde bulundurun. Yapboz parçalarını teker teker birleştir. Kendini aşma, Romy.

Megan'la daha sonra konuşmak bizi bu cehennemden çıkaracak ilk büyük adım olacak. Aynı anda birkaç şeyi birden yapacak - delirmediğimi kanıtlayacak, Caius'un güvenilir olup olmadığını test edecek ve şimdiye kadar bitirmeye çalıştığım en büyük bulmacada bana başarı hissi verecek.

Umarım iyidir.

LuLu'nunki gibi vücudu uyuşturucuyla dolu, yara bere içinde ve dövülmüş olursa kalbim kırılır. Onun yardımına ihtiyacım var. Onun bilgisine ihtiyacım var. Bir müttefike ihtiyacım var.

Kafamda neredeyse Megan'la birlikte bu kızları kurtardığımızı ve tüm bu korkunç insanları adalete teslim ettiğimizi canlandırabiliyorum. Çocukça bir hayal ama elimdeki tek şey bu.

"Buradan çıkmak mı istiyorsun?" Caius kulağımın değen sıcak nefesiyle soruyor.

Kaçma hevesimle neredeyse sandalyemi deviriyordum. "Tabii ki."

Suçluluk duygusu geri geldi, bana zavallı LuLu'yu ve yemeklerini karıştıran, somurtkan ve kafalarının içinde kaybolmuş diğerlerini hatırlattı. Belki onlara yardım etmesi için Caius'la konuşabilirim. Bana iyi davranıyor.

Çünkü bu bir numara, aptal kız.

Yemek odasından çıkarken bunun gerçekliği üzerime çöküyor. Caius Crowne ilk günden beri kafamı karıştırıyor. Ya tüm bu kibarlık onun psikolojik operasyonlarından biriye? Beni kendi iradesine boyun eğdirip eğdiremeyeceğini görmenin başka bir yolu mu?

Çıkarken arkamızdaki gözleri hissedebiliyorum. Koridora ulaştığımızda, insanların görüş alanının hemen dışında, Caius beni duvara doğru iterek kafese kapatıyor

kollarıyla.

Karanlık, tehditkâr bakışları beni delip geçerken, ayağı kapana sıkışmış bir orman hayvanı gibi sersemlemiş, hareket edemez haldeyim. Tek yapabildiğim, gözlerimde onlarca soru ve suçlamayla ona bakmak ve saldırmasını beklemek.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor, sesi alçak ve baştan çıkarıcı. Bu gerçek bir soru mu?

Bunun saçmalığına neredeyse gülecektim. "Hayır. Bin yıl geçse de asla."

Dudakları içimi burkan sinsî bir sırıtişla kıvrılıyor. "Yine de oyna, aşkım."

Bir hırıltıyla karşılaştım ve sonra dudaklarım dudaklarıma çarptı. Bunun şokuyla nefesim kesildi. Ellerim göğsüne doğru havalandı. Onu itmeye çalışıyorum ama katı, sıcak ve inanılmaz güçlü formu bir santim bile kıpırdamıyor. Akşam yemeğinden kalma kızılıık tadındaki kışkırtıcı öpücüğü ve sadece onun sahip olduğı kötölük beni esir alıyor.

Bu adamın akıl oyunları hiç bitmiyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY-EIGHT

Romy

Öpüşmemiz zamana ve tüm mantığa meydan okuyor. Tüm öfkeli düşüncelerimi susturmaya çalışıyor. Onun tadında kayboluyorum, rol yapma oyunumuzdan zevk alıyorum. Aslında, neyin gerçek neyin uydurma olduğunu anlamakta zorlanıyorum.

Şu anda her şey gerçek
gibi geliyor. Onun istediği
de bu.

Onun için her şey bir oyun.

Eli elbisemin yırtmacının altındaki çıplak teni okşadığında berraklık ön plana çıkıyor. Kalçamın üst kısmına dokunması tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Durdurun onu.

Onu durdurmalıyım.

Eli kumaşın altına giriyor, parmak uçlarını nazikçe tangamın kenarında gezdiriyor ve ben onu durduruyorum. Hatta bunun yerine ihtiyaçla inliyorum.

Neyim var benim?

Alt dudağımı ısıyor, acıyana kadar çekiştiriyor. Bu beni elbisemin altında ne yaptığından uzaklaştırıyor. Parmaklarının kumaşın kenarını geçip kalçalarımın arasındaki hassas ete dokunduğunu hissettiğimde şaşkınlıkla nefes alıyorum.

"Cai," diye inledim, nefes nefese . "Yapma."

Öpüşmemizden uzaklaşıyor, koyu renk gözleri ateşle parlıyor ve yavaşça başını sallıyor. Parmağını yarığım boyunca cesurca kaydırırken gözlerimiz kilitleniyor. Onu itmem ve hayır demem gerekiyor. Bir kez daha. Yine de bakışlarına karşılık veriyorum, ustaca dokunuşu karşısında nefesim kesiliyor.

Parmağı aşağı kayıyor ve ağzı kurt gibi bir sırtışı dönüşüyor. Islandım. Uyarılmışlığımın kanıtlarına dokunuyor, neşeyle oynuyor. Daha da kötüsü, bunu istiyorum. Her ne yapıyorsa daha fazlasını istiyorum. Tanık olduğum korkunç şeylerden uzaklaşmak için. O meşum gecede beni kaçırdıklarından beri tek kaçış yolumu sunuyor.

Ağzını tekrar ağızıma dayayıp beni sahiplenici, vahşi bir ihtiyaçla yutarken kalın parmağını bedenimin içine sokuyor. İçeri girmenin verdiği gerginlik dizlerimin bağını çözüyor. Bacağımı kıkına doluyorum ve parmaklarımı boynunun arkasında birleştiriyorum. Bir eli kıkımda, beni yerden kaldırarak, parmağıyla vücudumu yavaşça sikiyor.

Onun merhametine kaldım.

Erkeksi parmağına kazığa oturtulmuş, kötücül bakımlarının bir öznesi.

"Daha fazla," diye inliyorum ağızına karşı. "Lütfen."

Parmağını dışarı kaydırıyor, ben titremeye başlayana kadar klitorisime masaj yapıyor, sonra iki parmağını tekrar içime kaydırıyor. Aynı anda hem iyi hem de çok fazla hissettiriyor. Birden bu adamın - beni esir alan adamın - bekaretimi bu duvarın üzerinde aldığını hayal ediyorum.

Acır mıydı? Nazik

olur muydu?

Parmakları içimde kabaca beceriyor, vücudumun izin verdiği kadar derine iniyor. Hepsi bunun için yalvardığım için. Biraz acıtıyor, ama aynı zamanda içimde dokunmaya devam ettiği bir yer var, bu da vücudumun sanki yüklü bir kabloya basmışım gibi canlı bir şekilde sarsılmasına neden oluyor.

"Tam orada," diye tıslarken buldum kendimi. "Ah. Evet. Orada."

Üçüncü bir parmağını vücuduma sokuyor ve bu beni inletiyor. Acı veriyor. Sanırım vücudumun yırtıldığını hissediyorum ya da belki de bu benim hayal gücüm. Ne olursa olsun, bu işin eğlencesini kaçırıyor. Kollarında geriliyorum.

"Bu bakir deliğin çalışmaya ihtiyacı var," diye mırıldanıyor, hareketler yavaşlıyor. "Benimki gibi büyük bir aletle sikilmek istediğini sanıyorsun ama küçük, dar vücudun bunu kaldıramaz. Henüz kaldıramaz. Tecrübesizsin ve bu işten zevk almak istiyorsan seni germem ."

Onunla yatmak istemiyorum.

Beş saniye önce, onun seni korkuttuğunu hayal ediyordun.

Yanaklarımda ateş yanıyor ve onaylarcasına başımı sallıyorum. Üçüncü parmağını kaydırarak çıkarıyor ve sadece iki parmağıyla içimde başımı döndüren o güzel noktayı yoklamaya devam ediyor. Beni uçurumun kenarına getirmesi, lezzetli bir orgazma çarpması çok uzun sürmüyor. Zevk beni tüketirken vücudum şiddetle titriyor. Caius ağızımı ciddiyetle yalarken parmak uçlarının daireler çizmesini durdurmuyor. Beni başka bir zevk dalgasının içine çekene kadar daha fazla dayanamıyorum. Duygular çok ezici.

"Dur, , , " diye fısıltıyla söylüyorum. "Lütfen."

Geri çekiliyor ve parmaklarını içimden çıkarıyor. "Sen iyi bir küçük kızsın. Artık istediğin şeye sahip olabilirsin."

Ne istiyordum?

Megan.

Megan'la konuşmak istiyorum.

Caius külotumu yerine yerleştirip bacağıma indirirken üzerime soğuk bir gerçeklik sağanağı yağıyor. O elbisemi düzeltirken ben titreyerek ve tahrik olarak ayağa kalkıyorum. Gözlerim Gareth'inkilere kilitlendiğinde hâlâ bu hareketin etkisindeydim. Hışımla yanımdan geçip giderken anlaşılmas bir şeyler mırıldanıyor. Caius onu tanımıyor ya da yakınlarda tanıklar varken bana bunu yaptığı için kötü hissettiğini belirtmiyor.

Tüm o gösteri Gareth'ın çıkarı için miydi?

Tabii ki öyleydi. Ben rol yapma oyununa kapılmış aptal bir kıyım.

"Hadi," diyor Caius, elimi tutuyor, ıslak parmakları benimkilerle kenetleniyor. "Yerine getirmem gereken bir söz var."

Duygularımı gözden geçirirken odamıza dönüş yolumuz bulanıklaşıyor. Dokunuşuna kızmak ve iğrenmek istiyorum ama bu gerçeklerden çok uzak. Öpücükleri ve dokunuşları hoşuma gitmişti. Adam sanki hayatı boyunca üzerinde çalıştığı bir şeymiş gibi bedenimle oynuyor. Onunla seks böyle mi olacak? Gerçeklikle tüm bağımı kaybettiğim bir eylem mi? Bu da bana zihinsel olarak hükmetme planlarının bir parçası mı?

Odamıza girdikten sonra banyoya yöneldi. O gittiğinde, elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı çabucak çıkarıyorum, sonra bir çift uyku şortu ve bir atlet giyiyorum. Caius kapının arkasından homurdanıyor.

Kendini mi çıkarıyor?

Yanaklarım yanıyor ve içimdeki zonklamayı görmezden gelemiyorum. Onunla yatmak bir seçenek değil. Bedenim ne kadar isterse istesin bunu yapamam. Eğer içinde bulunduğum Crowne zincirlerinden kurtulma umudum varsa, bu benim için katı bir sınır olmalı.

O, içinde bulunduğum bu karanlık oyunun şeytani bir parçası. Bunu unutamam.

Tuvaletin sifonu çekiliyor ve lavabonun açıldığını duyabiliyorum. Birkaç dakika sonra elinde kravatu ve gömleğinin düğmelerini tamamen açmış bir şekilde geri döndü. Ateşli bakışları pijamalarımın üzerinde geziniyor ve bana kızmış gibi başını sallıyor.

Ne için, hiçbir fikrim yok.

"Hazırım," diyorum ona, saç bağıını çekip çıkararak sarı saçlarımın omuzlarıma düşmesine izin veriyorum. "Ara onu."

Bir süre beni inceliyor ve sonra dizüstü bilgisayarının bulunduğu masaya doğru yürüyor. O ekrana dokunurken ben sabırsızlıkla bekliyorum. Sonra hoparlörden çalan bir hattın belirgin sesini duyuyorum.

"Alo?"

Tanıdık bir ses kalbimi ele geçiriyor. Megan'ın sesini duymayalı uzun zaman olmuştu. Şu ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Gözlerimden yaşlar akıyor ve onları hızla geri kırıyorum. Yataktan kayıyorum ve ekranı görebilmek için onun yanına koşuyorum.

Megan, ustaca yapılmış makyajı ve hatırladığımdan çok daha sofistike görünümüyle boş gözlerle bize bakıyor. Bu gerçek mi yoksa Caius'un numaralarından biri mi?

"Biri seninle konuşmak istiyor," diyor Caius ona ve ayağa kalkıyor. "Uslu dur, küçük kız."

Geçerken kışıma hafifçe vuruyor. İçimi saran heyecana rağmen ona kötü bir bakış fırlatıyorum. Masa sandalyesine oturur oturmaz Megan'a bakakalıyorum, kelimeler bulamıyorum.

"İyi misin?"

Megan'ın kaşları hafifçe çatılır. "Öyleyim."

"Tanrı'ya şükür," acele ettim. "Çok endişelendim. Sana zarar verdiler mi?" Bu kez kaşlarını çatı. "Kim?"

"Onlar," diyorum Caius'a bir kez daha pis pis bakarak. "Crown'lar."

"Korkarım anlamıyorum."

Megan'a bakmak için başımı geriye doğru sallayarak ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Sorum karşısında gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Seni kaçırdılar," diye hatırlatıyorum ona. "Herkes senin üniversiteyi bıraktığını söyleyerek oyun oynadı. Onlara para falan vermiş olmalılar."

Megan'ın yüzü nötrleşir. "Ama okulu bıraktım."

Bir kahkaha attım, ancak şaka yapmadığını fark ettim.

"Hayır, ," diye veriyorum, içimde yükselen öfkeyle. "Seni aldılar ve CUP programında beynini yıkadılar."

Caius sırlarını ifşa etmemi engellemek için hiçbir hamle yapmıyor. O cesur bir suçlu.

"Kimse beynimi yıkamadı," diyor Megan sert bir ifadeyle. "Kendime daha çok güvenen, başarılı bir kadın olmama yardımcı olacak araçlar verildi." Gözlerini kısıyor,

Benimkiyle hiç tereddüt etmeden buluşuyor, yeni öğrendiği bir beceri olmalı.
"Özür dilerim ama bu sizi neden ilgilendiriyor?"

Onun sözleri acı verici bir darbe, Gareth'in bana vurduğundan çok daha etkili ve yaralayıcı.

"Sen benim arkadaşımsın," diyorum usulca. "Sana ne olduğunu önemsiyorum."

Artık utangaç ve beceriksiz değil. Daha önce var olmayan bir vahşilik var onda. Kendine güveni sanki hep varmış gibi yayılıyor.

"Arkadaş mı?" Gülüyor ve başını sallıyor. "Ne yani, bir sınıf mı beraberdik? Seni zar zor hatırlıyorum. Rochelle, değil mi?"

Birkaç kez göz kırpıyorum, gerçek olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum. Gerçektir.

Arkadaşlığımızı hayal etmiyorum. Projede ortaklık ve hızlı arkadaş olduk. Ortadan kayboldu ve ben onu bulma arayışından vazgeçmedim.

Gerçektir.

Arkadaşlığımız acayip gerçektir.

Neden beni bilerek incitmek istercesine gereksiz yere acımasız davranıyor?

"Romy," diye fısıldıyorum. "Yanlış hatırlıyorsun. Seni yakalayacağım. oradan çık."

Megan alay ediyor, gözlerinde öfke parlıyor. "Beni nereden çıkaracaksın? Sonunda mutlu olduğum hayatımdan mı? Kızım, sen hayal görüyorsun."

Mutlu mu?

Arkasında koyu maun bir karyola var. Başka bir şey göremiyorum. Ya bir hapishanedeyse ve baskı altında tutuluyorsa?

Yüz hatları yumuşuyor ve bana acımasız bir gülümseme veriyor. "Bak. Her ne tür bir ilişki yaşadığımızı düşünüyorsan, bu konuda üzgün olduğunu görebiliyorum." Manikürlü elini sallayarak bir işaret yapıyor. Her zaman tırnaklarını yiyen biri olduğunu fark ettim, ama bu süslü sanat eserleriyle dolu tırnaklar hiç sahip olmadığı bir servete mal olmuş olmalı. İç çekerek devam ediyor. "Eski hayatımı geride bıraktım. Artık bir güve değilim. Ben bir kelebeğim."

"Sen benim için hiçbir zaman bir güve olmadın," diyorum usulca.

Cevap vermek için ağzını açıyor ama bulunduğu odaya başka bir ses giriyor.

"Meg," diyor derin bir ses, ses tonunda eğlence var. "Daha giyinmedin mi? Arkadaşlarımız barda bekliyor. Hadi bebeğim. Seksi bir şeyler giy ve gidelim."

Yüzünü görmüyorum ama sesini tanıyorum.

Binlerce gibi kesiyor, derin ve uzun, beni sonsuza dek yaralıyor. Bu acı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Istırap verici acı beni tüketiyor.

Megan yüzünde suçlu bir ifadeyle, "Gitmeliyim," diyor. "Caius'a benim için hoşça kal de."

Ekran kararıyor ve ben boş ekrana bakakalıyorum. Gözlerimden yaşlar dökülüyor, şüphesiz arkalarında rimel izleri bırakıyorlar. Göğsümdeki ağrı nefes almamı zorlaştırıyor. Yumruğumla göğsümün ortasına vurarak ciğerlerime biraz hava girmesini umuyorum.

Düşünceler kontrolden çıkıyor ve oda dönüyor. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Bu gerçek değil. Bu bir rüya. Aptal bir rüya görüyorum.

Belki de hala çocukluk dolabımdayım, etrafta gizlenen kötülükten saklanıyorum, kendimi eğlendirmek ve zaman geçirmek için kafamda hikayeler uyduruyorum.

Zihnimdeki karışıklığı gidermek istercesine başımı ileri geri sallıyorum. Tek yaptığı kafamın içindeki zonklamayı daha da şiddetlendirmek oluyor.

Uyuyup bu kâbustan uyanamaz mıyım artık? "Bir sorun mu var?" Caius soruyor, sesi soğuk ve bilgili.

Ondan nefret ediyorum.

Bu adamdan tüm varlığım ile nefret ediyorum.

Ona bakmadan masa sandalyesinden kalkıp yatağa doğru sendeliyorum, yorganın altında kaybolmak, bu dünyadan saklanmak istiyorum.

Ben yatağa tırmanamadan Caius elleriyle kalçalarımı kavırıyor. Patlayıcı bir öfke patlamasıyla ona doğru döndüm, tüm gazabımı ona boşaltmaya hevesliydim.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" Gözlerimden daha fazla yaş akarken sesim yükseliyor. "Ne zaman?"

"Sana ne söyleyeceğim?" diye yalvarıyor, gözleri yarıklara kadar daralıyor. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyor.

Hasta piç bana işkence etmekten zevk alıyor. Söylememi istiyor.

"Bastian'ın senin sapkın saçmalıklarına dahil olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Öz kardeşim.

Anlamıyorum.

Anlayışımın ötesinde bir ihanet bu.

OceanofPDF.com

CHAPTER TWENTY-NINE

Romy

"Sorun yok. Bir daha asla korkmana gerek yok."

Ağabeyime bakıyorum, ona inanmayı çok istiyorum. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyor. Bastian okuldan sonra lakros antrenmanına gittiğinde korkuyorum. Babam okulun olmadığı günlerde çalıştığında korkuyorum. Geceleri ışıklar söndüğünde korkuyorum.

"Her zaman korkacağım," diyorum ona, küçük ve titreyen bir sesle. "Ya..."

Başını sallıyor, yüzü kızarıyor. Alt dudağı titriyor ve ağlayacağını düşünüyorum ama Bastian asla ağlamaz. O güçlü ve büyük. Hiçbir şey duygularını incitmez, babam ona huysuz davrandığında bile. Yüzünden aşağı bir damla gözyaşı süzülürken şaşkınlıkla bakıyorum.

Neden ağlıyor?

Bastian önümde diz çöküyor, beni kendine çekip sıkıyor. Onun yanındayken kendimi hep güvende hissedirim. Keşke hep yanımda olabilse.

"Böyle bir şey olduğu için üzgünüm kardeşim," diye mırıldandı Bastian. "Bilmiyorduk. Eğer bilseydik..."

Artık biliyorlar ve onlara söylememe bile gerek kalmadı.

Babamın bunu öğrendiğinde beni uzaklara göndereceğini düşündüm çünkü bana hep böyle söylenmişti.

Biri öğrenirse Romy, hepsi seni terk eder çünkü bunların olmasına izin vermemeliydin.

Yine de bana yalan söylenmişti. Öğrendi ve gönderilecek kişi ben değildim.

"Hadi," diyor Bastian, gözleri kızarmış ve ağlamaklı bir halde geri çekilerek. "Babam sana yardım etmesi için iyi bir doktora gideceğimizi söyledi."

Ben hasta değilim.

Doktor neden bana yardım etmek istesin ki?

"İğne olmak istemiyorum," diyorum inatla. "Ben hasta değilim."

Yüzünde yine bir öfke parıltısı belirliyor ama bunun bana olmadığını biliyorum. "Biliyorum," diye beni temin ediyor. "Ama zihniniz biraz hasta. Doktor

her şeyi yardımcı olacak." Bana sırtıyor. "Sonra babamı bizi o çok sevdiğin dondurmacıya götürmesi için ikna edeceğiz."

Heyecanla ciyaklıyorum, artık tüm korkunç şeyler için üzülmiyorum, bunun yerine tatlı bir ikram için hevesliyim.

"Asansöre kadar yarışalım," diyorum dişsiz bir sırtıyla. "Kaplumbağa gibi yavaşsın," diye alay ediyor. "Asla kazanamayacaksın."

Hafızam kayboluyor ve taze gözyaşlarım akıyor. Yastığı yüzüme sarıyorum, yastık kılıfını ıslatmalarına izin veriyorum, şüphesiz makyajımla birlikte malzemeyi de mahvediyorum.

Bastian ve Megan neden çift gibi davranıyorlar?

Bu konuşmada kafamı karıştıran çok şey var ama kendi kardeşimin kayıp arkadaşımın sanki uzun ve köklü bir aşkları varmış gibi sevgiyle konuştuğunu duymak akıllara durgunluk veriyordu.

Caius yatağa girmeme izin verdi ve bu konuda benimle konuşmaya çalışmadı. Eminim benim içli hıçkırıklarımı keyifle dinlemiş ve *"Bu kız çok kolay kandırılıyor"* diye düşünmüştür. *Ne eğlenceli!*

Caius'un kendini beğenmiş yüzünü her düşündüğümde öfke başını kaldırmaya çalışıyor, ama sonra kardeşimin sesi etrafıma acı saçıyor.

O kaçırıldı. Bunu biliyorum. Okulu bırakmış gibi gösterdiler. Onu aramaya gittiğimde beni de aldılar. O zamandan beri haftalar geçti ve ben de onların kötü zihin oyunlarına dahil oldum. Ne zaman akıl oyunlarına karşı dirensem, hileyi ikiye katlıyorlar ve teslim olmam için beni gazla aydınlatıyorlar.

Ama o kardeşimle birlikte, görünüşte özgür ve mutlu.

Ne oldu ki?

İçten içe ne olduğunu biliyorum. Onu CUP programından geçirdiler, açıkça başarılı sonuçlar veren korkunç yöntemleriyle beynini yıkadılar ve sonra...

Onu kardeşime mi sattın?

Bu hiç mantıklı değil. Bastian bir kız arkadaş almaz. O yakışıklı, zengin ve gelmiş geçmiş en büyük medya holdinginin varisi. Kendimi bildim bileli kadınlar ona tapar. Kardeşimin

sosyetikler, influencerlar, sporcular, ünlüler, pop sanatçıları ve hatta bir ya da iki modelle tanıştı. Adam kız arkadaş bulmakta zorlanmıyor.

Birdenbire Megan'la birlikte mi oldu? Sade, utangaç, küçük kasaba Megan'ı.

Düşüncelerim Michael'a kayıyor. Dışarıdan bakıldığında başarılı, zengin ve yakışıklı. Ve o sapık, Solomon'un kendisine sipariş üzerine yapılmış bir seks bebeği getirmesi için bir milyon dolardan fazla para ödedi. Bastian da böyle mi yaptı? Crown'lara siparişini verdi ve tam olarak istediğini mi aldı?

Sorular birikmeye devam ediyor ama aklıma hiçbir cevap gelmiyor. Caius'u sorguya çekebileceğimi biliyorum ama bu onunla konuşmak anlamına gelir ki bunu yapmak istemiyorum. Tek istediğim uzun bir uykuya dalmak ve yurt odamda uyanıp tüm bunların bir rüya olduğunu fark etmek.

Bir kapının kapanma sesini duyuyorum. Caius gitti mi?

Bir süre dinledikten sonra, onu aramak için yorganı başımdan çekiyorum. Tepedeki ışığı kapatmış ve sadece masanın ışığı etrafı aydınlatıyor. Dizüstü bilgisayar ve çantası yok. Başka bir gizli toplantıya gitti.

Ted'le yine samimileşiyor mu?

Belki de Ava'yla biraz stres atıyordur.

Daha da kötüsü, Michael ve Solomon'la yemek sonrası küçük bir ziyafetin tadını çıkarıyor olabilir.

Zavallı LuLu'yu düşündükçe midem bulanıyor, akşam yemeği iyi geçmiyor.

Bir şeyler yapmak zorundayım. Kardeşimin bu işe karışması yüzünden yatakta ağlamak hiçbir şeyi çözmeyecek, özellikle de LuLu ya da diğer kızlar için.

Yine de ağlamamak yapmaktan daha kolay. İçimden Megan'ın Bastian'a konuştuğumuzu söyleyeceğine ve ikisinin de benim için üzüleceğine inanmak istiyorum. Kardeşim nerede olduğumu öğrenecek ve gelip beni alacak. Tüm bunlar için büyük bir açıklama olacak.

İçimi kemiren bir his kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceğini söylüyor.

Bu da büyük kız külotumu giyip bu durumu çözmem gerektiği anlamına geliyor. Burada yardımına ihtiyacı olan insanlar var.

Caius öyle biri değil. Tek başıma olabilirim.

Yat hızını yavaşlatıyor. Yataktan kayarak çıkıyorum ve titreyerek pencereye doğru ilerliyorum. Dışarıda deli gibi kar yağıyor, ama kar tanelerinin ötesinde uzaktaki ışıkları görebiliyorum.

Pencereye bu kadar yakın olduğum için soğuğu hissedebiliyorum ve buz gibi pençelerini etrafıma sarıyor. Titreyerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, vücuduma biraz sıcaklık getirmeyi umuyorum. Yataktan battaniyeyi kapmak akıllıca olurdu ama bunu kaçırmak istemiyorum.

Bir şeyler oluyor. Nakliye tesisi mi?

Şimdi de kızlar için takas mı yapıyorlar? Çok geç kaldım.

Çılginca, onlara nasıl yardım edeceğimi hesaplamaya çalışıyorum. Daha önce hiç gitmediğim bir gölde, kar fırtınasının ortasında, tanımadığım bir teknede sayıca kötü insanlardan çok daha fazlayım. Tekne limana yanaşmadan önce dört kızı ve kendimi nasıl kurtarmayı planlıyorum?

Cevap, yapamam.

Birçok şey ama aptal değilim. Bu imkansız.

Umutsuzluk içinde rıhtıma yaklaşmamızı izliyorum. Göz alabildiğince yükseğe istiflenmiş renkli nakliye konteynerleri görüş alanıma giriyor. Her yer sokak lambalarıyla ve konteyner yığınlarından birinin üzerine yerleştirilmiş büyük bir spot ışığıyla aydınlatılmış. Rıhtımda bohçalı bir adam bekliyor.

Biri kapıyı çalıyor. Ya LuLu'ysa?

Kızın arkadaşlarıyla birlikte bana gelmiş olmasını umarak kapıya doğru koşuyorum. Belki dış giysilerimizi giyer ve limana yanaştığımızda bir şekilde sığılırız. Ama kapıyı açtığım anda pişman oluyorum.

"Gareth," diyorum inleyerek. "Güle güle."

Ben kapıyı kapatamadan, o kalın siyah çizmesini kapının önüne koyarak kapıyı durduruyor.

"Bekle," diyor, yumuşak bir sesle. "Ro, lütfen. Konuşabilir miyiz?" "Hayır."

"Özür dilemek istiyorum."

Bu sefer yutmadım.

"Endişelendim," diye devam ediyor. "Kardeşimi gördüm... Sana isteğin dışında mı dokundu?"

Ses tonunda samimiyet seziyorum.

Başka bir yalan olabilir.

"Özür dilemek ve Emma'ya ne olduğunu açıklamak için geldim." Resmen ilgimi çekti. "İyi. Bana bir daha vurursan Caius'a söylerim."

Caius'un benim kurtarıcım olacağından emin değilim ama sanırım Gareth buna inanıyor. Onaylarcasına homurdanıyor. Kapıdan uzaklaşarak içeri girmesine izin veriyorum. Lamba ışığı, pişmanlıkla buruşmuş yakışıklı yüzüne altın rengi bir parıltı yayıyor.

"Ağlıyordun," yüzümü göstererek. "Yanaklarında siyah bok var ve gözlerin kıpkırmızı."

"Captain Obvious."

Sırıttıyor ve bana daha önce bir şekilde güvendiğim adamı hatırlatıyor. Şimdi onun gerçek doğasını bildiğim için ona ısınamıyorum.

"Bak," diyor, mizahı azalıyor, "bu gemide bir sürü çılgınca şey olduğunu biliyorum. Caius'un koridorda, kimse izlemiyorken yaptığını gördüğüm şey, senin numaranın ötesine geçti. Sanki acı çekiyor gibiydin."

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Yani onun gerçekten erkek arkadaşım olmadığını kabul ediyorsun."

Omuz silkiyor ve yanımdan geçerek rıhtımı en iyi şekilde görebildiğimiz pencerelere doğru ilerliyor. "Sana karşı dürüst olacağım, Ro. Haklısın. Bu sahte."

Göğsümde bir zafer ateşi parlıyor.

"İşte bu yüzden çok endişelendim," diye devam ediyor Gareth. "Eğer bu bir saldırıysa, ben..."

Sözleriyle alay ettim. "Ne yapacaksın, Gareth? Seni kızdırdığım için beni neredeyse bayıltıyordun. Şimdi birdenbire saldırganım değil de koruyucum mu oldun?"

Hakkını yemeyelim, soğukkanlılığını kaybetmiyor. Yüz hatları korkak ve mahcup kalıyor.

"Her şeyi berbat ettim," diye itiraf ediyor. "Özür dilerim. Gerçekten. Çocuklarım hassas bir konu." Avucunu yüzünde gezdiriyor ve ürpertici bir iç geçiriyor. "Em hakkında konuştuğunda savunmaya geçtim. Tanrım, onu özlüyorum."

Sesindeki acı kalbimi sızlattı. Bir insan böyle sahte bir keder yaşayamaz. Kızı kaybettiği için gerçekten acı çekiyor. Belki de onu ben kıskırttım.

Yine de bana vurmamalıydı.

Omurgamı dikleştiriyorum, hüznünün duvarlarımı yıkmasına izin vermiyorum. İskeledeki adam yata doğru yürümeye başlıyor. Dikkatim dağılmış bir halde, olanları izlemek için pencereye doğru ilerliyorum.

Hep izliyorum ve hiçbir şey yapmıyorum. Suçluluk duygusu tüylerimi diken diken ediyor.

Birbirine sarılmış dört kişi inerek onu karşılar. Dördünden daha uzun boylu olanı, beresinin altından kızıl saçları uçuşan, üç küçük figüre eliyle işaret ediyor. Sonra adam topuklarının üzerinde dönüyor, dördü de onu takip ediyor. Hepsi bir ofisin içinde kaybolur.

şimdi ne olacak?

Ava'nın kızlardan üçünü yanına aldığı belli. Dördüncüsü nerede?

LuLu hala bu gemide mi?

Tabii ki öyle. Onunla işleri henüz bitmedi.

"Emma'ya ne oldu?" Gareth'a bakmadan soruyorum.

"Boğuldu" diye mırıldanmadan önce birkaç saniye sessiz kaldı. "Oh."

"Kulübede oynuyordu ve..."

Hikayenin tamamını duymak için beklerken içimde bir burkulma midemi sıkma neden oluyor.

"Tökezediğın şu oluğu biliyor musun?" Gareth pişmanlık dolu bir ses tonuyla soruyor. "O da bulmuştu ama baş aşağı düşmüştü. Onu saatler sonra dipte bulduk. İşin kötü tarafı çarpmanın etkisiyle ölmedi. Onu bayılttı ve sonra boğuldu."

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzölüyor. Orada yaşadığım olaydan sonra beni havuz odasından çıkarırken neden bu kadar garip davrandığı anlaşılıyor. Burnumu çekerek yumruklarımla onlara vuruyorum. "Çok özür dilerim."

Gömleği çıplak koluma değecek kadar yakınımda durmak için hareket ediyor. "Çok zordu. O çocuğu tüm kalbimle sevmiştim."

Ona inanıyorum.

Adam yıkılmış.

Hepsi canavar olabilir ama acısını inkar mümkün değıl. Belki bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

"Gareth," diyorum usulca, dönüp ona bakarak. "Onu ve Kaitlyn'i kurtardın. Tıpkı senin ve kardeşlerinin kurtulduğu gibi." Nakliye konteynırlarını işaret ediyorum. "Neden o kızları da kurtarmayı denemiyorsun?"

Kaşları birbirine çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

"Kanı gördün," diyorum ona. "Solomon o kızı dövdü ve..." Söylemediğim sözler karşısında yüzünü buruşturdu. "Bu beni ilgilendirmez."

"Ama öyle, değıl mi? O kızlar CUP'ta başarısız oldular."

"Bu daha çok babam ve Caius'un alanı," diye atıldı Gareth. "Ben sadece teknik işlerle uğraşıyorum. Lojistik işlerinden anlamam."

Doğruyu mu söylüyor?

"Bütün pis işleri hep ikisi yapıyordu, değil mi?" Kaşlarını çatıyor.

"İnsanların daha iyi olmalarına yardımcı oluyorlar."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Broşürü okudum. Saçmalık ve bunu ikimiz de biliyoruz. O dolapta saklanırken duyduklarım, hepinizin gerçekten yaptığı şey için korkunç bir kılıf diyelim."

Yüzünü buruşturuyor, utanç yüz hatlarını kaplıyor.

"Ama Caius ne yapacağını sadece seçiyor, öyle mi?" Gareth'ın sıkıntılı ifadesini inceleyerek soruyorum. "Senin izin vermediğin şeylere o hayır diyebiliyor."

Gareth donakaldı, gözleri öfkeyle parladı. Hassas bir noktaya parmak bastım. Bu sefer onu kışkırtmak , etrafında nazikçe dans etmem gerekiyor.

"Ava'nın sen küçükken sana yaptığı şey yanlıştı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bakışlarını benimkilerden ayırarak bir kez daha dışarıdaki nakliye konteynırlarına bakıyor.

"Caius hayır dedi ve bundan kaçındı. Peki ya sen? Muhtemelen Theo da. Siz ikiniz hayır diyemediniz."

Gareth'ın omuzları gergin ve boynunun yan tarafında bir damar patlamış. Kıpırmızı, istemediği bir hikâye anlatarak etinin üzerinde geziniyor.

"Ve şimdi o devralacak." Kafasını bana doğru salladı. "Ne?"

"Caius babanın yerini alacak. İstedğini yapacak, işine geldiğinde sana ve diğer herkese hayır diyecek ve sen ikinci plana düşeceksin. Sonsuza dek ikincilik." Yoğun bakışları karşısında ürperiyorum. "Onun sırları onun sırları olarak kalacak."

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun," diye tükürüyor Gareth, kelimelerimi içinden çıkarmak istercesine başını sallayarak.

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum," diyorum ona. "CUP'ta başarılı olan Megan'ın şu anda Bastian'la birlikte olduğunu biliyorum. Bu yüzden bana yalan söylediğin o gece onu hiç göremedim çünkü orada değildi. Kardeşimle birlikteydi. Caius bu gece onunla konuşmama izin verdi. Bu aile hakkında çok şey anlattı. *Çok şey.*"

Tüm bunları ona anlatmak bir kumar ama artık bırakamayacak kadar ileri gittim.

Hayatlar tehlikede ve Gareth'ın LuLu'yla kaçmamıza yardım edecek kadar uzun bir süre kardeşine karşı gelmesini sağlamam gerekiyor.

"Caius'un bir CIA muhbiri olduğunu biliyorum," diyorum sinirlerim bozulmadan, "ve Ted de onun idarecisi."

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY

Romy

Gürültülü kahkahalar havayı dolduruyor. Birkaç dakika önce Hulk'a dönüşmesine saniyeler kalmış olan devasa adam şimdi o kadar çok gülüyor ki gözyaşları yanaklarından süzülüyor.

Hiç eğlenmiyorum.

Esprî kayboluyor ve yerini şaşkınlık alıyor. Gareth'ın gözleri ileri geri gidip gelmeye başladı, kelimelerimle zihinsel hesaplamalar yapıyordu.

Caius'un CIA'den olduğu sadece bir teori. Önceki bir hükümet çalışanıyla neden özel olarak konuştuğu mantıklı olurdu. Ayrıca Solomon'un kıza yaptıklarına bu yüzden katılmadığına inanmak istiyorum. Çünkü içten içe iyi bir adam.

Ama yeterince iyi değil çünkü ben hâlâ onun esiriyim ve sağda solda korkunç sahnelere ve korkunç gerçeklere tanık oluyorum. Caius nadir öfke patlamaları dışında duygusuz, bu da onu çözmenin daha zor olduğu anlamına geliyor.

Ama Gareth'ın düğmeleri var.

Daha önce çok zorlamıştım ama bu sefer doğru zorladım.

Belli ki ben ortaya çıkmadan çok önce de kardeşiyle sorunlar yaşıyordu. Caius'un bana gerçekten ilgi göstermesiyle, Gareth'ın bununla bir sorunu olduğu açıktı. Haftalardır iltihaplanıp büyüyordu.

Tüm bu karmaşada kurtarıcım olarak Gareth'ı seçmek çok daha mantıklı. Onun duygularıyla oynamak, öfkesini kardeşine yöneltmesini sağlamak ve kaçışım için bir adamın ayısını kullanmak.

Bunun işe yaradığına inanamıyorum.

"LuLu'yu bulmalıyız," diyorum usulca, onu planımın kurtarma kısmına geri yönlendirmeyi umarak. "Onlar takası yaparken biz de buradan çıkabiliriz."

Gareth kendi kendine mırıldanmaya ve adım atmaya başlıyor. İçimde bir tedirginlik yükseliyor. Adam patlamaya hazır bir bomba gibi. Eğer dikkatli olmazsam, beni de kendisiyle birlikte götürecektir.

"Hey," diye mırıldanıyorum, koluna dokunmak için uzanıyorum. "İyi misin?"

Ateş saçan gözleri üzerime dikiliyor ve beni olduğum yerde sabitliyor. "Biliyordum. Biliyordum amına koyayım."

"Neyi biliyordun?"

"Bizimle oynadığını," diye tıslıyor Gareth. "Bir keresinde babama söylemiştim," diye dudak büküyor, tükürükler uçuşup yüzüme çarpıyor. "Ne yaptı biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, ondan uzaklaşıyorum. "Hayır. O ne yaptı?"

"Beni kız arkadaşımın öldüğü havuz odasına kilitledi." Gözleri manik bir hal alıyor ve göz bebekleri neredeyse tamamen siyaha dönüyor. "Günlerce, Ro. Lanet olası günler. Cesedini bulduğumuz o karanlık sulara bakmak zorunda kaldığım için neredeyse aklımı kaybediyordum."

"Özür dilerim," diye .

İşleri koyma zamanı. Kendini kaybediyor.

"O her zaman bir hain oldu ve babam her seferinde onun tarafını seçti." Gareth ellerini havaya kaldırmadan önce başındaki saçları çekiştiriyor. "Caius'un korkunç bir sırrı var, değil mi? Ve sen bunu biliyorsun."

"Ne? Sana bildiklerimi zaten söyledim. O CIA'den."

Karanlık bir kahkaha . "Hayır, daha fazlası var. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Bir şey biliyorsun."

Bu suçlama aklıma bir düşünce getirdi.

Calista.

Caius'un derin, karanlık sırrı. Bahsedersem beni öldürtebilir.

"Başka bir şey bilmiyorum," diye yalan söylüyorum, gözlerimi onunkilerden . "ama. Giyineyim ve çok geç olmadan gidelim."

Pazumu yakaladı, sıkı kavrayışıyla beni neredeyse eziyordu. Koluma saplanan keskin acıyla çığlık atıyorum.

"O sizi seviyor, siz de onu seviyorsunuz. Bu saldırı değildi. İnlediğini duydum," diye suçluyor Gareth. "Siz ikiniz bana bir tür akıl oyunu oynuyorsunuz. Kaitlyn'i benden alabilmek için mi? Caius'un istediği bu. Bunu çok iyi biliyorum."

Tamam, şimdi gerçekten kaybediyor.

Parmaklarını üzerimden çekmeye çalışırken "Hayır," diye bağıyorum, ama nafile. "Kızını istemiyoruz."

"Yalancı!" diye gürlüyor. "Caius onun evimden gitmesini istiyor. Tekrar evlat edinmek istediğimi söylediğimde babamla çok uğraştı. Babam neredeyse en çok istediğim şeyi reddetmeye ikna olacaktı. Başarılı olmamın tek nedeni Caius'un kuralını kabul etmemdi. Yatılı bir bakıcıym olmak zorundaydı. Görünüşe göre, diğer çocuğum boğulduğundan beri güvenilir biri değilim!"

En sevdiği ayakkabısını çiğneyen kötü bir köpek yavrusuymuşum gibi her kelimemde beni sarsıyor. Beni bir mengene gibi kavırıyor, kendi başıma kurtulma umudum yok. Onu sakinleştirmeliyim.

"Hey," diyorum usulca. "Onunla konuşacağım. Ona rahatlaması gerektiğini söyle. Senin ve Kaitlyn'in mutlu olmanızı istiyor. Bana bunu söyledi."

Bir an için inanacağını sanıyorum ama sonra yine dudak büküyor. "Onun sırrı ne, Ro? Söylesene amına koyayım? Onu babama ifşa edeceğim ve ailemizden kovacağım. Söyle bana!"

Bu iş kontrolden çıkmaya başladı.

Burada sıcaklığı bin derece düşürmeliyim.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Sakin ol. Birlikte bir plan yapalım. Aynı taraftayız."

Beni kendisinden uzaklaştırıyor ve kuyruk sokumum acıyla sızlarken yere düşüyorum. Dışarıda bir hareket görüyorum, Eva ve daha fazla kız yata doğru ilerliyor. Artık çok geç. Çok geç kaldık.

Dikkatimi Gareth'tan ayırdığımda, saçımı tuttuğunda hazırlıksız yakalandım. Bileğini iki elimle kavrayıp onu çekmeyi umuyorum. Onu bırakmaya zorlamak imkânsız.

"Gareth," diye haykırıyorum, onu tutarken kıpırdanıyorum. "yakıyorsun."

Gözlerinde şiddet parıldıyor. "Mesele de bu zaten. Konuşacaksın. Seni konuşturacağım."

Tekrar savruluyorum, bu sefer yumuşak yatağa düşüyorum. Teslim olmak için iki avucumu da havaya kaldırıyorum ama bu onu durdurmaya yetmiyor. Bir boz ayının küçük bir tilkiye saldırması gibi üzerime atlıyor. İri cüssesiyle beni çok kolay bastırıyor. Onunla anlaşmaya çalışmak başarısızlıkla sonuçlanıyor. Başka bir şey yapmak zorundayım.

"Çekil üstümden," diye haykırdım, yumruklarımı savurup onun müsait olan her yerine vurarak.

Vahşi bir homurtuyla iki elimi de tutuyor ve etli ellerinden biriyle kolayca bağlıyor. Şimdi boşta olan eli boğazımı sıkıyor ve gözlerimi yaşartacak kadar sıkıyor. Ağırlığının altında kıvranıyorum ama bir santim bile kıpırdamıyorum.

Gareth, "Bana onun büyük sırrını söyle," diyor. "Söyle ve her şey bitsin. Sana zarar vermeyeceğim."

Hayır, ama Caius yapacak.

Bu savaşı kazanamayız.

"Hayır," diye sızlanıyorum. "Sır falan yok. Yemin ederim."

Boğazıma baskı uyguluyor ve görüşümün kenarları kararıyor. Yüzü benimkine yaklaşıyor, ta ki alkol koktuğunu fark ettiğim nefesine kadar.

-Kalan azıcık nefesimi de kullanıyorum.

"Söyle bana. Şimdi."

Yapamam. Ölmek istemiyorum.

Ama Gareth beni öldürmez, değil mi? Caius bundan hoşlanmazdı.

Daha öfkeli talepler mırıldanmaya başlıyor ama ben bilincimi kaybediyorum. Hareket ediyoruz ve ilk başta bunun beni kaldırdığı için olduğunu düşünüyorum. Eli boğazımı serbest bırakıyor, ciğerlerime hava girmesine izin veriyor ve bunun biz değil yat olduğunu fark ediyorum.

"Beni öldüremezsin," diye mırıldandım. "O zaman Caius seni gerçekten aileden atar."

Bu onun aklını başına getiriyor çünkü bana kaşlarını çatıyor. Sonra, sanki aklına harika bir fikir gelmiş gibi, dudakları manyakça bir sırtışla kıvrılıyor.

"Kim öldür dedi?" Parmaklarıyla ağzımı açmaya zorluyor ve sonra üzerime tükürüyor. "Seni konuşturmanın çok daha keyifli yolları var."

Gözlerindeki şeytani parıltı tüm ürpertiyor.

Başımı şiddetle sallıyorum.

"Yapma," diye yalvarıyorum.

"Dökülün ve tüm bunlar dursun."

En çok Bay Tavşan'ı seviyorum çünkü kürkü ipeksi ve serin. Doldurulmuş hayvanlarımın ve oyuncak bebeklerimin altına gömülüp canavardan saklandığımda, burnumu Bay Tavşan'a dayayıp serin havayı içime çekebiliyorum. Kafamın içinde, zaman geçirmek için Bay Tavşan'a komik hikayeler anlatıyorum. Bazen kendimi kıkırdatıyorum ama sonra bulunmamak için hemen sessizleşmek zorunda kalıyorum.

"Bu güzel değil mi?" Gareth kolyemi çekiştirerek alay ediyor. Çekiştirirken zinciri koparıyor. "Oops. Şimdi kırıldı. Sevgilin hayal kırıklığına uğrayacak."

Bulanık anılarımı göz kırparak uzaklaştırıyorum ve canavara odaklanıyorum. Zihinsel olarak kaçmak beni bana zarar vermeye çalışan adamdan kurtarmayacak. "Lütfen," diye yalvarıyorum, boğulmaktan sesim kısılmış. "Bırakın gideyim."

"Caius'a asla ulaşamadım," diyor Gareth beni görmezden gelerek. "O hiçbir şeyi umursamazdı. Ama sen? O seni önemsiyor."

Deli mi bu?

Caius beni kullanıyor. Beni umursamıyor.

"Sana güveniyor. Seni seviyor."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Her şeyi yanlış anladın."

Eli tekrar boğazıma yapışıyor ama sıkmak yerine atletimin üzerinden aşağı doğru çekiyor. Göğsümü sıktığında acı içinde haykırıyorum.

"Şşşt, Bay Tavşan. Ayakkabı seslerinin yaklaştığını duyuyorum."

Bay Tavşan sessiz. Etrafımdaki, üstümdeki ve altımdaki tüm ayılar, kurbağalar, kaplanlar ve Amerikan Bebekleri sessiz.

*Ayakkabıların vuruşu, vuruşu, vuruşu
kayboluyor. Bu canavar gitti demek.*

Yüze kadar sayıyorum çünkü bu uzun bir süre ve sonunda dolabımdaki yığının altından sürünerek çıkıyorum. Uykum var. Eğer sabaha kadar yatağında olmazsam, ailem üzülür. Bir keresinde kaybolduğum için polisi aramışlar. Babam beni banyo lavabosunun altındaki dolapta uyurken bulmuş.

Musluk yok.

Esneyerek yatağıma geri dönüyorum ve yorganımın altına giriyorum. Bir gıcırtı duyduğumda neredeyse uyumuştum.

Musluklar mı? Musluklar nerede?

Yumuşak gümbürtüler yatağa doğru ilerliyor. Umarım Bastian'dır. Lütfen Bastian olsun. Yıllarca lakros oynamaktan sertleşmiş eli, koluma dokunan el değil.

"İşte , Ro-La."

*Bana Ro-La denmesinden
nefret ediyorum. Romy
Langston.*

"Ro-La, gıdıklama canavarı burada..."

Parmaklar karnımdaki ete saplanırken kan donduran bir çığlık atıyorum. Bu parmaklar kocaman ama tırnakları yok. Gareth ile göz göze gelene kadar bir an için rahat nefes alıyorum. Geçmişimden kaçmaya çalışırken şimdiki zamanımı bir araya getirmeye çalışırken başım dönüyor ve kafam karışıyor.

"Sessiz ol," diye emrediyor Gareth, "yoksa seni susturmak için boğazına bir şey tıkarım."

Uyku şortum ve iç çamaşırım bedenimden zorla çıkarılırken gözyaşlarına boğuluyorum. Bileklerimdeki tutuş acı verici ve inatçı. Ben içimdeki her şeyle savaşıırken Gareth'in beni tek eliyle soymakta ne kadar etkili ve başarılı olduğunu görünce dehşete düşüyorum.

Gareth pantolonunun kemerini çözerken, "Tek yapman gereken onun sırlarını söylemek, Ro," diyor. "Konuş benimle. Bunu durduracak güce sahibim."

Caius beni öldürecek.

Bu Gareth'in yapmak istediğinden daha mı kötü?

"Cehenneme kadar yolun var," diye tıslayarak yüzüne tükürdüm.

Gözleri kötülükle parlıyor. "Sen bilirsin."

Kalçalarımдан birini yukarı iterek beni ona gösteriyor. Sonra sikini giriş yerimde hissediyorum, kısa bir süre önce Caius bana yıldızları görmeme neden olacak şekilde dokunuyordu.

Böyle bir şey .

Bu olamaz.

Zihnimin geçmişe kaymasına izin vermekten çok korkuyorum. O zamanlar kavga etmezdim.

Kıpırdamadan uzandım ve uyuyormuş gibi yaptım.

Acı içime saplanıyor.

Korkunç, berbat, iç gıcıklayıcı

bir acı.

Daha önce, uzun, korkunç geçmişte, bir canavarın parmaklarıydı, uzun, ince ve son derece iğrenç. Bu sefer ise kocaman bir aleti olan bir canavar içime girmeye zorluyor.

Durmasını istiyorum.

Onu durdurabilirsin.

"Calista," diye , sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor.

Gareth içime girmeyi bırakmıyor ama gözleri benimkilere kilitleniyor. "Bu da ne?"

"Calista onun sırrı. Kes şunu. Söz vermiştin."

Yine de durmuyor. Devam , devam ediyor, devam ediyor.

Onun adını tekrar tekrar zikrediyorum, umarım bu onun aklına girer ve bana verdiği sözü yerine getirir. Artık ona gerçeği söylüyorum. Bildiğim tek şey bu.

"Oh, kahretsin," diyor inleyerek. "Çok yaklaştım. Seni döllerimle dolduracağım ve sikim tekrar sertleştiğinde seni ters çevireceğim. Eminim kıcın da o kadar sıkıdır."

Tehdit ettiği gibi içime girmek yerine aniden beni dışarı çekiyor. Karnımın alt kısmına ısı sıçırıyor. Saçlarımдан bir avuç tutup sertçe çekiştiriyor ve sonra bedenimden çıkıp gidiyor. Yatağa yayılmış, belden aşağısı çıplak, içim alev alev yanarak ve çılgınca titreyerek yatıyorum. Saç tellerim çıplak, ıslak karnımın üzerinde dalgalanıyor.

Kaçmak zorundayım.

O gitti ve şimdi ben kaçmak zorundayım. Neden hareket edemiyorum?

Çok titriyorum.

Dik oturmayı başarıyorum, yatağın kenarından bakıyorum. İki figür güreşiyor; biri çıplak kıcını sergileyen iri yarı biri de takım elbiseli.

Caius.

Gareth'ı bir baş kilidine çekene kadar dönüp duruyor, o kadar sıkıyor ki Gareth'ın gözbebekleri dışarı fırlıyor. İki adam da yerdeki pozisyonlarından bana bakıyorlar.

Duymuş.

Caius sırrını söylediğimi duydu.

Gareth onu kurtarabilirmişim gibi bana uzanıyor. Korkuyla çığlık atarak geriye doğru çekiliyorum. Caius'un yüzü kırmızı, Gareth'inki gibi mor değil ve gözleri erimiş bir öfkeyle yanıyor. Muhtemelen beni öldürecek ve tek düşünebildiğim onun burada olmasından ne kadar mutlu olduğum. Caius şimşek hızında bir hareketle Gareth'ın boynunu bırakıyor, onun yerine iki eliyle başını kavıyor.

Çabuk.

Ses mide bulandırıcı ve ani. Gareth hemen gevşiyor ve kolu düşüyor. Aleti artık sert değil ve kana bulanmış - benim kanıma. Parmaklarında saçlarımın altın tellerini görüyorum, fethinden hatıra.

Caius kardeşini itiyor ve sonra ayağa kalkıyor. Gözlerimi Gareth'ın kıpırtısız halinden ayıramıyorum, ayağa fırlayıp bana tekrar saldıracağından endişeleniyorum. Ama saldırmıyor.

"Şu battaniyeyi alsan iyi olur," diye çıkıştı Caius bana. "Hava soğuyacak."

Dalgınca battaniyeyi çıplak bedenimin üzerine çekiyorum. Caius sürgülü kapıyı çekiyor ve buz gibi hava içeri girerek kar tanelerini de beraberinde getiriyor. Kollarını Gareth'ın iri kollarına doluyor ve onu güverteye doğru sürüklemeye başlıyor.

Ne yapıyor bu?

Caius, Gareth hareket etmediği ve muhtemelen üzerinde yüz kilo olduğu için biraz zorlanır. Ama sonunda Gareth'ı ayakta durur pozisyona getiriyor. Caius Gareth'ı parmaklıklara doğru eğerken kıcını bir kez daha görüyorum. Sonra bacaklarından tutup onu kenardan aşağı çeviriyor.

Onu denize mi attı?

Şok içinde göz kırpmıyorum, hareket edemiyorum. Caius buz gibi soğukta duruyor ve en az bir dakika boyunca kenardan aşağıya bakıyor. Sonra dönüp içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Takım elbisesinin ceketini yırtıp yere atıyor ve banyoya girip gözden kayboluyor. Saniyeler sonra elinde ıslak bir bezle geri döner.

Yorgunluktan gözlerimi kapatıyorum. Zihnim kapanıyor ve pes ediyor. Hatırladığım son şey, onun vücudumun çok acıyan yerlerini nazikçe .

"Bu sadece kötü bir rüya," diye fısıldıyor Caius. "Uyu artık, aşkım."

Güçlü bedeni arkamdan sarılıp vücut ısıyla beni ısıttığında rahatlıyorum. Dönerek ona doğru kıvrılıyorum, beni tutmasını istiyorum. O da öyle yapıyor, beni göğsüne bastırıyor.

"Söyledim," , sesim titreyerek. "Özür dilerim. Söylememeye çalıştım." Alnımdan öpüyor. "İcabına baktım, küçük kız."

Bir katilin kollarında kendimi olmadığım kadar güvende hissediyorum. Ama ne zamana kadar?

OceanofPDF.com

CHAPTER THIRTY-ONE

Caius

Ne yaptın sen küçük kız? Yarattığın pislikler etrafımda devam ediyor.

Uykusunda inlerken, elimle iğneyi açıyorum.

Dişlerini. Sonra keskin ucu kolunun üst kısmındaki ete bastırıyorum ve içindekileri koluna bastırıyorum. Midazolam görevini yerine getirirken gerginlik ondan akıyor ve tüm formunu kemiksiz hale getiriyor.

Kullanılmış iğneyi bir kenara koyduktan sonra, sarı saçlarını gözyaşı lekeli yüzünden uzaklaştırıp artık rahatlamış olan yüz hatlarını inceliyorum. Sürekli kaos içinde olan biri için her zaman güzel görünüyor. Ağlarken ya da kafama mum fırlatırken bile. Maskara lekelerinin, kurumuş sümüğün ve yanağındaki morluğun altında güzel, ateşli bir ruh görüyorum.

Normal bir durumda, onun gibi bir kadının peşinden giderdim. Doyana kadar onu defalarca yatağa atmaktan zevk alırdım. Zeki ve sert. Benim gibi biri için tahrik edici bir eşleşme.

Ama bu normal bir durum değil.

Theo bir Langston'ı kaçırdığında onun geleceğini harekete geçirdi ve ben de her zamanki gibi hasar kontrolü yapmak zorunda kaldım.

Bu gece, parmaklarım onun içindeyken, gerçek olmadığını neredeyse unutmuştum. "Canı cehenneme" dememe ve onun küstahlığını sikip atmama çok az kalmıştı.

Gareth benden önce davrandı.

O adama karşı hissettiğim öfke, sonunda onu küçük tatlı esirime tecavüz ederken gördüğümde çirkin yüzünü gösterdi. Sıkı sıkıya tuttuğum kontrolümü kaybetmiştim. Kendimi kaybettim ve içgüdülerimle hareket ettim. Hayatım ve onurum için savaşmak zorunda kaldığım, erkek yetiştirme yurdundaki o ilk yılları anımsatıyordu. Sonuçlar hakkında dikkatli bir değerlendirme yoktu, sadece öfke ve intikam vardı.

Başa çıkmak için büyük bir karmaşa ama bunun için üzgün değilim.

Herkes Gareth Crowne'un yasını tutacak. Ben hariç herkes. Bana göre, bu tatlı bir adalet.

Romy'nin göz kapakları titriyor ve acaba adamın ona yaptıklarını yeniden mi yaşıyor diye merak ediyorum. Buna sadece bu gece katlanmak zorunda kalacak. Gelecek hafta bu saatlerde uzak bir anıya dönüşecek ve bunun gerçek olup olmadığını bile ayırt edemeyecek.

Daha önce ona karşı çok yumuşak davrandım. O çok güçlüydü.

Ama şimdi? Şimdi gerçek bir CUP dönüşümü için hazır ve nazır. Gareth'ın ona yaşattığı acı, sonunda onu kendisinin en iyi versiyonu yapmak için gereken yeniden programlamayı kabul etmesini sağlayacak.

Bir saat kadar daha uyumasını izliyorum, kalkık burnundaki her bir küçük çile ve sol kaşının doğal, düşmanca bir kavise sahip oluşuna dikkat ediyorum. Dolgun dudakları hem baştan çıkarıcı hem de dikkat dağıtıcı.

Uyuyan güzelini öpecek vaktin yok.

Yapılacak işler var.

Kardeşimin kayıp olduğunu bildirmem gerekiyor. Ona ne olmuş olabileceğini merak ediyorum.

Ya çok içtiyse ve yata kenarından kayıp düştüyse? Yaşlandıkça duygularımı kapatmak daha kolay oluyor. Bu yaptığım şey bir iş.

-Dayanılmaz derecede uzun bir planın bir başka adımı. Kalbimi kontrol altında tutarak bu kadar uzun süre hayatta kaldım. Bu boktan oyunun tek kazananı olarak sonuna kadar böyle gideceğim.

Tek bir gündemim var ve on beş yaşımdan beri öncelikli hedefim o.

Seni aramaktan asla vazgeçmeyeceğim,

Calista. Asla durmayacağım.

Devam edecek...

Zihin Labirenti (Kitap 2, Crowne Komplosu) .

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

K Webster *USA Today* Çok Satanlar listesinde yer alan bir yazardır. Kitapları birçok kategoride en çok satanlar listesinde yer almış, birçok dile çevrilmiş ve sesli kitaplara uyarlanmıştır. Kocas, iki çocuğu ve Mavi isimli köpeğiyle birlikte "Tornado Alley "de yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor, bol miktarda kahve içiyor ve uzaylıları araştırıyor.

K Webster'ın kitaplarının [authorkwebster.com/all- books](http://authorkwebster.com/all-books) adresini ziyaret edin.tam listesini görmek için

Şu adresten indirin books.bookfunnel.com/k_webster_short_story_bundle

JOIN MY NEWSLETTER

authorkwebster.com/newsletter adresinde

JOIN MY PRIVATE GROUP

at www.facebook.com/groups/krazyforkwebstersbooks

K Webster'ı buradan takip edin!

[Facebook](#)

[Okurlar Grubu](#)

[K-Club Twitter](#)

[Goodreads](#)

[Instagram](#)

[BookBub](#)

[Wattpad](#)

[TikTok](#)

[Pinterest](#)

[LinkedIn](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

